

Thần Nghèo Phù Hộ

Contents

Thần Nghèo Phù Hộ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	47
23. Chương 23: Ngoại Truyện Đi Nhà Trẻ	49
24. Chương 24: Chương Đặc Biệt: Những Trích Đoạn Lượm Mót	52

Thần Nghèo Phù Hộ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thần quái, ngọt ngào, HE, Tổng tài dịu dàng x thần nghèo gốc xinh ngọt ngàoTh

1. Chương 1

Trên con đường đông đúc tấp nập người qua kẻ lại.

Tô Cùng ôm một xấp tờ rơi dày cộm, phát cho người qua đường.

Trời rét đậm, tia sáng uể oải từ vàng thái dương sắp xuống núi không có chút ấm áp nào, gò má và vành tai trắng nõn của Tô Cùng ửng hồng.

Tô Cùng một tay che tai, tay kia phát tờ rơi, cười hé hàm răng trắng, đường nét khuôn mặt tuần tú cong cong, nhiệt tình chào mời: “Cửa hàng mới mở, giảm 32% tất cả các món, hoan nghênh ghé dùng thử.”

Người qua đường vô cảm cầm lấy, đi được vài bước thì ném xuống.

Tô Cùng tung tăng chạy đến nhặt lên, phui phui rồi phát tiếp.

Hai tiếng sau, Tô Cùng về cửa hàng nhận tiền.

Một tiếng mười lăm đồng, trả công ngày.

Tô Cùng nhận lấy tiền từ tay chủ tiệm, nở nụ cười xán lạn với ánh mắt hơi khinh thường của đối phương, “Cảm ơn.”

Chủ tiệm: ...

Tô Cùng hớn hờ vẫy tay, “Tạm biệt.”

02

Tô Cùng cầm ba mươi đồng vượt gió bước tới.

Đi bộ từ đây đến chợ gần nhà tuy mất gần nửa tiếng nhưng có thể tiết kiệm được một đồng năm xu tiền vé xe bus.

Tô Cùng vừa tính toán trong đầu vừa vui vẻ sải chân đi, quần cậu đã bạc màu, ống quần tưa chỉ, áo len mặt trong áo lông thủng lỗ, giày thể thao gần như ngày nào cũng đi suốt hai năm, một tuần chà một lần, cũ đến biến dạng.

Bản cùng khổn khó, người cũng như tên, Tô Cùng là cả một chữ nghèo to đùng.

Tô Cùng nắm chặt ba mươi đồng trong tay, không dám dứt túi, một tờ mười đồng với một tờ hai mươi đồng, hai tờ tiền giấy sắp ướt vì mồ hôi tay của Tô Cùng.

Với Tô Cùng mà nói ba mươi đồng là quá nhiều, nếu bỏ trong túi nói không chừng sẽ rách.

Vì Tô Cùng, là thần nghèo.

Thần lực hùng hậu biến vàng thành đá đã định sẵn Tô Cùng không thể sở hữu số tiền nhiều hơn mức cần có để sinh tồn, tiền cậu kiếm được thường biến mất vì những cách khó mà tưởng được, đồ đắt tiền cậu đựng vào không hư cũng mất, tài sản cố định duy nhất của cậu là một căn nhà nhỏ, chỗ đó là ký túc xá thiên đình phân cho lúc hạ phàm.

03

Một tiếng sau, Tô Cùng đến chợ, dùng ba mươi đồng mua ít rau cải và màn thầu, thêm một cục xà bông với chậu rửa mặt.

Vì cái chậu cũ của cậu thủng đáy rồi.

Cậu thần nghèo xách rau xanh màn thầu xà bông với chậu, vừa thềm thuồng hít sâu mùi vịt nướng bay đến vừa ngâm nga về nhà.

Nhà của Tô Cùng chỉ có một cái giường, một cái ghế, một cái bếp với một cái nôi, thứ giá trị nhất là máy sưởi.

Mà ghế thì cũng chỉ ba chân, phải kê tựa vào tường...

Bữa tối Tô Cùng ăn cơm với rau luộc, rau luộc bằng nước nên tiết kiệm được dầu.

Ăn xong, rửa chén, Tô Cùng mệt mỏi ngồi phịch xuống giường.

Chân giường phát ra tiếng cọt két nguy hiểm...

Tô Cùng giật thót, mông đứng hình. Giường mà gãy thì cậu phải nằm ra đất ngủ, đâu có tiền dư để mua giường khác.

Cậu thần nghèo nằm suốt thậm chậm, xòe rộng tay chân, nằm kiểu chữ đại.

Trong điều kiện lực tác dụng không đổi, diện tích chịu lực càng rộng thì áp lực càng thấp, ván giường cũng khó hỏng hơn.

04

Tô Cùng nằm bất động trên giường một lúc, mùa đông, chăn lạnh buốt, Tô Cùng rất rét, dè dặt bò dậy, ngồi chồm hổm trước máy sưởi chạy điện.

“Được mở máy sưởi thì tốt biết mấy.” Tô Cùng sáng mắt mong chờ ảo tưởng một chút, nhưng nghĩ đến tiền điện nước tháng này, Tô Cùng quyết đoán từ bỏ ý nghĩ mở máy sưởi, run lập cập ngồi ngấm máy sưởi cho đỡ lạnh.

Nhưng mà thật sự lạnh quá đi, lạnh không ngủ được.

“Ai bảo mình là thần nghèo cơ chứ.” Tô Cùng cười khổ thở dài, cầm chìa khóa chạy xuống lầu.

Chạy vài vòng cho nóng người rồi chui nhanh vào chăn, nhân lúc còn ấm mà ngủ, sẵn tiện cầm mấy đồng xu cuối cùng đến cửa hàng tạp hóa đổi diện mua bịch sữa, sáng mai uống, Tô Cùng nghĩ.

Khi Tô Cùng băng qua đường, một chiếc xe kính đen đột nhiên rẽ ra, Tô Cùng không để ý nhìn xe nên không tránh kịp, bị xê tông phải, cậu bay bổng lên, lăn lông lốc trên đường.

“Cậu sao rồi?” Một người tức tốc xuống xe, đỡ Tô Cùng lên lo lắng hỏi.

“Hình như không sao...” Tô Cùng cử động cánh tay với chân, phát hiện không làm sao cả, thế là Tô Cùng còn an ủi ngược người ta: “Đừng lo, tôi không sao.”

“Vô cùng xin lỗi.” Người đó thấy Tô Cùng có vẻ không sao, thở phào, nói: “Tôi đưa cậu đến bệnh viện kiểm tra.”

Tô Cùng còn không nhìn người đó, ngồi xồm xuống dáo dác tìm mấy đồng xe văng ra lúc bị tông, miệng nói: “Không cần đâu, tôi không sao thật mà, hơn nữa cũng không trách anh được, lúc này tôi cũng không nhìn xe.”

Người kia im lặng một chốc, vẫn kiên trì: “Vừa rồi cậu bay xa như vậy, không thể không sao được.”

Tô Cùng chống mông nhặt đồng nằm xu dưới gầm chiếc xe đậu bên đường, vẫn nhất quyết: “Tôi không bị thương thật mà, anh đi đi.”

Lớn nhỏ gì cũng là thần mà.

05

Tô Cùng ngồi xồm đếm tiền xu, cười mừng rỡ, “Ba đồng hai, cũng may, chưa mất.”

Người lái xe dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Cùng chăm chăm.

Tô Cùng nắm tiền đứng lên, định qua cửa hàng mua sữa.

“Khoan đã.” Người đó bỗng giữ cánh tay Tô Cùng lại, nhẹ giọng nói: “Quần của cậu...”

Tô Cùng cúi đầu, đầu gối chiếc quần bạc trắng của cậu rách một mảng to, tất nhiên do chà xuống đất lúc ngã.

Quần nó cũng lão hóa rồi, dù sao cũng đã mặc bấy nhiêu lâu giặt bao nhiêu là lần.

“Ít nhất cũng cho tôi bồi thường tiền quần được không.” Đối phương áy náy nói.

Tô Cùng ngẩng đầu nhìn, đối diện cậu là một người đàn ông trẻ tuổi cao to tuấn tú, mặc bộ vest chất liệu thượng thừa cắt may tỉ mỉ, trông như vừa về từ cuộc gặp mặt quan trọng nào đó, bên tay giữ tay cậu đeo chiếc đồng hồ sáng lóa, chiếc xe đã hất tung cậu sạch bóng không một hạt bụi, phản chiếu ra thứ ánh sáng xa hoa dưới ánh đèn đường, mùi nước hoa thoang thoảng tỏa ra từ người nọ, từ đôi giày dưới chân đến mái tóc vào nếp đến từng sợi, gần như mỗi một phân đều được điêu khắc mà thành, cả không khí xung quanh cũng như phát sáng.

Tô Cùng run nhẹ một cái, mặt đột nhiên đỏ bừng.

Có vẻ như người đó đã nhận ra có gì khác thường, môi mấp máy định nói gì đó.

“Tôi tôi... tôi không sao mà!” Nhưng Tô Cùng chợt vùng vẩy dữ dội, cả sữa cũng không mua nữa, nắm chặt ba đồng hai, chạy trốn chết với vết rách trên quần.

2. Chương 2

Tô Cùng chạy về nhà, tựa vào khung cửa thở phì phò.

Người đó...

Tô Cùng vẫy đầu, thở dài một tiếng không hiểu nguyên do, đi tới nhìn ra cửa sổ.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy được con đường vừa rồi.

Chiếc xe đen kia vẫn chưa đi, chủ xe còn đứng đó, không biết đang làm gì, Tô Cùng cảm giác như người ấy đang nhìn về phía mình, thế là vội kéo rèm lại.

Quần rách rồi, không có đồ thay, đành phải vá, Tô Cùng kéo ngăn kéo đã gần rụng đáy, tìm tìm, lấy hộp kim chỉ ra, nhưng hết chỉ rồi.

Tô Cùng thường xuyên phải may vá mà, chỉ đôi giày đang mang thôi đã khâu không biết bao nhiêu lần rồi.

Tô Cùng cười tự giễu, dự định sáng mai sẽ sang nhà hàng xóm mượn chỉ.

Nghèo đến mức độ này đúng là vô địch rồi.

Người đang nóng do chạy bộ, Tô Cùng không dám để lộ, cởi giày và áo khoác tức tốc lúi vào chăn tự gói kín, ngủ.

07

Hôm sau, Tô Cùng mặc cái quần thùng lỗ sang nhà hàng xóm mượn kim chỉ.

Cô Lý hàng xóm mới ly hôn, một mình nuôi đứa con vừa lên tiểu học, cuộc sống cũng tương đối khó khăn, đương nhiên so với Tô Cùng thì đỡ hơn nhiều.

Tô Cùng về nhà, cởi quần, khoác chăn, nghiêm túc vá lỗ thùng trên quần.

Mới vá được nửa miếng thì có tiếng gõ cửa.

Tô Cùng còn tưởng cô Lý cần kim chỉ, vội cầm chỗ chỉ còn lại lên, lấy chăn khoác kín rồi chạy ra mở hé cửa, chỉ lộ mỗi khuôn mặt nho nhỏ.

“Chào cậu.” Giọng nam trầm hấp dẫn vang lên phía trên, Tô Cùng giật mình, ngẩng đầu nhìn.

Người đứng trước cửa chính là người đàn ông vô tình lái xe tông trúng cậu đêm qua.

“Xin lỗi, tôi biết tìm đến thế này quá mạo muội.” Anh chặn cửa, cười áy náy, “Nhưng tôi vào được không? Chỉ một phút thôi.”

Từng động tác nhỏ đều toát ra thứ khí chất giàu có, một thế giới hoàn toàn khác Tô Cùng.

Hay đơn giản nói trắng ra là từ trái nghĩa.

Tô Cùng ngơ ngẩn, anh lại xem sự im lặng của cậu là đồng ý, sải chân vào nhà.

“Khoan đã...” Tô Cùng lùi lại hai bước, mặt đỏ bừng bừng, “Tôi đâu có cho anh vào.”

“Tôi tên Lâm phục.” Anh đưa danh thiếp, thành khẩn nói: “Chuyện hôm qua tôi rất xin lỗi, nếu cậu thấy trong người không khỏe có thể liên hệ tôi bất kì lúc nào.”

Tô Cùng chần chừ nhận lấy, nhấn mạnh: “Tôi thật sự không sao...”

Lâm Phục thở dài, cho cậu thấy bì thư dày trong tay, “Tôi để cái này lại rồi đi ngay, tuy cậu không cần bồi thường nhưng tôi không cẩn thận tông trúng cậu, trong lòng tôi rất áy náy.”

“Tôi không cần tiền.” Tô Cùng xua tay.

Tiền nhiều mấy vào tay cậu cũng vô dụng thôi, một khi tiền của Tô Cùng vượt quá hạn mức nhất định thì sẽ rời bỏ Tô Cùng vì mấy nguyên nhân khó tưởng tượng nổi, bị trộm, bị cướp, bị gió thổi, chỗ giấu tiền cháy, hệ thống ngân hàng phá sản, tài khoản bị hack... Nói chung là đủ các thể loại chia ly.

Thấy Tô Cùng không nhận, Lâm Phục nhìn quanh, định để tiền lại rồi đi, nhưng tay anh khựng giữa không trung mãi vẫn không tìm được chỗ nào để đặt xuống.

Vì nhà Tô Cùng thật sự chỉ có bốn bức tường.

Đâu thể thả xuống đất được...

Mẹ khỉ cái bàn đầu...

Để lên ghế?

Lâm Phục xoắn xuýt mãi rồi thấy cái ghế kê sát tường, liền đi qua.

“A, anh đừng ngồi.” Tô Cùng tưởng anh định ngồi bồng hốt hoảng ngăn.

Mày Lâm Phục nhảy một cái: ...

Tô Cùng cũng nhận ra mình thất lễ, lập tức giải thích: “Ghế đó chỉ có ba chân thôi, anh giữ thăng bằng không tốt sẽ ngã đó, hay anh ngồi lên giường đi.”

“...” Lâm Phục cầm nín, đảo mắt sang thấy cái quần vá dỏ trên giường.

Quần...

Lâm Phục chậm rãi quay đầu nhìn Tô Cùng.

Cơ thể nhỏ gầy của Tô Cùng bị gói gọn trong chăn, chỉ để lộ cẳng chân gầy gầy, trần trụi, hiển nhiên không mặc quần.

Lâm Phục: ...

Ngoài ăn xin ven đường, cả đời Lâm Phục chưa từng thấy ai nghèo đến vậy.

... Mình đã làm hỏng cái quần duy nhất của cậu ấy rồi sao?

Lâm Phục sinh ra đã ngậm thìa vàng, từ nhỏ đến lớn gần như chưa từng gặp người nghèo bị chỉ số áy náy tăng vọt theo cấp lũy thừa trong lòng đả kích choáng váng, đỡ trán ngồi xuống giường Tô Cùng.

Giường run rẩy lên tiếng kháng nghị.

Tô Cùng vội nói: “Ván giường không chắc lắm đâu, anh nhẹ chút, anh mà ngồi gãy tôi phải ngủ dưới đất...”

“...” Lâm Phục cứng đờ, đau thương sâu sắc nhìn Tô Cùng.

Tô Cùng cũng nhìn anh, ánh mắt trong vắt.

08

Lâm Phục hít thở nặng nề, móc di động gọi cho trợ lý, “Tiểu Trương, mua cái quần đưa tới chỗ tôi vừa đậu xe, lập tức.”

Tiểu Trương: “Dạ, sếp Lâm.”

Chặc chặc chặc, sếp Lâm chịu chơi ghê.

“Không phải mua cho tôi.” Lâm Phục chuyển hướng sang Tô Cùng, “Cậu mặc số mấy?”

Tô Cùng ngây thơ lắc đầu, “Không biết.”

Lâm Phục: “... Cậu cao bao nhiêu?”

Tô Cùng nơm nớp đáp: “Một mét bảy lăm.”

Lâm Phục nói vào điện thoại, “Nghe chưa? Xem rồi mua đi, mua nhiều chút.”

Tiểu Trương: “Dạ, sếp Lâm.”

Chặc chặc chặc, sếp Lâm xé rách quần người ta rồi.

Lâm Phục ngắt điện thoại.

“Anh đã mua quần cho tôi rồi, tiền anh cầm lại đi.” Tô Cùng chỉ chỉ phong thư trên bàn.

Lâm Phục bất đắc dĩ lấy lại phong bì, suy tư một lúc rồi nhẹ giọng nói: “Cậu có việc làm không?”

“Tôi có.” Tô Cùng xấu hổ rũ mắt, “Chỉ làm thời vụ thôi, tôi phát tờ rơi, lau bàn, bốc vác ngoài công trường.”

Ánh mắt Lâm Phục lưu luyến trên mặt Tô Cùng.

Khuôn mặt nhỏ xíu, trắng trẻo xinh xắn, lại sạch sẽ, như cánh hoa be bé vậy.

Lâm Phục nhìn sang hướng khác, nói: “Cậu suy nghĩ đến công ty của tôi làm nhé, cậu có học đại học không?”

“Không có...” Tô Cùng xua tay liên tục, “Tôi không đi đâu, tôi làm lâu công ty anh sẽ phá sản.”

Thái dương Lâm Phục đau buốt, “Sao có thể được.”

Tô Cùng mím môi, nhất quyết: “Nói chung là tôi không đi.”

“...” Ngày hôm ấy, Lâm Phục nghe được lời từ chối trước nay chưa từng có.

3. Chương 3

Tô Cùng choàng chăn ngồi lên chiếc ghế ba chân vô cùng điệu nghệ.

“Cậu tên gì?” Lâm Phục hỏi.

Tô Cùng thật thà: “Tôi tên Tô Cùng.”

Lâm Phục sẵn miệng hỏi: “Chữ nào? Quỳnh trong Vương gia kinh hay khung trong thương khung(1)”

Tô Cùng cười nhe răng, “Không phải, là cùng trong bản cùng khôn khó.”

“...” Lâm Phục lặng lẽ hít thở sâu.

Ai đặt tên cho cậu vậy? Bệnh nào hả?

Tô Cùng then thùng cúi đầu, “Tên tôi tự đặt đó, tại tôi thấy hợp với mình lắm.”

“...” Lâm Phục khỏ sở nhìn cậu.

Bỗng có tiếng gõ cửa.

“Chắc là trợ lý của tôi, cậu ngồi đi.” Lâm Phục thấy Tô Cùng quần chần khó cử động, vội đứng lên ra mở cửa.

Trợ lý Tiểu Trương xách mấy túi mua sắm đứng trước cửa, cung kính nói: “Sếp Lâm, mua xong rồi.”

“Đưa tôi.” Lâm Phục cầm lấy đưa cho Tô Cùng, “Không biết có vừa không, cậu giữ hết đi.”

Tô-Cùng-hai-năm-chưa-được-mặc-đồ-mới mắt sáng rỡ, vui vẻ như cậu bé con mở quà, lôi cái quần da sáng bóng, trên hông có dây kéo chạy dọc ra...

Lâm Phục lập tức có cảm giác mình là tên biến thái, lườm Tiểu Trương, tức tốc phủ trách nhiệm, “Tôi đâu có bảo cậu mua loại quần này.”

Tiểu Trương bình tĩnh đứng đó, “Xin lỗi, sếp Lâm, còn kiểu khác đó.”

... Thất sách quá, cứ tưởng là loại hồ ly tinh rù quyến chứ.

Tô Cùng đỏ mặt một chút rồi dúi vội chiếc quần vào lại, lấy chiếc quần jeans kiểu đơn giản từ túi thứ hai ra.

“Tôi mặc cái này vậy.” Tô Cùng nói rồi nâng niu vuốt ve cái quần mới, mắt lấp lóe tia sáng vui mừng từ tận đáy lòng.

“... Được.” Lâm Phục run một cái, nhanh chóng kéo Tiểu Trương ra cửa sau lưng lại, chờ Tô Cùng thay quần.

Tô Cùng cởi tấm chần đã choàng cả buổi sáng ra, mặc quần mới vào đi mấy vòng trong nhà, vui vẻ hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp...” Lâm Phục chần chờ một chốc rồi nuốt ngược câu cậu soi gương xem thử đi vào ruột, vì hình như nhà Tô Cùng không có gương.

“Mấy cái khác anh mang về đi.” Tô Cùng trả mấy túi kia lại cho Tiểu Trương, “Anh chỉ làm hỏng một cái quần của tôi, không cần đền nhiều vậy đâu.”

“...” Tiểu Trương mặt vô cảm nhận lấy.

Chậc, cậu trai, cậu đang âm mưu thu hút sự chú ý của sếp Lâm nhà chúng tôi à?

Lâm Phục gạt đầu bất đắc dĩ, lấy điện thoại ra, “Tôi cho cậu cách liên hệ.”

Tô Cùng nơm nớp hỏi: “Sau này anh còn định liên hệ với tôi à?”

“Phải.” Thái dương Lâm Phục giật tung tung, “Nói không chừng công ty chúng tôi cần người phát tờ rơi thời vụ.”

Tô Cùng khó xử, “Tôi không có di động.”

Lâm Phục đáp ngay: “Điện thoại bàn.”

Vừa nói xong anh ý thức được ngay câu này rất thừa thãi.

Quả nhiên, Tô Cùng bứt rứt nói: “Cũng không có điện thoại bàn.”

Lâm Phục: ...

Tô Cùng thấy sắc mặt Lâm Phục không được ổn lắm, vội đọc một dãy số rồi nói: “Anh gọi cho cô Lý hàng xóm cũng được, nói tìm Tô Cùng là được.”

“Được.” Sắc mặt Lâm Phục dịu xuống, cúi đầu lưu số.

Tô Cùng dè dặt bảo: “Nhưng không có việc gì thì cố gắng đừng gọi, làm phiền cô Lý lắm.”

Lâm Phục đau đớn ra mặt: ...

Tiểu Trương đỡ Lâm Phục, “Sếp Lâm, ngài từ từ thôi.”

Thú vị, cậu là người đầu tiên dám nói chuyện với sếp Lâm của chúng tôi vậy đó.

Lâm Phục bình tĩnh lại, không ngừng đấu tranh: “Ít nhất cho tôi mời cậu một bữa đi, biểu đạt sự áy náy của tôi, yêu cầu này chắc không quá đáng đúng không?”

Mặt Tô Cùng bỗng chốc như phát sáng, “Được.”

Lâm Phục thở phào, ngoái đầu bảo Tiểu Trương: “Đặt phòng VIP cho tôi.”

Nói tên nhà hàng kiểu Pháp đắt đỏ trong vùng.

Nhưng Tô Cùng nghe chẳng hiểu gì.

“Chúng ta... ăn vịt nướng được không?” Tô Cùng cực kì chờ mong, nuốt nước miếng, “Kể chợ gần đây có chỗ bán, ngày nào tôi đi ngang cũng ngửi thấy, thơm lắm.”

“Được.” Mặt Lâm Phục cay cay, quay lại bảo Tiểu Trương, “Không đặt nữa, đi ăn vịt nướng.”

Tiểu Trương: “Dạ, sếp Lâm.”

Cung hỉ, sếp Lâm của chúng tôi đã chú ý cậu rồi.

10

Ba người cùng xuống lầu.

Chiếc xe đen tông trùng Tô Cùng hôm qua đậu bên dưới, Tiểu Trương bước nhanh tới mở cửa xe.

Tô Cùng bối rối, “Chúng ta đi bộ được không?”

Lâm Phục hỏi: “Tại sao?”

Tô Cùng cẩn thận đứng cách xa hai mét, như sợ làm bẩn chiếc xe sáng bóng kia vậy, “Xe đắt tiền như thế, tôi ngồi lên tám phần mười sẽ hỏng.”

Lâm Phục không mê tín dị đoan, cười, “Không thể nào.”

Người theo chủ nghĩa duy vật chân chính không sợ gì hết!

“Thật mà, tôi xui lắm, đụng vào thứ gì đắt tiền cũng hỏng.” Tô Cùng vẫn kiên trì, “Chúng ta đi bộ chỉ mất mười phút thôi, gần lắm.”

Lâm Phục không muốn tranh cãi vấn đề vô vị này, sầm mặt, kiên quyết bảo: “Lên xe.”

Tô Cùng không dám chọc anh giận, đành phải ủ rũ chui vào xe, tay chân co rụt lại, như đang cố gắng giảm thiểu diện tích cơ thể mình tiếp xúc với xe.

Xe nổ máy.

“Cậu xem, đâu có hư.” Giọng Lâm Phục rất hiền hòa.

Tô Cùng chớp mắt, bị thương nhìn anh.

Lâm Phục quyết tâm loại bỏ tư tưởng mê tín khó hiểu của Tô Cùng, khẩn thiết nói: “Cậu cảm thấy mình chạm vào thứ đắt tiền gì cũng hỏng, nhưng cách nghĩ ấy thật sự không hề có căn cứ...”

Vừa dứt lời thì “phụp” một tiếng, nắp capo xe bốc khói.

Tô Cùng mím môi, áy náy nói, “Hình như động cơ cháy rồi.”

Lâm Phục: ...

Tô Cùng tức tốc mở cửa xuống xe, đứng cách xe ba mét, cúi đầu vò vạt áo nhằm nhún, “Tôi xuống xe thì hơn, nếu không lát nữa sẽ nổ đó.”

Lâm Phục: ...

“Cậu nghĩ cách sửa xe đi.” Lâm Phục vút cho Tiểu Trương đang dần mặt ra một câu rồi cầm áo khoác xuống xe, đi tới trước mặt Tô Cùng.

Tô Cùng buồn lòng căn môi, “Xin lỗi, làm hỏng xe anh.”

Lâm Phục, người kiên định theo chủ nghĩa duy vật lắc đầu, cười an ủi, “Không phải tại cậu, trùng hợp thôi.”

Tô Cùng cúi đầu ỉu xiu, “Tại tôi cả, không nên ôm tâm lý cầu may...”

Lâm Phục cúi xuống nhìn Tô Cùng, mái tóc đen hơi xù rũ xuống đường ót trắng nõn, làm người ta rất muốn sờ.

“Chúng ta đi.” Lâm Phục xoa đầu Tô Cùng, vút áo khoác lên vai, “Cậu dẫn đường.”

“A... Được.” Tô Cùng bị xoa cho ngứa ngáy.

Lâm Phục điệu bộ nhìn bàn tay vừa sờ Tô Cùng, đùa cậu: “Tay tôi có bị gãy xương không?”

Tô Cùng nghiêm túc giải thích: “Không đâu, chỉ có tác dụng với vật không có sinh mệnh thôi.”

“...” Lâm Phục cảm miệng.

Mười phút sau, Lâm Phục mặc tây trang, gấp cặp chân dài ngồi trên ghế xúp nhựa màu xanh chóa, đeo bao tay dùng một lần, xé cái đùi thịt bóng mỡ đặt lên đĩa giấy dùng một lần đưa cho Tô Cùng, nhạ giọng bảo: “Ăn.”

“Cảm ơn.” Tô Cùng như nhận thánh sủng, nhận hai tay, cầm cái đùi vịt lên ngoạm một miếng, thỏa mãn nhai, hai mắt sáng hấp háy, chẳng khác chi con chuột đồng đang tích trữ lương thực.

Lâm Phục nhìn cậu rồi lại tập trung xé vịt, xé cả miếng thịt to ra chấm tương gói vào bánh mì mỏng, châm thêm vào đĩa của Tô Cùng, “Ăn chậm thôi, không đủ lại gọi thêm.”

“Ừm.” Tô Cùng vừa nhai vừa đáp, rồi lại cúi đầu.

“Cậu sao vậy?” Lâm Phục nhíu mày, thóa bao tay, nắm cằm Tô Cùng nâng mặt cậu lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương đầm nước mắt, miệng dính dầu bóng bóng, cái má phồng to vẫn nhai nhai, mắt ậm nước, nhưng cong cong thành nụ cười.

“Vịt nướng ngon quá!” Tô Cùng nuốt ực, cười giữa hàng nước mắt, “Anh đúng là người tốt, tôi hạnh phúc quá.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” Lòng sếp Lâm chưa xót suýt khóc, hoàn toàn không cảm thấy logic của Tô Cùng có gì kì quái.

“Ừm.” Tô Cùng lau nước mắt, gặm sạch cái đùi vịt, cả lớp màng mỏng trên xương cũng không chừa.

“...” Lâm Phục cảm thấy như trái tim mình đã bị cái xương vịt này đâm nát rồi.

(1) Cùng, khung và quỳnh đọc giống nhau trong phát âm tiếng Hoa.

4. Chương 4

Chắc do thèm quá lâu, Tô Cùng nhỏ con gầy gò tiêu diệt một hơi hai con vịt nướng.

Lâm Phục chẳng ăn mấy, cứ lẳng lặng ngồi đó cuốn thịt cho Tô Cùng...

Xương vịt Tô Cùng ăn chất thành đồng trên bàn, trong thời gian Lâm Phục đi tính tiền, Tô Cùng gom chỗ xương vào đĩa giấy đã dùng rồi cầm khăn giấy lùa hết vụn bánh vào đĩa.

Làm xong xuôi, Tô Cùng tới chỗ Lâm Phục, nghiêm túc nói cảm ơn: “Cảm ơn anh mời tôi ăn vịt nướng, tôi vui lắm.”

Nụ cười nhẹ nở trên môi và cảm kích từ tận đáy lòng trên khuôn mặt thanh tú chưa hết nét trẻ con như mũi tên đâm thẳng vào tim.

“... Đừng khách sáo.” Lâm Phục bình thản quay mặt đi, ôm ngực.

Khi về, chiếc xe hỏng động cơ bất tử của Lâm Phục đã bị kéo đi, Tiểu Trương gọi chiếc khác từ công ty đến, đang chờ Lâm Phục trong xe.

“Vậy tôi về đây.” Tô Cùng lễ phép chào, “Tạm biệt.”

Lâm Phục phóng khoáng vẫy tay, xảo quyết đáp lại bằng câu “Mai gặp lại.”

Tô Cùng vui vẻ ngâm nga, nhảy nhót lên lầu.

Lâm Phục cứ dõi theo bóng lưng gầy gầy của Tô Cùng mãi đến khi cậu biến mất vào hành lang tối đen.

Tiểu Trương mở cửa xe, nhắc Lâm Phục đứng sừng sững như mọt rết: “Sếp Lâm, mời ngài lên xe.”

Khả năng kiềm chế mà sếp Lâm nhà chúng ta vẫn tự hào sắp tan nát rồi.

“... Đi thôi.” Lâm Phục nói nhỏ.

Tiểu Trương: ...

Hình như sếp Lâm của chúng ta sắp cảm động đến phát khóc vì cậu bé trong sáng không biết giả tạo kia rồi.

12

Hôm đó, Tô Cùng đẩy xe trên công trường cả ngày, mặt mũi lấm lem xách mấy túi thức ăn về nhà.

Tuy cực khổ nhưng một lần nhận lương mua đủ thức ăn cho mấy ngày, làm thêm mấy ngày nữa là trả được tiền điện nước cậu nợ rồi.

Tô Cùng nghĩ vậy, cười tíu tít rửa rau trong bồn nước.

Tiếc là không được làm lâu, thần nghèo làm lâu ở công trường nói không chừng phải bỏ dở thi công.

Thau rửa mặt mới mua để trong bồn rửa, hứng đầy thau nước rửa rau, Tô Cùng bưng thau vào phòng tắm, đổ vào chậu nước lớn hơn, dùng để dội cầu với lau nhà.

Đổ hết hai lần nước mới rửa rau xong.

Tô Cùng xào cải trắng, đựng bằng cái đĩa nhỏ, để cái màn thầu bên rìa, rồi ngồi lên giường bưng đĩa ăn.

Ăn một lúc, Tô Cùng nhỏ bé đáng thương nhớ đến thịt vịt nướng hôm qua.

Thơm quá... Tô Cùng nhớ lại, liếm môi rồi rút cuốn sách giở nhiều đến gần rách dưới gối ra.

“666 món ăn gia đình chọn lọc từ heo bò dê”

Tô Cùng mở sách để trên đùi, lật từng trang, nhìn từng tảng từng tảng thịt to trong sách, nhai cải trắng, nuốt màn thầu.

Bỗng, có người gõ cửa.

Tô Cùng bỏ sách và đồ ăn một nửa xuống giường, ra mở cửa, “Ai vậy?”

“Là tôi.” Lâm Phục ho khẽ.

Tô Cùng mở cửa, hoang mang nhìn Lâm Phục, như đang hỏi “Sao anh lại tới nữa?”

Lâm Phục giơ giơ hai túi đồ to trong tay, cười dịu dàng, “Tôi mang chút đồ đến.”

“Ồ... Mời vào.” Tô Cùng nghiêng người cho Lâm Phục vào.

Lâm Phục vào nhà, cẩn thận để túi xuống cái ghế thiếu chân, lấy chiếc hộp chữ nhật trắng trong một túi ra mở nắp cho Tô Cùng nhìn.

Trong hộp có cái Iphone trắng bạc.

Tô Cùng tròn mắt, ngạc nhiên thành tiếng, “Oa...”

Lâm Phục bình thản giải thích: “Cậu không có di động, khó liên lạc lắm.”

Tô Cùng đau thương nhìn di động, cúi đầu xoắn xoắn mấy ngón tay nhỏ, “Nhưng... Cái này phải đến mấy chục triệu, nó đắt như vậy, tôi sợ sẽ làm hỏng.”

“Không thể nào, cái này tôi mới mua hôm nay mà.” Lâm Phục lấy điện thoại ra, mở máy, gọi vào số mình rồi đưa máy cho Tô Cùng, “Có sim bên trong rồi, cậu chỉ việc dùng thôi.”

Tô Cùng vẫn do dự, “Nhưng mà...”

Lâm Phục nhú mày, giả vờ giận, “Cậu không dùng tôi sẽ buồn.”

“Anh đừng buồn mà, để tôi thử.” Tô Cùng dè dặt dùng đầu ngón tay nhón lấy cái di động, trong mắt vừa lo vừa mừng.

Điện thoại Lâm Phục reo, điện thoại mới của Tô Cùng gọi tới, Lâm Phục bắt máy, “Alô?”

Giọng nam trầm từ tốn của Lâm Phục vang lên trong điện thoại lẫn đối diện, Tô Cùng do dự một lúc rồi rụt rè lên tiếng, “Alô...?”

Trông cứ như cả đời cậu chưa từng nói chuyện qua điện thoại vậy.

“Cậu xem, bình thường cả mà.” Lâm Phục cong môi, cười tự tin.

Vừa dứt lời, điện thoại trong tay Tô Cùng trắng màn hình.

Nụ cười tự tin của Lâm Phục đông cứng: ...

“A!” Tô Cùng hoảng hốt ấn tới ấn lui, ôm một tia hy vọng hỏi: “Sao vậy, hết pin hả?”

Lâm Phục gian khổ đáp: “... Mới sạc đầy.”

Màn hình điện thoại vùng vẫy chớp lóe vài cái, tắt ngúm.

Lâm Phục lấy lại điện thoại từ tay Tô Cùng, thử mở máy, không chút phản ứng.

“Xin lỗi...” Tô Cùng rầu rĩ rũ đầu như vừa phạm lỗi, “Lại bị tôi làm hư rồi.”

Bây giờ Lâm Phục không mê tín tới mấy cũng khó lòng thuyết phục bản thân.

“Không phải tại cậu.” Lâm Phục vứt điện thoại hỏng vào hộp, thở ra một hơi dài thượt, suy ngẫm một chốc rồi hỏi: “Chạm vào thứ gì đắt là hỏng ngay? Còn thứ không đắt thì sao?”

Tô Cùng lắc đầu, “Thứ không đắt thì không hỏng, nhưng với tôi mà nói cứ di động là đắt rồi.

“Tôi có cách rồi.” Mắt Lâm Phục sáng lên, xách túi kia lên lắc lắc, nói rất ự nhiên: “Ngày mai nói tiếp, ăn cơm với tôi đã.”

“Thật ra tôi đang ăn...” Tô Cùng chỉ chỉ cái trắng xào, nửa cái màn thầu với cuốn sách dạy nấu ăn dùng kèm trên giường.

Lâm Phục liếc nhìn, hiểu ra ngay.

“Sao anh lại đặc biệt đến nhà tôi dùng cơm vậy?” Tô Cùng rụt rè hỏi.

Lâm Phục không trả lời mà xoay lại, đưa lưng vào Tô Cùng hít sâu mấy hơi.

Tô Cùng đụng đụng lưng anh, “Anh sao vậy?”

“Tôi không sao.” Lâm Phục tỉnh táo quay lại.

“Mất anh hơi đỏ.” Tô Cùng lo lắng.

“Tại doi.” Lâm Phục ngắn gọn.

Tô Cùng: ...

Lâm Phục xách đồ ăn sải bước tới giường Tô Cùng, lấy đồ ăn thơm ứn mùi trong túi ra, lót khăn giấy lên giường, nói nhỏ: “Còn không chịu nhanh qua ăn cơm với tôi?”

“A, được.” Tô Cùng ngơ ngác đáp.

“Ăn đi.” Lâm Phục gấp mấy miếng thịt cho vào hộp của Tô Cùng.

Tô Cùng hạnh phúc chớp chớp, vừa ăn vừa cười, sau mông cậu mà có đuôi thì nhất định nó đang vẫy như quạt gió.

Lâm Phục không nói tiếng nào, không ngừng gấp thịt cho Tô Cùng.

Ngày mai làm cách nào cũng phải mua bàn cho em ấy, Lâm Phục dứt ruột nghĩ.

5. Chương 5

“Sao anh không ăn?” Tô Cùng ăn được một lúc mới nhận ra Lâm Phục chỉ gấp cho mình chứ chẳng ăn gì.

“Tôi đang ăn đây.” Lâm Phục hoàn toàn không thấy ngon miệng, gấp miếng rau ăn cho có, giả vờ như vô tình hỏi: “Ba mẹ cậu không sống cùng cậu à?”

Mắt Tô Cùng sáng trong veo, chỉ chỉ lên trần, nhẹ giọng nói: “Ba mẹ tôi ở trên trời.”

Vì đúng là các thần nghèo lớn đang ở trên Thiên Đình.

Bé con này, là cô nhi sao... Lâm Phục bỗng không thở nổi.

Tô Cùng cười ngu ngơ một lúc rồi như học sinh tiểu học khoe khoang về ba mẹ mình, sùng bái nói: “Trước đây ba mẹ tôi giỏi lắm.”

Các thần nghèo mạnh có thể khiến một tỷ phú phá sản trong vài ngày, cho nên bây giờ ít khi ra tay lắm!

Thì ra ba mẹ cùng mất khiến gia cảnh suy sụp... Lâm Phục hiểu sai hoàn toàn, nặng nề bỏ đũa, lẳng lặng nhìn khuôn mặt thanh tú xinh xắn của Tô Cùng.

Khó trách sao, người đáng yêu như em lại chật vật đến độ này, sắp Lâm chưa xót nghĩ.

“Anh sao vậy?” Tô Cùng e dè nhìn anh.

Lâm Phục lắc đầu, giọng dịu dàng đến bay bổng, “Không sao, cậu ăn nhiều vào.”

Ăn xơi xong, Tô Cùng dọn hộp cơm cho vào túi, tiễn Lâm Phục xuống lầu rồi tiện đường vứt rác.

Tô Cùng đi trước, Lâm Phục dứt ta trong túi quần thả theo sau, đầu đang suy tính.

“Không cột chặt miệng túi thì chưa vứt được.” Tô Cùng nghiêng đầu nói chuyện với Lâm Phục, đôi môi mềm vô tư cong cong, “Tòa nhà cũ rồi nên gián chuột nhiều lắm.”

Lâm Phục đau lòng nhìn cậu: ...

“Có lần tôi ngủ mơ mơ màng màng, nguyên một tiểu đội chuột chạy qua mặt tôi.” Hình như Tô Cùng đang kể chuyện cười, “Làm nửa đêm tôi phải dậy rửa mặt, rửa mặt xong tỉnh ngủ, thế là thức cả đêm, ha ha ha.”

Lâm Phục chóng mặt quá, lặng lẽ bám vào tay vịn cầu thang: ...

Tô Cùng tự kể xong còn tròn mắt chớp chớp, thấp thỏm bất an nhìn Lâm Phục, “Sao anh không cười? Không buồn cười hả?”

Rốt cuộc chuyện đó có gì vui hả! Lâm Phục điều chỉnh lại cơ mặt căng cứng, cười gượng mấy tiếng rất nể nang, hỏi: “Cậu có ý định đổi chỗ khác không?”

“Không có...” Tô Cùng ngượng ngùng cúi đầu kéo góc áo, “Tôi không có tiền đổi.”

Lâm Phục dán mắt vào phần ót trắng nõn lộ ra khi cậu cúi đầu, máu nóng dâng lên, chạy vội hai bước tới trước mặt Tô Cùng, nắm lấy cổ tay thon thon của cậu, mời: “Cậu có thể đến nhà tôi ở.”

Tô Cùng lập tức lắc đầu như trống bỏi, tóc bông xù lên, “Không được không được, vậy ngại lắm.”

“Có gì đâu mà ngại.” Lâm Phục nói rất kiên định, “Tôi có mấy căn nhà để trống, để không cũng phí, xem như cậu trông nhà thay tôi, không thì tôi cũng phải thuê người trông hộ thôi.”

Tô Cùng đỏ mặt vì bị Lâm Phục nắm tay, “Không được thật mà, nhà của anh nhất định rất đắt.”

Nhớ tới thói mê tín của Tô Cùng, Lâm Phục lặng thinh: ...

Bất động sản của anh hoặc nằm trong khu đất vàng giá cao hù hồn, hoặc là biệt thự ngoại thành, đúng là rất đắt thật.

Tô Cùng cười khỏ, “Nếu tôi vào ở sẽ cháy đó.”

Lâm Phục: ...

14

Hai người im lặng cùng xuống lầu.

Một cậu nhóc khoảng bảy tám tuổi đang ngồi trước cửa tòa nhà khóc nức nở.

Tô Cùng nhìn thấy liền vỗ vai cậu nhóc một cái, hỏi: “Sao em khóc? Bị cô Lý mắng hả?”

Thì ra cậu bé này là con của cô Lý. Cậu nhóc mắt đầm đìa nước, ngẩng lên thút thút giải thích quá trình mình xem tivi thêm mười phút không làm bài tập rồi bị mẹ mắng một trận ra sao.

Tô Cùng thở dài, “Nếu nhà anh có tivi để xem thì nhất định anh sẽ làm bài tập thật chăm chỉ.”

Cậu nhóc: ...

Lâm Phục: ...

Tô Cùng vò mái tóc mềm mềm của cậu nhóc một hồi, bảo: “Chờ ở đây nhé, anh đi mua đồ.”

Nói rồi Tô Cùng bỏ bịch rác xuống, chạy mất.

Hai phút sau, Tô Cùng thở hồng hộc chạy về, đưa cậu nhóc cây kẹo que đẹp đẹp màu sắc sặc sỡ, “Đừng khóc nữa, mẹ em thương em thôi.”

Cô tính cô Lý hơi nóng, nhưng rất tốt, thường ngày cũng hay quan tâm Tô Cùng.

Cậu nhóc khóc sịt sịt xé giấy gói, liếm liếm que kẹo.

Tô Cùng khẩn thiết nói: “Em phải học hành chăm chỉ, sau này mới có việc làm nuôi sống bản thân.”

Cậu nhóc lau nước mắt, tập trung ăn kẹo.

Tô Cùng lại nói: “Nếu không chịu học, sau này sẽ nghèo như anh, cả kẹo cũng không dám tùy tiện mua, chỉ khi nào thèm lắm mới dám mua một cây.”

Lâm Phục lẳng lặng đỡ ót: ...

Mặt cậu nhóc lập tức trở nên hân hỉ.

Hiển nhiên cách uy hiếp “nghèo như Tô Cùng” rất có sức chấn động với nhóc con này...

“Về nhà đi, cô Lý đã nấu sẵn cơm chờ em rồi đấy.” Tô Cùng cười hiền lành, “Lúc xuống lầu anh nghĩ thấy mùi gà hầm.”

Cậu nhóc cúi đầu, “Dạ.”

“Kẹo ngon không?” Tô Cùng hỏi.

“Dạ ngon, cảm ơn anh.” Cậu nhóc lau lau cái mặt mèo mướp, cầm kẹo que chạy bịch bịch lên lầu.

“Đừng khách sáo.” Tô Cùng quẹo lượn dỗi theo que kẹo trên hành lang, xoay lại thì không thấy Lâm Phục đâu.

Tô Cùng nhìn quanh, không thấy anh, nghĩ là Lâm Phục về rồi nên xách bịch rác lên đi qua bãi đổ rác cách đó không xa.

Vứt rác xong, Tô Cùng đang định lên lầu thì tiếng của Lâm Phục vọng tới sau lưng: “Khoan đã.”

Tô Cùng quay lại, Lâm Phục ôm một núi kẹo que đứng đó.

Anh mua luôn cả để cắn kẹo, trên đế kẹo màu vàng chanh in đầy nhân vật hoạt hình cầm chi chút đủ loại kẹo que, loại đẹp, loại tròn, loại xoắn nhiều màu, hình động vật, hình trái cây...

“Cho cậu.” Lâm Phục dúi núi kẹo vào lòng Tô Cùng, đột nhiên ý thức được mình hơi ngốc, tự cười mình rồi nói: “Lúc này cậu nói thích ăn.”

Cứ như thoát cái trở lại năm sáu bảy tuổi.

“Oa... Cảm ơn anh!” Mắt Tô Cùng như sáng lên màu phản chiếu từ những que kẹo đủ sắc, có gì tan ra rồi chậm rãi lan tỏa trong đáy mắt.

Tuy kẹo que đã được che kín trong giấy gói cả...

Nhưng bầu không khí ấm áp đầy màu kẹo que bỗng chốc lại ngọt đượm như vị kẹo.

“Đừng khách sáo.” Lâm Phục tức tốc xoay người đi tới chiếc xe đậu sẵn từ lâu, mở cửa xe ngồi vào.

Qua cửa kính xe màu tối, Lâm Phục thấy Tô Cùng ôm núi kẹo, cười tít mắt không ngừng vẫy tay với mình.

Tiểu Trương chứng kiến trọn màn: ...

Sếp Lâm của chúng tôi lấy sỉ hết kẹo que của cửa hàng bách hóa ấy cho cậu rồi.

6. Chương 6

Tô Cùng ôm đế kẹo về nhà.

Trên đường lên lầu mặt cứ đỏ mãi, không kèm được nụ cười.

Tô Cùng vào nhà, đặt núi kẹo cạnh gối đầu, vuốt ve từng cây một, không nỡ ăn, mắt sáng như sao.

Ngắm một lúc, Tô Cùng cúi xuống kéo hộp bánh thiếc tròn dưới gầm giường ra, hộp trông cũ lắm rồi, hoa văn bên rìa đã bạc để lộ màu kim loại bên trong.

Tô Cùng mở hộp ra, bên trong đủ thứ linh tinh, đồ chơi trẻ con, một cái nút áo, mấy trang giấy.

Tô Cùng cầm một tờ giấy lên.

Người trong ảnh là Lâm Phục, vô cùng hăm hở sáng sủa, nở nụ cười chững chạc hoàn mỹ, đang bắt tay với một người trông giống chủ doanh nghiệp, có vẻ như bức ảnh được cắt từ tờ báo nào ra.

Tô Cùng nâng niu vuốt ve tấm giấy, buồn bã thở dài, rồi bật cười.

Sau đó, cậu chọn lựa mãi mới rút que kẹo tròn màu rực rỡ nhất ra, cho vào hộp, đóng nắp, cất lại vào gầm giường.

16

Chạng vạng, Tô Cùng mệt mỏi kết thúc một ngày làm việc.

Thật sự không muốn nấu cơm, mà tiền công trường trả cũng nhiều nên Tô Cùng ra chợ đêm mua cái bánh trứng cuộn, còn phá lệ gọi thêm cái xúc xích.

Mình xa xỉ quá, như vậy không tốt, không tốt. Tô Cùng nghiêm túc phê bình bản thân trong lòng rồi sung sướng vừa ăn bánh vừa về nhà.

Về đến nơi, việc đầu tiên của Tô Cùng là cởi áo lông quần jeans ra cho vào chậu, ngâm nước, đánh xà phòng giặt.

Chỉ có một bộ quần áo này thôi nên hẳn là phải giặt ngay, phơi cho nhanh, nếu không chẳng có đồ khô mà mặc.

Tô Cùng lạnh run người giặt xong áo lông và quần bò, đổ nước bẩn vào thùng lớn để dành, rồi cởi luôn quần lót, khóa thân đứng giặt quần lót trên bồn.

Phơi đồ ướt lên, Tô Cùng chui tọt vào chăn, tự dùng chăn quấn mình lại thành nhộng con, chỉ chừa mỗi khuôn mặt xinh xắn bên ngoài, đồng tai nghe tiếng tivi nhà hàng xóm loáng thoáng vọng qua.

Có nên ăn một que kẹo không nhỉ? Tô Cùng hạnh phúc nhìn lâu dài kẹo que để cạnh gối đầu.

Thôi không ăn đâu... Anh ấy tặng, quý giá lắm, ăn một que thì mất đi một que.

Chợt có tiếng rất nhiều người đi lại trên hành lang, có cả tiếng kéo đồ nặng và tiếng nói chuyện.

Át cả tiếng tivi nhà hàng xóm...

Ngay giây sau đó, cửa nhà Tô Cùng lại bị gõ, giọng nói khiến người ta an lòng của Lâm Phục vọng vào: “Là tôi, mở cửa.”

Tô Cùng quần chặt chăn, chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa, một nhóm người trông như bốc vác đứng sau lưng Lâm Phục, ai cũng bưng hay khiêng món đồ gia dụng nào đó.

Một cái bàn vuông, hai cái ghế tựa, một tủ quần áo to, với một... cái tivi.

“Các anh chuyển đồ vào đi.” Lâm Phục tự nhiên chỉ huy các công nhân, nghiêm nhiên như mình là chủ căn nhà này vậy.

“Anh mua cho tôi nhiều đồ như vậy...” Đầu tiên Tô Cùng kinh ngạc, nhưng khi thấy tivi thì môi mếu mếu như sắp khóc.

Lâm Phục lập tức giải thích: “Tivi tôi cố ý dặn mua hàng xài rồi, mấy trăm ngàn thôi.”

Dường như người kiên định theo chủ nghĩa duy vật đã đầu hàng trước chủ nghĩa huyền bí của Tô Cùng rồi...

“Những món khác thì mới.” Lâm Phục lách người để nhóm công nhân khiêng đồ vào nhà, “Nhưng không đắt, là loại bình thường nhất.”

..

17

Lâm Phục hướng dẫn nhóm khuôn vác sắp xếp đồ dùng vào chỗ thích hợp, trong nhà có những thứ cần thiết, cuối cùng thật sự giống “nhà” rồi.

Tô Cùng quần chăn đứng trước cửa nhìn, môi mím chặt, mắt ậm nước.

“Chưa ăn cơm đúng không?” Lâm Phục vừa nói vừa đặt túi nilon đang xách lên chiếc bàn mới, Tô Cùng chưa kịp đáp đã nói luôn: “Tôi cũng chưa ăn, mình cùng ăn.”

Tô Cùng bị Lâm Phục làm cho cảm động đến nói năng lộn xộn, nghẹn ngào nói: “Cảm ơn anh... Anh thật sự tốt với tôi quá... Sao anh lại tốt quá vậy, anh đúng là người tốt...”

Lâm Phục bất ngờ được phát liên một lúc ba phiếu người tốt vội bảo Tô Cùng đừng nói vậy, phui phui cái ghế bốn chân cạnh mình gọi: “Mau lại đây ăn.”

Thế là nhộng con Tô Cùng bước chậm rì qua.

Lâm Phục nhìn cách cậu đi, biểu cảm rất phức tạp, "... Cậu không mặc đồ?"

Tô Cùng ngại ngùng gật đầu, "Đồ giặt hết rồi, đang phơi."

Lâm Phục bỗng chốc chìm sâu trong tự trách: ...

Quên mất chuyện Tô Cùng chỉ có một bộ quần áo.

Tô Cùng cười cười, "Dù sao buổi tối tôi cũng không ra ngoài, sáng mai là nó khô thôi."

"... Bỏ đi, ăn trước đã." Trong đầu Lâm Phục lảng lạng ghi "mua cho cậu ấy mấy bộ quần áo" vào sổ, viết xong còn đánh dấu sao, rồi lấy đồ ăn đóng gói trong túi ra, mùi thơm tràn ngập cả căn nhà.

Tuy đã ăn rồi, nhưng làm việc nặng cả ngày, bao nhiêu đồ ăn cũng hết, thế là Tô Cùng ngoan ngoãn thò tay khỏi chăn lấy đĩa.

Cả cánh tay nhỏ gầy trơn láng lộ ra ngoài, chần tuột xuống một chút để lộ thêm chút da thịt trắng nõn.

Mà hai nhân công xóc vác đang lắp tivi phía đối diện...

Lâm Phục không biết tại sao, nhưng dây thần kinh giật một cái, hai tay nắm mép chăn của Tô Cùng kéo kín, gói Tô Cùng kín như bưng, chỉ chừa mặt với một bên tay lại, điềm tĩnh nói: "Trong phòng lạnh, coi chừng bệnh."

"A, được." Tô Cùng cười ngây thơ, kéo kín chăn.

Lâm Phục ngơ ngẩn nhìn nụ cười của Tô Cùng, không buồn chú ý đôi đũa trong tay, mộng du gấp miếng gừng cho vào miệng.

"... Phụt! Phì! Phì!" Sếp lâm nghi ngờ mình bị bỏ bùa.

Đồ đạc sắp xếp chỉnh tề, người phụ trách lắp tivi mở tivi lên, xác nhận hoạt động bình thường rồi đi. Trong nhà chỉ còn lại Lâm Phục và Tô Cùng.

Lâm Phục đưa điều khiển cho Tô Cùng, bảo: "Bật kênh cậu thích đi."

Tô Cùng nhận bằng hai tay, nghi hoặc bảo, "Nhưng tôi đâu có đóng tiền cáp..."

"Tôi bảo Tiểu Trương đóng rồi." Lâm Phục ho khê mấy tiếng, "Sẵn tiện đóng luôn tiền điện nước của nhà này."

Tô Cùng mấp máy môi, đang định lên tiếng thì Lâm Phục đưa ngón tay chặn trên môi, dịu giọng nói: "Đừng cảm ơn, tôi chỉ muốn làm chút chuyện cho cậu thôi."

"..." Tô Cùng không nói nữa, dùng ánh mắt sáng lấp lánh để cảm ơn.

Tô Cùng mở sang kênh đang chiếu phim, bộ phim võ hiệp này rất nổi thời gian gần đây, một người trông có vẻ giống đại hiệp học máu nằm trên mặt đất, nghiêng rằng chỉ nam tử áo trắng đứng trước mặt.

"Người áo trắng này là sư đệ của anh ấy." Tô Cùng mắt sáng hấp háy kể tình tiết phim cho Lâm Phục nghe, "Tên sư đệ này xấu xa lắm, sư huynh rất tốt với hắn, mà hắn lại hạ độc sư huynh để cướp ngôi minh chủ võ lâm."

Lâm Phục nhướn mày, "Cậu xem rồi sao?"

Tô Cùng đỏ mặt, "Tôi nghe, ngày nào hàng xóm cũng xem phim này."

Lâm Phục ghen cơm trộn trừng mắt: ...

"Chỗ này cách âm không tốt." Tô Cùng cười vừa ngại ngùng vừa đắc ý, "Nhưng chủ yếu vẫn nhờ tai tôi tốt, người khác chắc chắn không nghe được."

Lâm Phục nuốt ực cơm vào bụng: ...

Ăn uống xong, Lâm Phục lôi một cái hộp nhỏ ra, trong đó đựng cái Nokia cùi bắp bền như cái cối.

“Lần này chắc chắn không hỏng.” Mặt Lâm Phục hơi đỏ, bảo Tô Cùng: “Cậu thử xem.”

Tổng tài bá đạo nhà người ta của gái lúc nào cũng là hàng hiệu xa xỉ giá trên trời...

Còn Lâm Phục, chỉ có thể tặng Tô Cùng tivi xài rồi, bàn ghế gỗ, Nokia cùi bắp, kẹo que...

Sếp Lâm rất đau đớn, rất mù mịt.

Tô Cùng cầm lấy di động, nâng niu vuốt ve vỏ máy với mấy phím số đen tuyền.

Tối nay có nhiều chuyện xảy ra quá, Tô Cùng cảm thấy mình hạnh phúc đến không chịu nổi nữa rồi.

“Gọi cho tôi thử xem.” Lâm Phục bấm số hộ Tô Cùng, rồi lấy điện thoại của mình ra chờ sẵn.

Tiếng chuông vang, màn hình điện thoại của Lâm Phục sáng lên, bốn con chữ hiện ra.

Tô Cùng liếc thấy điện thoại của Lâm Phục, ngây ra, nhưng Lâm Phục đã nhanh tay bấm phím nghe, “Alô”.

“... Alô?” Tô Cùng cũng kê tai vào điện thoại.

“Nghe thấy không?” Lâm Phục nghiêng mặt nhìn Tô Cùng, môi cười nhẹ, rất đẹp trai.

“Có, anh nghe không?” Tô Cùng một tay cầm điện thoại một tay giữ chân, ngửa mặt nhìn Lâm Phục, nhìn từ trên dưới gương mặt nhỏ nhắn của cậu trông càng xinh xắn hơn, ngũ quan thanh tú trong sáng như búp bê vậy.

“Tôi cũng nghe.” Lâm Phục nhẹ giọng nói.

“Giọng của anh trong điện thoại nghe rất hay.” Tô Cùng giương đôi mắt trong suốt chân thành nhìn Lâm Phục, nói đến đây bỗng đỏ mặt, “Bình thường cũng hay rồi, nhưng trong điện thoại càng... hấp dẫn hơn.”

Trái tim Lâm Phục như bị ai véo một cái, ngây ngẩn nhìn Tô Cùng vài giây mới nói: “Vậy sau này tôi sẽ thường gọi cho cậu.”

“Được.” Tô Cùng vui vẻ xoa xoa điện thoại mới, tự nói một mình: “Không hư thật nè, tốt quá rồi.”

“Lưu số của tôi lại.” Lâm Phục chỉ vào điện thoại, “Biết lưu không?”

“Chắc là biết.” Tô Cùng vừa nói vừa mày mò vào lịch sử cuộc gọi, bấm vào số của Lâm Phục, lưu lại, bấm tên Lâm Phục.

Lâm Phục cúi đầu cười khê, trêu cậu, “Cậu lưu tên tôi thế thôi à?”

Tô Cùng sợ anh không vui, lập tức đề nghị: “Hay lưu là anh lâm?”

Lâm Phục cứng đờ, “... Không cần đâu, cứ lưu là Lâm Phục đi.”

“Đúng rồi.” Tô Cùng rũ mắt cúi đầu, dè dặt nói: “Tôi tên Tô Cùng.”

Lâm Phục ừm, “Tôi biết mà.”

“Không phải ‘Bé Con Đáng Yêu’...” Tô Cùng cúi gằm đầu.

Shit.

Cậu ấy thấy màn hình cuộc gọi lúc nãy rồi à...

Lâm Phục bóp trán, đỏ mặt, bình tĩnh ba giây rồi mới bình thản nói: “Nhưng tôi thấy cậu rất đáng yêu.”

Lần này đến Tô Cùng đỏ mặt.

Để lấp liếm sự hoảng loạn của mình, Tô Cùng luống cuống cầm hộp điện thoại dựng phụ kiện đứng lên bảo: “Tôi đi cất cái này.”

Nhưng vừa được một bước, Tô Cùng tim đập như nổi trống đầu óc trĩu nặng không cẩn thận đập trúng góc chần, nguyên con trần trụi tuột ra khỏi chần, bổ nhào xuống sàn...

“Cậu, cậu không sao chứ?” Mặt Lâm Phục suýt rơi a ngoài.

“Không sao không sao!” Tô Cù ngo ngoáy bò dậy, tức tốc nhặt chần chần lên, dùng tốc độ nhanh nhất quần kín lại, rồi chạy vù về giường nằm úp sấp lại như con rùa con rụt hết tay chân đầu vào mai.

“Tôi mượn phòng tắm một chút.” Bây giờ trong đầu Lâm Phục đặc nghệt hình ảnh đôi chân gầy thẳng với hai chỗ tròn tròn trắng trắng vừa nãy...

Mau dừng nào! Lâm Phục vốc nước lạnh hắt lên mặt, lạnh giật bắn cả người.

Nhà Tô Cù không có máy nước nóng, nước lạnh như băng đúng nghĩa đen.

Khi Lâm Phục ra khỏi phòng tắm, Tô Cù vẫn đang co thành cục bất động trong chăn, thấy cậu xấu hổ đến thế Lâm Phục cũng không nỡ làm cậu ngại thêm, rút khăn giấy lau mặt, vỗ vỗ cục chần chào: “Tôi có việc, về trước đây.”

“Ừm.” Tô Cù ồm ồm đáp.

“Mai gặp.” Lâm Phục cười xấu xa, nhẹ giọng nói: “Bé con đáng yêu.”

7. Chương 7

Gần trưa, trên công trường ai cũng bận rộn.

Tô Cù đẩy xe cút kít hăng hái chạy qua chạy lại, tuy nhiệt độ đã gần xuống mức âm, nhưng đẩy mấy chuyến xe là cả người nóng lên ngay, không lạnh chút nào.

Công trình này là một khu chung cư cao cấp định mở bán vào năm sau, tuy vị trí hơi hoang vắng, nhưng nghe nói mấy năm nữa các công trình công cộng sẽ được xây dựng xung quanh, có thể hình thành khu dân cư đông đúc mới... Tô Cù chỉ định làm ở đây vài ngày để kiếm tiền ăn nửa tháng thôi, cho nên không để ý mấy, thi thoảng nghe người ta nói cũng vào tai này ra tai kia, đương nhiên không biết ông chủ là ai.

Cho nên khi Tô Cù đẩy xe đi ngang một nhóm giày da tây trang trông như lãnh đạo thì chẳng buồn liếc mắt lấy một cái.

Thế là, Lâm Phục vô tình đến địa bàn công ty đang khai phá thị sát trở mắt đứng cách ba mét nhìn bé con đáng yêu của mình đội nón bảo hộ, đeo bao tay bảo vệ dày bản thủ, mặt mày lem luốc đẩy xe cút kít đi ngang qua người mình...

“... Sếp Lâm? Ngài sao vậy?” Người phụ trách hạng mục đang báo cáo tiến độ thi công cho Lâm Phục, người mới mấy giây trước vẫn chăm chú nghe giờ đột nhiên biến sắc, sững sờ như sét đánh.

“Không sao.” Lâm Phục lập tức điều chỉnh lại sắc mặt, mắt không sao rồi được Tô Cù và cái xe cút kít của cậu, “Nói tiếp đi.”

Người phụ trách tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Lâm Phục thờ dờ như mất hồn.

Tiểu Trương không khỏi thương cảm đưa mắt nhìn người phụ trách hạng mục: ...

Sếp Lâm của chúng ta giờ chỉ muốn mặc xác tất cả để xông lên ôm chặt bé con đáng yêu vào lòng thôi, căn bản không còn tâm trí đâu nghe ông nói!

“Chúng ta qua bên kia xem đi.” Báo cáo hoàn tất, Lâm Phục sốt ruột chỉ về phía Tô Cù.

Thế là đoàn thị sát trùng trùng điệp điệp tiến tới.

Đến giờ nghỉ trưa, Tô Cù bưng hộp cơm ngồi dưới gốc cây, vừa ăn vừa nói chuyện với chú cùng nhóm đẩy xe.

“Năm nay nhà chú thu hoạch được không?” Tô Cù gấp miếng khoai tây nhỏ bỏ vào miệng ăn.

“Tốt lắm.” Ông chú búng búng điều thuốc trong tay, “Nhà cậu thì sao?”

“Nhà cháu không có đất, nghèo lắm.” Tô Cùng vô tư đáp, gấp quả trứng hầm lên, thỏa mãn cắn một cái trong ánh mắt thương cảm của ông chú, hạnh phúc híp cả mắt, “Hôm nay có trứng ăn, vui quá đi.”

Tim Lâm Phục đang rỉ máu, gần như không nhìn được muốn lập tức chạy qua xách người đi.

Tiểu Trương thấy vậy liền tiến lên nói nhỏ vào tai Lâm Phục, “Sếp, hay là tôi đi bảo người phụ trách trưa nay cho mỗi người thêm một miếng đùi gà?”

Lâm Phục tán thưởng nhìn cậu ta, ừm một tiếng.

Tiểu Trương lão luyện tháo vát vô cùng, “Tôi đi ngay.”

Mấy giây trước trong mắt sếp Lâm đã lóe lên chính xác bốn phần đau lòng, ba phần yêu thương, hai phần bá đạo với một phần nghiền ngẫm, sếp chỉ muốn cầm tờ chi phiếu mấy chục tỷ điên cuồng ném vào bé con đáng yêu! Không để cậu ấy phải cực khổ thêm phút nào nữa!

Thế là buổi trưa hôm đó, hộp cơm mỗi người có thêm cái đùi gà vàng óng thơm nức mũi.

Một ngày làm việc kết thúc, Tô Cùng nắm chặt tiền công mới nhận, miệng ngân nga rời công trường.

Hôm nay là ngày cuối cùng, làm nữa sọ công trường sẽ gặp chuyện, Tô Cùng vừa đi vừa dự tính mai sẽ xin đi rửa chén.

Nhân lúc đang có tiền, mua mấy kí gạo để dành, hay mua đôi giày mới nhỉ?

Tô Cùng cúi đầu nhìn đôi giày thể thao sắp thủng lỗ của mình, nghiêm túc suy nghĩ.

“Tô Cùng.” Chợt có tiếng gọi rất quen.

Tô Cùng ngẩng lên thì thấy Lâm Phục khoanh tay đứng tựa vào xe, bộ vest may đo đắt đỏ tôn dáng anh tiêu sái lịch lãm vô cùng.

“A...?” Tô Cùng ngây ra một chốc, không ngờ lại gặp Lâm Phục ở công trường. “Tôi đổi xe rồi.” Lâm Phục nhếch môi cười, hào hoa dùng ngón cái chỉ chiếc Chery sau lưng, “Lên đi.”

19

“Đây là... xe anh hả?” Tô Cùng tròn mắt, ngồi vào ghế phó lái vẫn không dám tin.

“Tôi mới mua đó, xe dùng rồi.” Chiều cao 1m86 của Lâm Phục chui vào xe này hơi chật chội, anh đạp ga, xe chậm rãi lăn bánh, Lâm Phục khí phách bảo: “Đi dạo phố mua đồ với tôi trước rồi ăn tối, không được từ chối.”

“A... Được.” Tô Cùng ngoan ngoãn đáp, môi không kiềm được cong cong, trong lòng ấm như dòng suối ngày xuân.

Lâm Phục lái xe rất êm, Tô Cùng nhìn qua nhìn lại trong xe, bất an vịn ngón tay hỏi: “Anh mua xe này, vì... tôi sao?”

Tuy đáp án đã hiển nhiên lắm rồi, như thần nghèo bé của chúng ta không dám tin.

“Phải.” Lâm Phục hùng hồn đáp, “Để chở cậu.”

Sao lại tốt với tôi như vậy...

Rõ ràng anh ấy đâu biết gì.

Tô Cùng vừa thắc mắc vừa cảm động đến không nói nên lời, mắt không rời được khuôn mặt nghiêng anh tuấn của Lâm Phục.

Lâm Phục liếc nhanh sang Tô Cùng, đùa: “Nếu xe này mà còn hỏng thì sau này tôi phải đạp xe chở cậu quá.”

Tô Cùng vô thức tưởng tượng cảnh Lâm Phục mặc xa xỉ phẩm đắt lú lú đạp xe chở mình, Tiểu Trương còn lái xe sang thong thả theo sau hộ giá chờ lệnh, nghĩ một lúc lại không nhìn được cười thành tiếng.

Lâm Phục cũng cười, cứng chiều xoa đầu Tô Cùng, “Thế chất của cậu thú vị thật.”

Tô Cùng đỏ mặt rụt cổ, hàng mi dày run run trong ráng chiều, “Xin lỗi... Hại anh không được lái xe anh thích.”

“Ai nói?” Lâm Phục vỗ vỗ vô lăng, nhiệt tình khen: “Xe này cũng không tệ, gọn gàng linh hoạt, tiết kiệm xăng giảm khí thải, đậu xe cũng tiện, hướng chỉ ngoại hình lại đáng yêu... Tôi thích mấy thứ đáng yêu mà.”

Lúc nói tới hai chữ đáng yêu Lâm Phục còn cố tình nặng giọng.

Giọng nói trầm ấm như bàn tay nho nhỏ gãi nhẹ lên màng tai Tô Cùng, làm vành tai cậu đỏ bừng bừng.

“Đúng rồi...” Tô Cùng hơi hoảng nên vội tìm chuyện nói cho qua, “Sao anh biết tôi ở đây?”

Lâm Phục nhẹ giọng nói: “Hôm nay tôi thấy cậu trên công trường.”

“Sao anh lại ở công trường?” Miệng Tô Cùng thành hình chữ o.

“Tòa nhà đó do công ty chúng tôi xây, hôm nay tôi định đến kiểm tra tiến độ...” Lâm Phục dừng lại, nhân lúc đèn đỏ, rướn người qua chỗ Tô Cùng, môi trượt nhẹ qua tai cậu, “Kết quả chỉ lo nhìn cậu.”

Tô Cùng căng thẳng không mở miệng nổi, mặt đỏ bừng tim thỉnh thoảng mà ồm một tiếng, mắt rũ xuống ghim chặt vào đôi giày sắp bị đầu ngón chân mình chọc thủng.

Lâm Phục thở dài không thành tiếng, hỏi: “Cậu đừng làm ở đó nữa được không?”

Tô Cùng xua tay, “Tôi cũng định mai nghỉ, anh đừng lo, tôi mới làm ba ngày thôi, không ảnh hưởng gì đâu, công trình không bị bỏ dỡ đâu...”

“Tôi không có ý đó.” Lâm Phục nhận ra Tô Cùng hiểu lầm mình chê cậu xúi quẩy, vội ngắt lời, nói thẳng: “Tôi đau lòng thôi.”

Tô Cùng cười vô tâm vô tư, “Không cần đau lòng đâu, mai tôi đi xin làm rửa chén mấy hôm, nhẹ nhàng hơn việc này nhiều.”

Trán Lâm Phục nổi gân xanh, đập thẳng dừng xe bên đường, im lặng chốc lát rồi hít sâu một hơi, quay sang nói với Tô Cùng: “Tôi nói thẳng vậy... Tuy chúng ta quen biết nhau chưa lâu, nhưng tôi thích em.”

Tô Cùng ngây ra, hai mắt tròn xoe nhìn Lâm Phục.

“Mình thử ở bên nhau được không?” Lâm Phục đang lái Chery xài rồi nên nói không được tự tin lắm, “Anh sẽ chăm sóc cho em, không để em phải cực khổ nữa.”

8. Chương 8

“Ở bên nhau thử xem... là sao?” Tim Tô Cùng đập như nổi trống, ngược lên nhìn Lâm Phục, vừa chạm phải ánh mắt tha thiết của đối phương là lập tức như phải bóng, hạ mắt nhìn tay áo lông của mình, vải áo mơn đến bóng còn dính bụi trắng ở công trường, trông đáng thương vô cùng.

Lâm Phục một tay chống lên cửa kính xe phía Tô Cùng, một tay gác trên ghế của cậu, nhốt cậu vào phạm vi hẹp, áp sát nói: “Nghĩa là ở bên anh, ở bên nhau hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Trán Tô Cùng rịn mồ hôi, cố sức lùi ra sau, gần như vùi hết cả người vào nệm xe, “Nhưng mà...”

Tôi là thần nghèo đói.

Chỉ biết khiến người ta nghèo đi, mang tới đủ loại vận rủi, mừng sáu tháng giêng năm nào cũng bị gia chủ đuổi đi, chẳng có ai thích thần nghèo hết...

Nếu nói ra sự thật, anh ấy có sợ hãi bỏ chạy không? Tô Cùng không dám nghĩ tiếp, cúi đầu buồn bã kéo kéo vạt áo mình, lần đầu tiên trong đời ghét thân phận thân nghèo của mình.

Nếu mình là thần tài vàng chiếu lấp lánh thì tốt rồi, như vậy Lâm Phục nhất định sẽ thích mình hơn.

Giọng Lâm Phục hơi sốt ruột, “Nhưng gì?”

“Hay là thôi đi...” Tô Cùng im lặng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng thở thở từ chối, khuôn mặt nhỏ lúc đỏ lúc trắng, mười đầu ngón chân bắt an ngo nguậy trong đôi giày mòn mỏng te, giày sắp thủng luôn rồi.

“... Không sao.” Lâm Phục bị tuyệt tình từ chối cười rộng lượng, đưa ngón cái xoa nhẹ lên má Tô Cùng, lau sạch chỗ bột trắng dính trên đó, “Anh hấp tấp quá... Em không thích đàn ông đúng không?”

“Không phải.” Tô Cùng ủ rũ lắc đầu.

Lâm Phục cười khổ, “Vậy là vì em không thích anh?”

“Cũng không phải!” Tô Cùng ngẩng lên, bối rối giải thích, “Tôi chỉ cảm thấy mình không xứng với anh, tôi vừa nghèo vừa xui xẻo, sẽ liên lụy đến người khác, anh ở cạnh tôi, cả xe của mình cũng không được lái, hơn nữa thân phận của tôi...”

“Đừng nói nữa.” Ngón trỏ Lâm Phục đè lên môi Tô Cùng, đôi môi mềm mềm, hồng hào, hơi bóng, như cánh hoa vậy, “Chuyện đó không quan trọng.”

Mắt Tô Cùng sáng hấp háy.

Lâm Phục điều chỉnh lại cảm xúc, nói: “Ít nhất em cũng đồng ý cho anh chăm sóc em được không, những chuyện khác, chúng ta thông thả.”

Tô Cùng đang định nói gì thì Lâm Phục lại đưa thêm một ngón lên chặn môi cậu, nhướn mày nói: “Không được từ chối, cũng không được nói cảm ơn.”

“Ừm...” Tô Cùng mím môi, nhẹ giọng đáp.

“Ngoan.” Lâm Phục thở phào, cảm thấy thời giờ này rốt cuộc mình cũng ra dáng tổng tài bá đạo rồi...

Nhưng, ngay trong thời khắc xúc động đó, một chiếc Jeep đen đột nhiên chậm rãi chạy từ phía sau lên, đậu cạnh xe Lâm Phục.

Lâm Phục: ...

Cửa xe Jeep hạ xuống dần, Tiểu Trương ngồi trong xe xác nhận với Lâm Phục: “Sếp Lâm, xe này cũng hỏng rồi à?”

“Không có.” Lâm Phục trừng mắt nhìn cậu ta, đang định đuổi kỳ đà đi.

Nhưng ngay sau đó, Lâm Phục thống khổ phát hiện, chiếc Chery QQ đã qua sử dụng này không nổ máy được.

Động cơ đã qua sử dụng gầm lên một tiếng bất lực, rồi thôi.

Lâm Phục không tin, kiên trì thêm một phút, chẳng mấy mà động cơ nín hẳn, từ trần triệt để.

Vô cùng bất hạnh, Lâm Phục và Tô Cùng bỏ xe thêm lần nữa.

Tô Cùng sầm muện đứng bên đường, áy náy nhìn chiếc xe hơi đáng yêu.

“Đừng để bụng, anh chuẩn bị sẵn rồi.” Lâm Phục búng tay một cái thật ngẫu, Tiểu Trương nhảy xuống từ xe Jeep, mở cốp sau, lôi chiếc xe đạp 28 inch sườn ngang ra, đặt xuống đất.

“Mời ngài.” Tiểu Trương lịch sự đưa tay.

Lâm Phục cười khổ, sải cặp chân dài leo lên xe, “tiêu sái” vỗ vỗ sườn xe trước mặt, ngoắc ngoắc ngón tay gọi Tô Cùng, “Nào, lên xe.”

“Bá đạo tổng tài” anh tuấn hào hoa, tuổi trẻ tài cao, cuối cùng cũng sa sút đến độ đạp xe đèo người thương.

Tô Cùng ngồi trước mặt Lâm Phục.

Tuy cậu làm việc thể lực cả ngày, người đầm mồ hôi, nhưng khi xe chạy, gió thổi tạt về sau, Lâm Phục vẫn ngửi thấy thứ mùi mát mẻ như khu rừng sau cơn mưa.

Lâm Phục khụ một tiếng, dù sao lúc này cũng nói hết rồi, anh không định che giấu tâm tư mình thêm nữa, thế là rất mưu mô ươn ngược tới, áp sát vào lưng Tô Cùng.

Cua giai, chương “Ngực áp lưng”, cơ thể vô tình tiếp xúc...Nhưng Tô Cùng vừa cảm nhận được lồng ngực rần rở sau lưng thì lập tức nhích nhích tới trước, tách ra khỏi Lâm Phục.

Lâm Phục không cam lòng, ươn tiếp, Tô Cùng đành phải cúi người xuống, giữ khoảng cách với Lâm Phục.

“Anh nhích về sau một tí được không?” Tô Cùng chột dạ nói.

“Ồ, được.” Lâm Phục nát tim thẳng lưng, thấy mình chẳng khác gì biến thái ở bên xe khoe hàng bất thành...

“Đồ của anh đắt lắm.” Tô Cùng nhả nãi giải thích, “Bị tôi đụng sẽ bực chí.”

Lâm Phục tưởng tượng cảnh mình đang đạp đạp đạp đột nhiên quần áo tét chỉ bật bật, áo sơ mi bung tay thành áo khỉ, quần tuột chỉ thành sườn xám, lập tức rướn thẳng lưng nghiêm chỉnh, giữ khoảng cách với Tô Cùng.

Đạp xe một lúc, thì đến đoạn đường đang sửa chữa, đá vụn rơi đầy đường, Lâm Phục nhắc ngay, “Đoạn đường phía trước xóc, em nắm lấy ghi đông xe.”

“Được.” Tô Cùng ngoan ngoãn giữ chặt ghi đông.

Lâm Phục đắc chí cười khê, lập tức đặt tay mình lên hai tay Tô Cùng.

“Oa...” Tô Cùng kêu khê.

“Anh hát cho em nghe.” Lâm Phục gian xảo tức tốc đánh lạc hướng, Tô Cùng chưa kịp đồng ý đã nắm chặt tay cậu hát: “Anh muốn nắm tay em mãi thế này không buông, tình yêu liệu có mãi trong sáng không đau thương, anh, muốn chở em trên chiếc xe đạp...”

Khung trời chiều nhuộm màu hoàng hôn, một góc bị ánh chàm, tím nhạt với da cam cùng rất nhiều màu sắc không biết tên bao phủ, lộng lẫy như hàng lớp gấm vóc, góc bên kia các ngôi sao và mặt trăng hé nửa nồn nóng thấp thoáng xuất hiện.

Tiếng hát dịu dàng thoảng qua cùng gió đêm, thanh thuần đẹp đẽ như tình yêu tuổi học trò, thời gian cũng như ngừng trôi...

Còn trợ lý Tiểu Trương cực am hiểu tạo thanh thế cho sếp tổng đang lái chiếc Jeep hùng dũng theo sau hộ giá...

Chiếc Jeep lúc thì chạy sau, khi lại sánh ngang, thì thoảng nhỡ chân đạp ga quá đà, không cẩn thận chạy trước chiếc sườn ngang của sếp Lâm, cho sếp Lâm và phu nhân hít khói.

Sếp Lâm đang chìm đắm trong tình yêu diệu kì hít no khói xe mà bưng tỉnh:...

Tiểu Trương vội giảm tốc, có chiếc xe hơi phóng vụt qua, tài xế lộ đầu ra rống: “Lái xe kiểu gì vậy hả!”

Tiểu Trương: ...

Nhà người dám rống cả trợ lý của sếp Lâm à? Đáng tiếc, sếp Lâm sẽ không chú ý đến người đâu.

Lâm Phục đầu đầu phẩy tay với Tiểu Trương: “Cậu về trước đi, hôm nay tôi không cần xe nữa.”

Tiểu Trương: “Dạ sếp, tạm biệt sếp.”

Chậc, hôm nay chỉ được xem “Bá đạo tổng tài yêu tiểu bạch hoa” đến đây thôi.

Lâm Phục chở Tô Cùng lên khu phố thương mại, vào cửa hàng bình dân nổi tiếng bán giá cạnh tranh mua đồ cho Tô Cùng.

Tuy Lâm Phục chỉ hận không thể mua hết cửa hàng này cho Tô Cùng, nhưng Tô Cùng chọn lựa một lúc chỉ lấy hai bộ quần áo với một đôi giày.

“Mua thêm vài bộ để thay đổi không được à?” Lâm Phục đề nghị, “Giá chỗ này rẻ lắm, không hỏng đâu.”

Tô Cùng lắc đầu, nụ cười với lúm đồng tiền vừa trong sáng vừa đáng yêu, “Có một bộ thay đổi là đủ rồi, dù là đồ rẻ thì tôi cũng không được có nhiều.”

Lâm Phục đau lòng thở dài, vừa lựa đồ vừa hỏi: “Em biết tại sao mình lại như thế không?”

Tô Cùng ậm ờ nói: “Ừm, không rõ lắm...”

Lâm Phục nhíu mày, sắc mặt rất nghiêm túc, “Hay là bị thứ gì không hay ám?”

“A...” Tô Cùng tái mặt, đồ mới ôm trong lòng suýt rơi.

“Hôm nào anh nhờ người cao tay xem thử cho em.” Lâm Phục xoa mái tóc mềm mượt của Tô Cùng, trấn an.

Thần nghèo bé không vui, chân di di trên mặt đất, cúi đầu ừ một tiếng lấy lệ.

Tôi chính là “thứ không hay” đó đó...

Lâm Phục hoàn toàn không biết mình đã vô tình làm Tô Cùng buồn, lấy một chiếc áo, một áo khoác với một cái quần trên kệ xuống, giơ giơ lên nói: “Ồ đây chờ anh, anh đi thử.”

“Được...” Tô Cùng bồn chồn ngồi thần thờ.

Lâm Phục nhìn cậu một chốc, đột nhiên cúi xuống thì thầm bên tai cậu: “Thay đồ xong là anh có thể ôm em rồi.”

9. Chương 9

Mãi đến khi Lâm Phục bước ra từ phòng thay đồ, tim của Tô Cùng vẫn đập như điên.

“Thấy sao?” Lâm Phục chỉnh sửa quần áo trước gương.

Anh dáng chuẩn, mặt đẹp, lại có sẵn khí chất lịch lãm sang trọng, mặc đồ mấy chục ngàn cũng đẹp trai như mình tinh, thường phục thành thật phô bày đường cong cơ bắp thu hút thường này vẫn bị giấu dưới bộ vest nghiêm nghị kín kẽ, đúng chuẩn mặc đồ hơi gầy cõi đồ có cơ, người Tô Cùng nóng bừng, cuống quýt nhìn hướng khác, xấu hổ khen: “Đẹp quá.”

Lâm Phục quay lại, cười nhẹ nhìn Tô Cùng, “Em cũng đẹp.”

Tô Cùng đáp bừa một tiếng, trong đầu tua đi tua lại câu Lâm Phục thì thầm vào tai mình mấy phút trước, thay đồ xong là anh có thể ôm em rồi.

... Sao chưa ôm em, lúc nãy anh nói sẽ ôm em mà?

Thần nghèo bé con lải nhải trong lòng, vừa ngại hỏi, vừa không ngừng được ánh mắt cứ lén nhìn Lâm Phục, càng nhìn càng thích, tim đập càng nhanh.

Lâm Phục cứ điềm nhiên như không có gì ra quầy tính tiền, Tô Cùng theo sau, hơi sốt ruột.

Lâm Phục thích thú len lén quan sát Tô Cùng, chốc chốc Tô Cùng lại liếc mắt sang, lướt qua lướt lại giữa cánh tay rắn chắc và lồng ngực anh, như rất muốn thử cảm giác được anh ôm, nhưng khi Lâm Phục nghiêng đầu định nhìn thẳng vào cậu thì cậu lại cúi gằm đầu xuống đất.

Bé con đáng yêu quá đi, sắp Lâm rạo rức nghĩ.

Trả tiền xong, hai người vào phòng thay đồ mới, Lâm Phục xách túi mua sắm sòng vai rời cửa hàng với Tô Cùng.

Đây là tuyến đường nhộn nhịp, xung quanh có rất nhiều hàng quán.

“Tối nay muốn ăn gì?” Lâm Phục bình thản hỏi.

“... Tôi sao cũng được.” Tô Cùng hơi xù.

“Chỗ đó được không?” Lâm Phục chỉ một quán.

Tô Cùng thật thà nhìn theo hướng Lâm Phục chỉ, mới quay đầu thì vai bị kéo ra sau, cơ thể mất thăng bằng ngã vào lồng ngực rắn rỏi ấm áp, có tiếng cười khê, hơi thở nhồn nhột phả lên ót Tô Cùng.

“Đã nói là thay đồ xong sẽ ôm em.” Hai tay Lâm Phục ôm chặt vòng eo gầy của cậu.

“Ồ, ơ...” Tô Cùng căng thẳng nói không thành lời, hai tay hoảng loạn cứng đờ giữa không trung một lúc, cuối cùng đập lên cánh tay Lâm Phục.

“Lạnh quá, ôm thêm chút nữa nha?” Lâm Phục dụi mũi vào đỉnh đầu Tô Cùng, hài lòng nhìn hai vành tai nho nhỏ hồng lên trông thấy.

Tô Cùng nuốt nước bọt, đáp nhỏ: “Ừm...”

“Cảm nhận được nhịp tim của anh không?” Lâm Phục mỉm cười, “Nhanh lắm.”

“Không, không cảm nhận được...” Tô Cùng luống cuống chân tay, đầu trống rỗng, đừng nói là tiếng tim của Lâm Phục, bây giờ cậu còn không cảm nhận được tiếng tim mình đập, kích động đến độ suýt chút mọc cánh thành tiên phi thẳng về thiên đình.

“Vậy ôm chặt hơn chút nữa.” Lâm Phục siết chặt tay, “Cảm nhận được chưa?”

“Vẫn chưa...”

Thế là Lâm Phục lại ôm chặt thêm, chặt thêm chút nữa, túi mua sắm kêu soàn soạt.

Tô Cùng tham lam cảm thụ cái ôm ấm áp kiên định của Lâm Phục cùng tiếng tim đập thành thịch thịch thịch.

Lỡ sau này lộ thân phận bị ghét bỏ...

Ít nhất vẫn còn hồi ức này để nhớ lại, nhớ thật nhiều lần, đến khi mình thành thần nghèo lớn, thần nghèo già, cũng sẽ không quên.

“Tôi cảm nhận được rồi...” Thần nghèo bé nghĩ, nở nụ cười vui mừng lẫn với ưu thương, “Nhịp tim của anh.”

“Ừm.”

“Của tôi nhanh hơn anh.”

“... Ừm.”

Ăn tối xong, Lâm Phục lại đạp xe đưa Tô Cùng về nhà.

Lăng mạn như đang quay phim văn nghệ thập niên 90 vậy...Đưa giám đốc phụ nhân về tới nhà, giám đốc lại leo lên chiếc sườn ngang hì hà hì hục đạp về nhà mình, nằm trong khu chung cư cao cấp ở trung tâm thành phố, nhàn nhã đạp xe vào dưới ánh mắt kính hãi của bảo vệ khu chung cư, gửi lại chuỗi tiếng chuông xe đạp reng reng nghịch ngợm.

Bảo vệ: ...

Thiệt không hiểu nổi đám nhà giàu này.

24

Sáng hôm đó, Lâm Phục dẫn Tô Cùng đến một nhà hàng lớn nức tiếng trong vùng.

Vì Tô Cùng nhất quyết đòi đi làm, không chịu cho Lâm Phục bao hết tiền ăn ở đi lại, Lâm Phục cảm thấy thay vì để bé con đáng yêu nhà mình chịu cực chịu khổ bên ngoài, không bằng đích thân tìm cho cậu mấy việc nhẹ nhàng để cậu làm xoay vòng.

Lúc này, một người trẻ tuổi vóc dáng đỉnh đạt ngoại hình xuất sắc đang đứng trước cửa nhà hàng, neho mắt nhìn chăm chăm Lâm Phục mặc nguyên bộ Meters/bonwe đạp xe sườn ngang kiểu cũ lóc cóc chở một cậu thanh niên khoảng đầu hai mươi trắng trẻo xinh xắn, phía sau còn có chiếc Bentley hộ tống.

Anh ta: ...

“Chào buổi sáng.” Sếp Lâm xuống xe, nở nụ cười của quần chúng cần lao.

“Ừm.” Người đó lạnh mặt nhìn Lâm Phục rồi nhìn sang Tô Cùng.

Người này tên Trương Dư Xuyên, là bạn học thời cấp ba của Lâm Phục, cũng là chủ nhà hàng năm sao này, trẻ tuổi lại anh tuấn, chỉ có điều tính cách quá lãnh đạm, hạn chế người lạ, hôm qua Lâm Phục đã gọi trước cho hắn, nói sẽ giới thiệu một phục vụ vào làm tạm thời.

Lâm Phục dựng xe đạp bên đường, đi qua vờ vai Trương Dư Xuyên, hạ giọng nói: “Tình huống của bọn tôi hơi phức tạp.”

Trương Dư Xuyên hơi nhướng mày, dùng ánh mắt kì dị lạ thường nhìn Tô Cùng, rồi đột nhiên ngắt lời Lâm Phục, “Tôi biết rồi.”

Lâm Phục phìền muộn, “Tôi chưa nói gì hết mà.”

Trương Dư Xuyên vô cảm: “Không cần nói nữa, cậu ta làm nhiều lắm chỉ được bảy ngày, muốn tiếp tục thì một tháng sau quay lại.”

Lâm Phục bàng hoàng ra mặt, “Bọn tôi cũng định như vậy, cậu ấy là...”

Trương Dư Xuyên lại ngắt lời, “Là bạn trai tương lai của cậu.”

Lâm Phục đã quen với sức quan sát sắc bén như dã thú của anh bạn mình rồi, thông thả nói: “Không sai, cậu bảo trưởng ca lúc phân công cho cậu ấy...”

Trương Dư Xuyên vạch trần, “Làm chút chút cho có việc là được rồi.”

Lâm Phục: “Cậu không hỏi sao tôi để cậu ấy đến...”

Trương Dư Xuyên: “Không hỏi, cậu ồn quá.”

Sếp Lâm tổn thương cảm miệng.

Tô Cùng và Tiểu Trương đứng một bên, kinh ngạc nghe đoạn đối thoại như tiếng trời của hai người.

Tiểu Trương: ...

Xuất hiện rồi, nam phụ chuyên đối đầu với nam chính, tiếp theo vị sếp Trương này sẽ không kèm được mà bị tiểu bạch hoa hấp dẫn, rồi điên cuồng mà yêu cậu ấy.

Nhưng sếp Trương kia đột nhiên lại chuyển sang nhìn Tiểu Trương chăm chăm.

Tiểu Trương lịch sự chào: “Chào ông Trương.”

Đáng tiếc, anh giành không lại sếp Lâm của tụi tôi đâu, sếp tôi mới là nam chính.

Sếp Trương hừ lạnh, nhìn Tiểu Trương không chớp mắt.

Tiểu Trương: ...

Tiểu bạch hoa đứng cạnh tôi nè, mau nhìn cậu ấy bằng ánh mắt sâu xa đi.

Khuôn mặt lạnh như núi băng của sếp Trương bỗng cười nhẹ, ánh mắt nhìn Tiểu Trương có chút sâu xa.

Tiểu Trương: ...

Má ơi, người này cầm nhầm kịch bản rồi.

10. Chương 10

Kết thúc một ngày làm việc, Tô Cùng về nhà.

Làm ở nhà hàng không một chút nào, trưởng ca rất chiều cổ Tô Cùng, để xứng với tiền được trả, Tô Cùng đành phải giành việc mà làm.

Lúc vào nhà, Lâm Phục đang mở một thùng hàng rất to.

Mấy hôm nay Lâm Phục lục tục mua cho nhà Tô Cùng rất nhiều thứ, máy nước nóng, điều hòa, tủ lạnh, lò vi sóng, thậm chí có cả bộ vi tính công ty bỏ.

Lấy cớ tiện đưa đồ, Lâm Phục quang minh chính đại đánh cho mình chum chìa khoá nhà Tô Cùng, ra vào tự nhiên, chỉ kém dọn hăn vào ở...

Để trải đường sẵn cho tương lai dọn vào sau này, hôm đó Lâm Phục mua hai cái gối mới đặt trên đầu giường Tô Cùng đây ám chỉ.

“Tôi, tôi ngủ một mình...” Tô Cùng đỏ mặt, nửa mong chờ nửa kháng cự, lắp bắp nhắc.

“Anh biết.” Lâm Phục cười gian, “Đồ em thường dùng dễ hỏng, cái này để dự phòng.”

Vô cùng mưu mô xảo quyệt...

Không uống công làm tổng tài nhiều năm.

Tô Cùng đổi dép lê mới, nhỏ giọng gọi “Tôi về rồi.”

Lâm Phục dịu dàng đáp lời, cả ánh mắt cũng cười.

Rất có cảm giác vợ chồng mới cưới... Thần nghèo bé hạnh phúc chìm đắm trong tưởng tượng.

Lúc này Lâm Phục đã lấy được gói to trong thùng giấy ra, là một cục vải nhựa xanh, anh quệt mồ hôi trán, ôm cục nhựa với máy bơm hơi vào phòng tắm, rồi gọi vô cùng tự nhiên: “Bé cưng qua xem nè, anh mua bồn tắm phao.”

Tim Tô Cùng lại bất khuất đập điên cuồng, từ chữ thứ ba trở đi cậu chả nghe được gì cả.

“Sau này có thể ngâm mình.” Lâm-đại-tổng-tài cong lưng bơm hơi, xắn cao tay áo, vạt áo dính bụi trên thùng, trán rịn mồ hôi, cười khoe hàm răng trắng, đúng chuẩn nhân dân lao động cần lao, “Cái này rẻ lắm, 420 luôn ship, tuyệt đối không hỏng đâu.”

“Ừm.” Mắt Tô Cùng sáng choang, “Tôi muốn hỏi...”

“Đi làm mệt không?” Lâm Phục cố ý đổi đề tài, thích thú thưởng thức vẻ sốt ruột lẫn xấu hổ của Tô Cùng.

“Không mệt.” Tô Cùng lắc đầu, ngập ngừng, “Vừa rồi anh...”

“Bơm xong rồi.” Tổng tài phúc hắc lại đánh trống lảng, “Anh cho nước nóng vào thử xem sao.”

Tô Cùng vốn cũng không nóng vội đến thế, nhưng bị Lâm Phục ngắt ngang hai lần giờ trong lòng ngứa ngáy như mèo quào, thế là thần nghèo bé không chờ nổi chạy lẹp chẹp tới trước mặt Lâm Phục, ngồi xuống, nhìn ngang vào mắt Lâm Phục, hít sâu bảo: “Vừa rồi anh gọi tôi...”

“Không rỉ nước, cũng không biến dạng.” Lâm Phục búng tay cái chóc, hưng phấn bảo: “Em đi lấy đồ ngủ vào đây, lát nữa tắm bồn.”

Tô Cùng u ất, “Anh cố ý...”

Lâm Phục ngây thơ, “Hả?”

Tô Cùng neho mắt nhìn anh.

Sau vài giây im lặng, Lâm Phục không nhin được, cười thành tiếng, chất giọng trầm thấp vang vọng trong bốn bức tường nhà tắm chật hẹp, ý cười càng lúc càng rõ.

Tô Cùng hờn dỗi nhìn anh: ...

Lâm Phục cũng rũ mắt nhìn cậu, màu mắt đen như sâu thêm, đôi môi cong cong hé mở, nhẹ giọng gọi: “Bé cưng.”

Máu nóng xông não, Tô Cùng ngất ngư để hai chữ ấy tua đi tua lại trong đầu mình.

“Gọi em như thế được không?” Lâm Phục tiến sát, mũi anh gần như chạm vào mũi Tô Cùng, ánh mắt sâu sắc mà nghiêm túc, “Hay gọi là bé con đáng yêu?”

“Sao cũng được...” Tô Cùng ngồi chồm hổm xấu hổ cúi đầu, vùi khuôn mặt hồng như cánh hoa đào vào đầu gối, không sao kéo lên được.

Hình như hơi trêu hơi nặng tay... Lâm Phục lẳng lặng thu quân.

Kế hoạch “thuận thể hôn luân” tuyên bố sẩy thai.

Đổ nước nóng đầy bồn tắm phao, dưới sự chào mời nhiệt tình của Lâm Phục, Tô Cùng đóng cửa tức tốc cởi đồ vào bồn nằm.

Cậu cởi siêu nhanh, chưa tới mười giây là xong.

Cho nên vào giây thứ mười một Lâm Phục đẩy cửa vào, Tô Cùng đã nằm ngay ngắn trong bồn, nghe tiếng mở cửa lập tức co hai chân lên rút thành một cục, bộ phận quan trọng bị cánh tay với chân che hết cả.

Sếp Lâm mưu đồ bất chính rất thất vọng: ...

“Có việc gì sao?” Tô Cùng mất tự nhiên cuộn tròn trong bồn.

Đôi mắt đói khát của Lâm Phục quét qua quét lại trên cánh tay và chân trắng trẻo lộ ra bên ngoài của Tô Cùng, cuối cùng dừng trên xương quai xanh xinh đẹp và bờ ngực ẩn ẩn hiện hiện, lắc lắc chiếc bình nhỏ trong tay, “Anh vào đưa muối tắm cho em, em thử xem.”

“Ừm.” Nở nụ cười vừa ngây thơ vừa đáng yêu, Tô Cùng đưa một tay lên cầm lấy.

Lâm Phục bình tĩnh nhón chân nhìn xuống.

Tô Cùng không lấy muối nữa, mặt đỏ bừng rút tay lại che chỗ quan trọng, hàng mi dày thấm nước, trông càng ngây ngô.

Lâm Phục vui lắm, không trêu cậu nữa, mở nắp bình đổ muối tắm vào bồn, ngồi xuống ngang tầm mắt Tô Cùng, dịu giọng hỏi: “Ngâm bồn dễ chịu không?”

11. Chương 11

Từ khi hạ phạm, Tô Cùng chưa từng được ngâm nước nóng.

Cậu không còn nhớ được cảm giác như tắm trong Dao Trì của thiên đình nữa rồi, cậu biết nhất định rất dễ chịu, nhưng chưa chắc đã thoải mái thế này.

Dòng nước ấm áp áp lấy cơ thể, muối tắm nhuộm nước thành màu xanh mờ, mùi hương thanh mát quyện với hơi nước lan tỏa khắp phòng tắm, có cả Lâm Phục nữa, anh ngồi xổm bên cạnh, miệng mỉm cười, rất đẹp trai, nhưng ánh mắt hơi xấu xa.

“Dễ chịu quá.” Tô Cùng nhìn sâu vào mắt Lâm Phục, gật đầu nghiêm túc.

Dễ chịu đến mức cho một trăm cái Dao Trì cũng không đổi.

Nước nóng bị muối làm đục rồi, sắp Lâm phát hiện hôm nay mình sẽ không thấy gì thất vọng ra ngoài.

Tô Cùng ngâm mãi đến khi nước nguội mới bước ra khỏi bồn tắm, cậu xả nước trong bồn ra rồi thần tốc lau khô người mặc đồ ngủ mới như sợ biến thái.

Thấy Tô Cùng xong, Lâm Phục đắm mồ hôi vì làm việc vào tắm nhanh rồi mặc áo ngủ cặp với Tô Cùng được ra.

Tô Cùng đứng trước cửa sổ xoay lưng về phía anh, nhìn anh một cái rồi lại xấu hổ quay lại.

Áo ngủ giống hệt nhau...

Khoan, áo ngủ?

Thần nghèo bé run tay, không nắm chắc túi nên đồ bên trong rơi đầy đất, cậu đang cầm túi gạo trắng.

Lâm Phục đi tới phụ cậu nhặt gạo rơi trên khung cửa và dưới sàn, nhẹ giọng cười hỏi: “Hồi hộp hả?”

“Đâu có.” Tô Cùng giấu đầu lòi đuôi, luống cuống tay chân đổ gạo vào chồng chén tự chế, mấy cái “chén” này cắt ra từ chai nhựa cũ, tổng cộng mười cái, đặt vừa trên thềm ngoài cửa sổ nhà Tô Cùng.

Từ khi vào đông ngày nào Tô Cùng cũng đổ gạo vào chén, đem đặt ngoài cửa sổ, đến sáng mang vào, dù đói khổ đến mức nào thì vẫn chưa từng ngừng.

Lâm Phục cứ nghĩ Tô Cùng cho mấy tổ chim gần đây ăn, tuy Lâm Phục chưa từng thấy chim đến mổ gạo, cũng thắc mắc sao chim sẽ vùng này ăn khỏe thế, nhưng mỗi sáng lấy chén vào đúng là luôn rỗng không.

Bé con rất có lòng thương, Lâm Phục nghĩ, cười nhẹ giúp Tô Cùng đặt chén gạo ra ngoài.

Tô Cùng đứng cạnh cửa sổ, dịu dàng nhìn các vị khách bay đến ăn gạo từ bầu trời đêm.

Ổ lam phù vừa ra đời năm nay đã bắt đầu mọc lông vũ xanh da trời, đồng hạc tỏa hào quang rực rỡ tao nhã đậu trên bệ cửa sổ, chú chiêu phong non trông như cụm mây đen vừa mổ vỏ được vài hôm đã ăn no đang nghịch chỗ gạo còn dư, bách minh diễm lệ lúc hót như hoàng oanh, khi kêu như cú, tất phương con một chân với kim ô nhỏ ba chân đương nhiên thấy nhau không vừa mắt, vừa ăn vừa láo nháo cãi nhau như trẻ con...

Chúng nó là yêu thú sống trong rừng núi quanh thành phố này, đa số là con non vừa ra đời không bao lâu, với chúng nó mùa đông rất gian khổ, may mà có cậu thần tiên nhỏ tốt bụng ở đây ngày ngày chia phần ăn của mình cho chúng nó.

Lâm Phục không thể thấy được cảnh tượng này...

Anh chỉ thấy Tô Cùng tròn mắt nhìn ra bầu trời đêm tối đen bên ngoài, cười nhẹ có vẻ rất vui, đôi mắt sáng trong lấp lánh niềm vui, như đang tưởng tượng cảnh bầy chim sẽ đến ăn gạo.

Nước ấm chảy xuôi qua trái tim Lâm Phục, khi anh nhận thức được thì cơ thể đã ôm Tô Cùng vào lòng trước khi não kịp suy nghĩ.

“Nhận lời sống cùng anh đi.” Lâm Phục Tô Cùng đang cứng người lại, cúi lưng kê trán vào trán cậu, hơi thở hai người hòa vào nhau, “Có được không?”

Tô Cùng giãy nhẹ, chân chừ, đôi môi mỏng mím chặt.

“Chỉ cần em đồng ý, anh có thể sống cùng em thế này, anh không quan tâm những chuyện khác.” Lâm Phục thành khẩn hứa, “Em xem mấy hôm nay không phải anh sống vui vẻ lắm sao?”

Hàng mi Tô Cùng hoảng loạn run run, giọng cậu cũng run, “Nhưng mà...”

“Nhận lời anh.” Lâm Phục kéo Tô Cùng lùi lại vài bước, cả hai người cùng ngã xuống giường, Lâm Phục nhẹ nhàng mà kiên quyết đưa ngón tay giữ chặt cằm Tô Cùng, hôn ngay không cho cậu suy nghĩ, bốn cánh môi mềm quyện vào nhau, giữa hỗn loạn tiếng Lâm Phục vẫn không ngừng vang lên bên tai cậu “Nhận lời anh, mau nhận lời anh, anh thích em, anh biết em cũng thích anh...” Tô Cùng căng thẳng lẫn kích động, gần như không thở nổi nữa, bản năng bảo cậu chống cự nhưng đổi lại là nụ hôn kịch liệt vì bất mãn của Lâm Phục, hai người đang quấn vào nhau thì rầm một tiếng, giường sụp...

Cả hai thê lương lẫn lộn giữa đồng gỗ vụn...

Vài phút im lặng, Lâm Phục bỗng cười to, Tô Cùng bị nhiễm bầu không khí rộn ràng, cũng cười phụt lên, mặt đỏ bừng.

Bụi tung mù mịt, hai người ai cũng chật vật, nhưng lại vui sướng vô cùng.

“Ha ha ha, vậy mà lại quên không đổi giường cho em.” Lâm Phục vuốt mặt, “Thất sách.”

Tô Cùng đứng lên trước, đưa tay định kéo Lâm Phục.

“Đúng rồi, em vẫn chưa nói có nhận lời anh không?” Lâm Phục ngồi dưới đất ăn vạ, cặp chân dài nhàn nhã bắt chéo, rất có khả năng sẽ ngồi tới khi trời sụp đất rã, “Em không nhận lời anh không đứng lên, ngồi tới sáng luôn.”

Tô Cùng bật cười, đang định nói gì thì Lâm Phục bỗng lặn tìm dưới đùi, lấy một món đồ chơi trẻ con lên.

Mô hình chú lính bằng nhựa, mặc quân phục xanh lam, khiêng súng trên vai.

Lâm Phục tròn mắt, không chờ Tô Cùng kịp ngăn đã lật lại, thấy ngay chữ “Phục” méo mó sau lưng chú lính.

Lâm Phục ngậy ra một lúc, thì thào: “... Đây là đồ chơi của anh hồi nhỏ.”

Tô Cùng đứng yên đó, cúi đầu vắn ngón tay.

“Lúc còn nhỏ anh thích khắc tên mình lên đồ chơi lắm...” Lâm Phục lật qua lật lại chú lính xem kỹ trong tay không dám tin, rồi nhảy bật dậy như lửa cháy đến mông, lôi ván gỗ và chần gỏi qua một bên.

“Khoan...” Tay Tô Cùng khựng lại giữa không trung, như định cản.

“Cái này cũng là đồ chơi của anh, lúc dọn nhà đã vứt đi...” Lâm Phục nhặt hết món này đến món khác lên, cuối cùng tìm được một cái nút áo và tấm ảnh trong hộp bánh tròn bằng thiếc.

Nút áo rất đặc biệt, nằm trên bộ đồng phục trường cấp ba quý tộc Lâm Phục học, trên nút có huy hiệu hình chim ưng của trường nên thấy là nhận ra ngay, còn tấm ảnh, được cắt ra từ tạp chí kinh tế năm ngoái...

“Em biết anh từ lâu rồi.” Lâm Phục run run tấm ảnh trong tay, ánh mắt anh nhìn Tô Cùng bỗng hạ xuống vài độ, hơi lạnh đi, “Sao lại giả vờ như không biết?”

“Tôi...” Tô Cùng bối rối mở miệng, nhưng câu chữ nghẹn trong cổ họng, mồ hôi lạnh tuôn trên thái dương, hợp thành dòng nước nhỏ, “Tôi...”

Phải thừa nhận sao...

Thật ra tôi là thần nghèo từ thiên đình hạ phàm, tôi biết anh từ lâu rồi là vì...

Tô Cùng siết chặt nắm tay, chỉ một giây nữa thôi là nói thật tất cả, cậu sợ hãi.

Nụ cười của Lâm Phục cương cứng, nói nửa đùa nửa thật: “Có phải từ nhỏ em đã yêu thầm anh rồi không? Thật ra khi còn nhỏ em ở đối diện nhà anh, nhưng anh chưa từng chú ý đến em, sau này em lớn lên, ngoại hình thay đổi, cho nên anh không nhận ra, em không nói vì muốn cho anh niềm vui bất ngờ.”

Tô Cùng chậm chậm lắc đầu, “Không phải thế...”

Lâm Phục đau đớn nói: “Anh đã nghĩ họ em luôn rồi, em chỉ cần nói phải thôi mà.”

Bá đạo tổng tài vì yêu mà tự biên kịch bản!

Tô Cùng nghe vậy, không biết nên khóc hay nên cười.

“... Tôi đi trước.” Không biết qua bao lâu, bàn tay nắm chặt tấm ảnh của Lâm Phục đã tê cứng, anh thở dài, ném nhẹ tấm ảnh xuống đất, rút áo khoác cầm điện thoại lên đi, khàn giọng: “Em từ từ suy nghĩ.”

Dứt lời, bá đạo tổng tài mặc áo ngủ bị phản tống cửa mà đi...

12. Chương 12

Sáng hôm sau, khi Tô Cùng tới trước cửa văn phòng tổng giám đốc của Lâm Phục, anh đang nổi trận lôi đình mắng các nhân viên, cách một lớp cửa dày vẫn nghe được tiếng anh gầm rống.

“Mời ngồi.” Tiểu Trương dẫn Tô Cùng đến chỗ sofa da thật trong phòng chờ, “Cậu chờ ở đây một lát.”

Lý trí mà sếp Lâm của chúng tôi vẫn lấy làm tự hào đã vỡ nát rồi.

Tô Cùng bối rối xua tay, đứng yên nói: “Tôi đứng được rồi.”

Ngồi thũng cái sofa tốt thế này thì nguy...

Tối hôm qua, Tiểu Trương vừa chui vào chăn thì bị cú điện thoại của Lâm Phục lôi ra, bảo lái xe đi đón mình.

Khi Tiểu Trương đến nơi, sếp Lâm khốc soái cuồng bá duệ đang mặc áo ngủ, choàng áo khoác, đứng bên đường chà tay giậm chân, còn không ngừng hà hơi vào tay, trông vô cùng giống ông chồng sợ vợ bị đuổi ra khỏi nhà sau trận cãi vã...

Sáng nay đến công ty Lâm Phục chẳng khác gì thùng thuốc nổ biết đi, nhìn gì cũng thấy chướng mắt, hiển nhiên tâm trạng xấu nghiêm trọng.

Nhất định là cãi nhau, nghĩ đến đây, Tiểu Trương lẳng lặng quan sát Tô Cùng.

Chắc, tiểu yêu tinh lạt mềm buột chặt này, sếp Lâm của bọn tôi phải làm sao với cậu đây?

Tô Cùng đứng trước cửa chờ một lúc, nghe tiếng Lâm Phục trách mắng người khác từ bên kia cánh cửa, sắc mặt trở nên áy náy bất an.

Tiểu Trương theo dõi sắc mặt Tô Cùng, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Bình thường tính tình sếp Lâm của bọn tôi tốt lắm, rất quan tâm cấp dưới, hè năm nay công ty tổ chức đến bờ biển mở tiệc thị nướng, sếp còn đích thân xâu thịt dê cho bọn tôi.”

Tô Cùng hoang mang đáp lại.

“Lần trước công ty có tiệc, sếp còn đích thân đưa giám đốc bộ phận uống say về nhà, chẳng kiểu cách chút nào.” Tiểu Trương vẫn luôn trầm mặc ít lời hình như hôm nay uống lộn thuốc.

Tô Cùng gật đầu, mắt đỏ lên, “Ừm...”

Đương nhiên tôi biết anh ấy rất tốt...

Tiểu Trương thấy cậu sắp khóc vội nói dối: “Giám đốc bộ phận uống say đó là phụ nữ.”

Còn sếp Lâm là gay!

“... Hờ.” Tô Cùng mờ mịt, không hiểu sao Tiểu Trương lại nói chuyện này.

Tiểu Trương thấy cậu vẫn không vui, lạt lọng: “Không đúng, thật ra là đàn ông.”

Tô Cùng cầm nín, méu môi cúi đầu vịn vịn ngón tay.

Tiểu Trương: ...

Nam nhơn kia, rốt cuộc nói sao người mới vừa lòng?

Ngay lúc ấy, cửa văn phòng vật mở, giám đốc bộ phận bị Lâm Phục mắng một trận ử rữ bước ra.

Tiểu Trương lập tức vò đến che khuôn mặt trắng trẻo của giám đốc bộ phận, không cho Tô Cùng thấy.

“Anh làm gì vậy?” Giám đốc bộ phận suýt ngã nhào.

“Đi mau lên, đừng quay đầu lại, đừng để người đó thấy mặt anh.” Tiểu Trương lạnh lùng bảo.

Giám đốc bộ phận mặt chán đời hẳn: ...Cả cái công ty toàn bệnh nhân tâm thần, không làm nổi nữa.

Thấy không còn ai, Tô Cùng thử bước vào, đứng trước cửa gọi: “Lâm Phục.”

Lâm Phục đang chăm chú xem giấy tờ ngẩng phắt lên, thấy là Tô Cùng, sắc mặt anh bỗng trở nên phức tạp.

Tiểu Trương: ...

Tay sếp Lâm của chúng ta run rẩy.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh...” Tô Cùng nhìn nhìn tờ giấy bị vò dúm trong tay Lâm Phục, chần chừ hỏi: “Anh có thời gian không?”

Lâm Phục vứt ngay chỗ giấy tờ qua một bên, nhìn thẳng vào Tô Cùng, hạ giọng: “Có, em nói đi.”

Tiểu Trương: ...

Ánh mắt sếp Lâm của chúng ta quá phức tạp, không thể phân tích chính xác hàm lượng các thành phần, nhưng yêu thương tha thiết chắc chắn hơn năm phần.

“Mình lên sân thượng nói được không?” Tô Cùng chỉ chỉ lên trần.

“Được.” Lâm Phục tức tốc đứng lên chỉnh sửa quần áo rồi bước ra khỏi bàn làm việc, suốt quá trình đó mắt anh không hề rời Tô Cùng, phảng phất cả thế giới chỉ còn một nơi khiến mắt anh dõi về vậy.

Tiểu Trương không khỏi lo lắng sếp Lâm đi không nhìn đường sẽ té chổng gọng trên thảm: “...”

Đáng chết, sếp Lâm của chúng ta phát hiện mình không thể từ chối bất kì yêu cầu nào của cậu ta!

Rời văn phòng, hai người đi thang máy lên sân thượng.

Bốn phía chỉ còn tiếng thang máy vận hành khe khẽ, bầu không khí hơi nặng nề, Tô Cùng cúi đầu, kiểm chuyện nói: “Tối qua... ngủ ngon không?”

Lâm Phục im lặng một lát, giọng anh vừa dịu dàng vừa bất đắc dĩ, “Anh không ngủ mấy.”

Sở dĩ anh thích Tô Cùng, một vì thương yêu đau lòng, nhưng nhiều hơn nữa là bị sự lương thiện tuy nghèo khó vất vả, nhưng vẫn trong sáng không tham lam không háms lợi, thà chịu khổ chứ không muốn liên lụy người khác của Tô Cùng làm rung động. Nhưng chuyện đêm qua khiến Lâm Phục không thể không nghi ngờ mức độ chân thực của mọi chuyện.

Nếu đã sớm biết, thậm chí còn lén lút sưu tầm đồ tư nhân của anh, vậy tại sao còn giả vờ như không hề biết anh?

Nghĩ đến đây, Lâm Phục tự cắt dòng suy tư, trước khi Tô Cùng tự nói ra mọi sự, anh không muốn nghĩ xấu cho cậu.

Cửa thang máy mở ra, bước ra ngoài là đến cánh cửa kính hẹp, Lâm Phục đẩy cửa, gió lạnh ủa đến thổi bật vạt áo vest của anh về sau, Lâm Phục bước nhanh ra giữ cửa cho Tô Cùng, lẳng lặng đứng chắn một phần gió lạnh thổi vào Tô Cùng.

“Có chuyện gì, em nói đi.” Lâm Phục đứng sát ngoài sân thượng, tựa vào lan can nhìn xuống.

Thành phố mùa đông mất đi rất nhiều mảng xanh, xe cộ chậm rãi chạy trên con đường xám, trời cũng u ám như sắp có tuyết, nhìn ra xa, chỉ thấy tiêu điều ảm đạm.

Tô Cùng hắng giọng, nuốt nước miếng, lên tiếng như đã đưa ra một quyết định trọng đại, “Thật ra tôi không phải người.”

Lâm Phục nhướng mày, hình như hơi muốn cười.

Tô Cùng cong môi cười nhẹ, “Tôi là thần nghèo trên thiên đình hạ phàm.”

Về mặt của Lâm Phục trở nên khó lòng miêu tả bằng ngôn ngữ: ...

“Tôi biết anh sẽ không tin.” Tô Cùng bước tới, đưa ngón tay thon nhỏ lên vuốt nhẹ mi mắt trái của Lâm Phục như mưa xuân, rồi chỉ ra xa, giọng nhẹ hẫng như ảo mộng: “Xem kia.”

Lâm Phục quay đầu, nhìn về phía Tô Cùng chỉ...

13. Chương 13

Đây là thành phố Lâm Phục sống từ nhỏ đến lớn.

Nhưng trong thời khắc ấy, anh bỗng nhận ra mình chưa từng thấy được khung cảnh thật sự của nó.

Đầu tiên là ngọn gió lùa qua má, một con chim to toàn thân vàng rực rỡ với bộ lông đuôi dài sắc sỡ bay vút qua giữa hai người như khoe mẽ.

“Đây là chim trùng minh.” Tô Cùng giải thích cho Lâm Phục đang há hốc mồm.

Câu này và sự xuất hiện của con chim như đều có phép thuật, cậu vừa dứt lời, chim trùng minh bay vọt lên không trung, cả thế giới phủ đầy những màu sắc huyền ảo trắng lệt.

Một con chồn trông giống như hồ ly trắng lười biếng nằm trên mái nhà ngáp dài, hoa văn đỏ thắm yêu dị nổi bật trên bộ lông trắng muốt. Con baku (1) ung dung đi ngang chỗ hồ ly, khéo léo phả ra một giấc mộng ánh tím, giấc mộng nở tung trên đầu hồ ly, hồ ly chếp miệng như mơ thấy được ăn thứ gì ngon lành lắm. Con chuột lửa to béo núc ních dẫn theo một đàn chuột lửa bé tròn xoe, ôm bánh mì bánh quy socola trộm được trong văn phòng, rón rén xếp hàng chạy bằng hai chân như người trên ống thoát khí, đỉnh đầu có nhúm lửa be bé. Đồng điệu hòa sắc cùng ánh sáng ngao du cuối chân trời, mang đến chút ấm áp cho tầng mây xám nhạt. Xa xa có tiếng bệ bệ (2) xua mây đen, réo rắc như ngọc chạm. Đàn chúc long (3) thông thiên triệt địa quần quanh tháp truyền hình như dây leo, đôi mắt to nhắm chặt, tiếng ngáy hùng dũng như sấm dậy. Phong ly (4) thoăn thoắt qua lại giữa dòng xe, thoát cái ngự gió mà bay, nhảy lên thân cây đã gần rụng hết lá, cành cây lắc lư rồi buông xuống những chiếc lá cuối cùng, trong mắt người thường chỉ như gió thổi mà thôi. Bạch trạch lông trắng như tuyết, mắt xanh như băng lao vút xuống khỏi tầng mây như sao băng, chạy giữa không trung, hoa sen tươi dày nở dài trên con đường bạch trạch đi qua, rồi lại tan biến trong chớp mắt, không khí ngát mùi hoa, không biết có phải là ảo giác...

Như một tấm kính lọc đầy sắc màu huyền ảo che trước cả thành phố, cách một tiếng, bức tranh đẹp hoàn thành, ba ngàn thế giới rộng lớn bỗng đột ngột xuất hiện trước mắt anh như vậy đó.

Môi Lâm Phục hé mở, nhưng không nói được nên lời.

Đất trời phủ đầy kỳ tích như đồng thoại.

Giọng Tô Cùng nhẹ nhàng, bình thản như mỗi ngày cậu đều thấy được cảnh tượng này, không có gì lạ, “Mắt thịt không thấy được những con yêu thú này đâu, cũng không thể cảm nhận được...”

Lâm Phục như bình tĩnh giấc khỏi cơn mơ dài, chậm chậm quay đầu lại, nhìn Tô Cùng. Nói ra cũng lạ, đất trời đã thay đổi hoàn toàn, nhưng Tô Cùng vẫn là Tô Cùng ấy, mặc bộ quần áo bình dân mấy hôm trước Lâm Phục mua cho, chân mang đôi giày thể thao chà rửa trắng tinh, một tay sợ lạnh đút trong túi áo lông, sống mũi xinh xắn và vành tai bị gió lạnh sân thượng làm đỏ bừng, ánh mắt trong suốt, có chút bất an lẫn dè dặt, nhưng động vật ăn cỏ hiền lành vô hại.

“Tôi mở thiên nhãn cho anh.” Tô Cùng căng thẳng gãi đầu, rử mắt, như sợ Lâm Phục không vui, “Nếu không anh sẽ không tin, tôi thật sự là thần tiên thiên đình phái xuống trần... Tuy tôi không giống thần tiên lắm...”

Lâm Phục bật cười không tin nổi.

Đúng là không giống lắm, hay nói thẳng ra là chả giống chút nào, thần tiên nào lại thèm vệt nướng chín chực ngàn một con đến độ rút nước mắt chứ...

Không thể tin nổi, nhưng những gì vừa chứng kiến, không cho phép Lâm Phục không tin.

“Vậy anh tin tôi chưa...” Tô Cùng lo âu hỏi.

Lâm Phục gian nan gật đầu, xoay cả người về phía Tô Cùng, chớp chớp mắt với cậu, dịu giọng nói: “Vậy nghĩa là, anh đang yêu đương với thần tiên.”

(1) Thú ăn giấc mơ, trông như thú ăn kiến, màu đen, mõm dài.

(2) Loài quái thú hình dáng như hồ ly nhưng có cánh.

(3) Một loại thần thú đầu người đuôi rắn, thân dài nghìn thước.

(4) Loài yêu quái hình dáng như con chồn, màu xanh lam.

14. Chương 14

Mấy con ỨNG THANH TRÙNG (1) không tìm được vật chủ bỏ ra khỏi hốc đá, đua nhau tiếng được tiếng mất nhại lại lời Lâm Phục, đủ loại giọng già trẻ gái trai.

“Vậy nghĩa là, anh đang yêu đương với thần tiên...”

“Yêu đương với thần tiên...”

“Yêu đương với...”

“Yêu đương...”

Từ khiến người ta thổn thức nhất bị lặp lại năm lần, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt ngậm cười của Lâm Phục, má Tô Cùng đỏ như lửa đốt, cúi đầu định ngăn mấy con ỨNG THANH TRÙNG, “Mấy đứa đừng nhái anh ấy.”

“Mấy đứa đừng nhái anh ấy...”

“Đừng nhái anh ấy...”

“Nhái anh ấy...”

“Nhái...”

Tô Cùng không dám nói gì nữa: ...

Lâm Phục cười vừa dịu dàng vừa kinh ngạc, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chờ đàn ỨNG THANH TRÙNG bay xa Lâm Phục mới lên tiếng, hỏi câu đã dày vò anh suốt cả đêm: “Em vẫn chưa nói cho anh biết... Tại sao trước đây lại biết anh?”

Trong lúc Tô Cùng còn im lặng, Lâm Phục bước tới, tiến gần cậu hơn, hạ giọng đoán: “Chẳng lẽ, em hạ phạm vì anh?”

Ngoài dự đoán, Tô Cùng gật nhẹ đầu, như cậu bé phạm lỗi, căng thẳng bồn chồn nắm khóa dây kéo trên áo, giọng nhỏ như muỗi kêu, nhưng với Lâm Phục lại chẳng gì sét đánh ngang tai, “Là vì anh... Trước khi hạ phạm, tôi đã xem số mệnh của anh.”

Tô Cùng hít sâu rồi nói tiếp: “Anh sinh ra trong gia đình thương nhân, tuổi nhỏ phú quý, về sau gia đạo sa sút, gia tàn mất trắng, cả đời lang bạt kỳ hồ, không chốn nương thân, khôn cùng chán nản, cô độc đến già...”

Lâm Phục hoàn hồn lại, chỉ chỉ vào mình, cười không dám tin, “Mệnh của anh đó sao?”

“Phải.” Tô Cùng cắn răng, cuối cùng cũng nói ra, “Tôi là thần nghèo, thật ra tôi hạ phạm là để giúp anh thuận theo ý trời, biến anh thành người nghèo khổ...”

Khoảng tĩnh mịch dài, gió cuốn cuộn trên sân thượng gào thét bên tai, tiếng bệ bệ chốc chốc lại vọng đến trong gió.

Không biết bao lâu, Lâm Phục mới liếm liếm đôi môi bị gió thổi khô khốc, tiến một bước lại gần Tô Cùng, giữa hai người không còn chút cự ly nào, rồi, giọng nói trầm tĩnh của Lâm Phục vang lên trên đầu Tô Cùng, chỉ ba chữ, nhưng rất kiên định, “Anh không sợ.”

Mắt Tô Cùng ứng đỏ, như bị đầu bút lông thấm đẫm mực đỏ điểm nhẹ nơi đuôi mắt, rồi màu mực lan tỏa.

Ngón cái Lâm Phục lau lau dưới mắt Tô Cùng, khẽ cười, nói: “Đừng khóc, cùng lắm sau ngày ngày ngày anh ăn cải trắng xào, gom tiền mua vịt nướng cho em, nhân lúc anh còn có tiền, anh phải mua giường mới cho em ngay... Hôm qua em ngủ ở đâu?”

“Tôi trải chăn xuống sàn...” Tô Cùng lau mạnh lên mắt, lắc đầu nói: “Anh sẽ không nghèo đâu, công ty của ba mẹ anh lẽ ra phải phá sản từ lâu rồi, nhưng khi đó tôi hạ phàm gặp anh, đây là lần đầu tôi xuống trần làm nhiệm vụ nên muốn làm tốt một chút, cho nên tôi lén quan sát anh rất lâu, nhưng càng ngày lại càng thích, thích...”

Lâm Phục lập tức bắt được trọng điểm: “Thích gì?”

Tô Cùng xấu hổ xua tay, đổi đề tài, “Nói chung tôi không nỡ thấy anh nghèo khổ cực nhọc cả đời, nhưng lại không có cách nào khác, tuy tôi là thần, nhưng cũng không phải vạn năng, số mệnh trong trời đất là do tự đất trời hình thành, bọn tôi làm thần cũng chỉ có thể dẫn đường khống chế nó mà thôi, không thể tiêu diệt, cho nên... Tôi chuyển hướng số mệnh vốn sẽ vận vào anh lên người mình, nhưng do ép buộc mệnh số chảy ngược lên tôi bị phản lực mạnh quá mức, cho nên còn xui xẻo hơn số mệnh ban đầu của anh...”

“... Cho nên...” Mắt Lâm Phục ứng đỏ, “Em đang chịu đựng những thứ này thay anh?”

... Kể xui xẻo trời sinh nghèo khổ, vốn dĩ phải là mình sao?

Lâm Phục nhớ đến khi vừa gặp Tô Cùng, bé con gầy gò nhỏ xíu, bị xe tông lăn mấy vòng, quần rách một lỗ to, ngồi xổm xuống đất nhặt tiền xu, khi về nhà còn không có quần để thay, để chân trần quần trong chăn vá quần...

Người đó lẽ ra phải là mình sao?

Lâm Phục chìm sâu trong lần ray rứt nghiêm trọng nhất đời, nặng nề đến không thở nổi...

“Anh đừng lo cho tôi.” Tô Cùng thấy sắc mặt Lâm Phục không được ổn thì vội giải thích: “Thọ mệnh của tôi là vô hạn, nghèo mấy chục năm căn bản chẳng đáng vào đâu, tôi vốn định chờ anh chết sẽ về thiên đình, ở trên thiên đình tôi không phải chịu khổ, muốn ăn vịt nướng là có vịt nướng, muốn ăn... gà nướng là có gà nướng, nhưng anh là người phàm, chỉ có không đến trăm năm để sống, cho nên tôi muốn anh được sống vui vẻ...”

Chưa nói hết câu Lâm Phục đã ôm ghì lấy cậu, anh ôm rất chặt, như chỉ hận không thể bóp nát Tô Cùng khảm chặt vào máu thịt của mình.

“Xin lỗi.” Lâm Phục run rẩy nói, có thứ gì ấm nóng rơi vào cổ Tô Cùng, vỡ tung thành bọt nước, “Cảm ơn tất cả mọi thứ em đã làm cho anh...”

“Không sao.” Tô Cùng vui đến thấp thỏm, ôm lại Lâm Phục, ngẫm nghĩ chốc lát khuôn mặt nho nhỏ ngẩng lên nghiêm túc nói: “Tôi là thần tiên, làm chút chuyện này không đáng gì cả.”

Tiếng bệ bệ kêu xa xa không ngừng vọng đến, cuối cùng cũng xua tan tầng mây phủ trên cả thành phố, mặt trời hé lộ nửa bên mặt, ánh nắng cố gắng chiếu xuyên cụm mây, thật dịu dàng.

Đất trời càng lúc càng sáng, tiếng bệ bệ ngày một to, ngày một gần, đột nhiên, con gì đó trông như cáo đập cánh bay đến mái nhà khu chung cư bên cạnh, đặc chí kêu to về phía mặt trời.

Trên núi Cô Phùng, có loài thú tên bệ bệ, hình dáng như cáo có cánh, tiếng như hồng hạc, gặp phải nó thì biết thiên hạ hạn hán.

Dưới ánh nắng sáng như rắc phấn vàng, Tô Cùng lo lắng nhấn mạnh: “Tôi là thần nghèo...”

“Ừm.” Lâm Phục ôm chặt cậu không buông, như sợ mình chỉ lơ là một giây thôi Tô Cùng sẽ bay về thiên đình mất.

Thần nghèo bé buồn bã rũ mắt, ánh sáng xuyên qua tầng mây rắc lên hàng mi cậu thành vệt bóng yên lặng trên gò má, “Cho nên ai cũng ghét bọn tôi, thần nghèo ngoài khiến người ta nghèo khổ thì không còn tác dụng gì khác, rất vô dụng, lại không may mắn nên trước đây tôi không dám nói với anh... Nếu anh ghét tôi thì cứ nói thẳng là được, sau này tôi sẽ cách anh thật xa, chỉ len lén nhìn anh như trước đây là đủ rồi...”

“Ghét?” Lâm Phục khẽ cười hỏi lại, như nghe được câu đùa hoang đường lắm, anh lùi lại một chút, một tay kiềm chặt eo Tô Cùng, tay kia giữ cổ cậu, nói từng chữ bằng chất giọng thành kính như cầu nguyện với thần linh: “Anh yêu em.”

Thình thịch, thình thịch.

Trái tim của thần linh đập mạnh.

Một giây sau, Tô Cùng nhận được nụ hôn cháy bỏng của Lâm Phục, tất cả hổ thẹn, cảm kích, đau lòng, yêu thương khiến nụ hôn này triển miên, dịu dàng mà sâu nặng.

Đất trời bỗng tĩnh lặng.

Giây sau nữa, bộ vest đắt giá của sếp Lâm cũng thật lặng lẽ mà bọc chỉ.

(1) Một loại yêu quái, sống kí sinh trong bụng người, khi vật chủ nói chuyện, trong bụng sẽ có tiếng nhại lại, càng ngày càng to.

15. Chương 15

“Ồ, bung chỉ rồi...” Tô Cùng trượt tay trên lưng Lâm Phục, vùng vẫy nói giữa nụ hôn, “Anh buông ra đã...”

“Cứ để nó bung.” Lâm Phục không chỉ không buông mà còn ôm chặt hơn, Tô Cùng bị anh hôn đến không nói nổi, đành phải nhắm mắt ngượng ngùng đón nhận, hai đôi môi quyện vào nhau ngọt ngào lại thật tốt đẹp. Còn hòa cùng tiếng chỉ bung phụt phụt và tiếng nút áo vest rớt tinh tang, bộ vest thủ công cao cấp đặt may ở Ý của sếp Lâm rã ra thành mấy miếng vải vụn với tốc độ thấy được bằng mắt thường...

Đồ càng đắt, hỏng càng nhanh.

Kết thúc nụ hôn nồng đậm yêu thương, Lâm Phục hơi lỏng tay buông Tô Cùng, cách mấy cm dịu dàng nhìn cậu, trêu: “Vì hôn em một lần, anh tốn năm mươi triệu.”

Tô Cùng còn chưa hoàn hồn khỏi nụ hôn dữ dội như cuồng phong, mắt mơ màng, âm nước lỏng lạnh, đôi môi sưng đỏ mấp máy, như muốn nói gì, nhưng cậu chưa kịp lên tiếng Lâm Phục đã đổi giọng, bảo: “Sao lại có chuyện lợi cho anh đến thế này cơ chứ?”

Tô Cùng cười xấu hổ, mái tóc đen mềm lay động trong gió.

Một thứ khác cũng đang lay động trong gió là nửa bên quần của sếp Lâm.

“Anh chỉ hận không thể cho em cả thế giới.” Lâm Phục thâm tình bày tỏ từ tận đáy lòng, hai tay trân trọng ôm mặt Tô Cùng, vì anh thật sự không muốn lừa dối xuống tầng nên cố gắng giữ khoảng cách giữa hai người, rồi hôn lên trán và giữa mày cậu, trượt qua sống mũi thẳng, gò má hồng hồng, đôi môi cong cong, thì thầm mãi: “Anh sẽ cưng chiều em, yêu em, không để em phải chịu khổ thêm chút nào nữa, mấy năm em chịu bao nhiêu cực nhọc vì anh, anh sẽ bù đắp hết cho em...”

“Ừm...” Tô Cùng ăn nói vụng về, tình cảm trong lòng đã tuôn trào từ lâu, đến bên môi lại không thành tiếng, thế là thần nghèo bé sốt ruột chỉ biết ngẩng đầu lên, hôn mạnh lên mặt Lâm Phục, kêu chụt một cái thật to, còn để lại dấu nước sáng sáng trên mặt Lâm Phục.

Anh không biết em thích anh đến mức nào đâu, Tô Cùng hạnh phúc dạt dào nghĩ.

Lâm Phục xoa mặt, vừa mừng vừa ngạc nhiên, lập tức đáp lại gấp trăm lần!

Hôn hôn một lúc Lâm Phục chợt nhận ra tiếng kêu của đủ loại yêu thú vẫn quấy nhiễu bên tai từ khi mở thiên nhãn đã biến mất từ bao giờ.

Khi ngẩng lên lần nữa, vẫn là thành phố ấy, chỉ thêm chút ánh sáng, bày yêu thú đã biến mất.

“Hiệu quả thiên nhãn biến mất rồi sao?” Tô Cùng hỏi.

Lâm Phục cười không hề để tâm, “Không thấy nữa.”

Tô Cùng vuốt vuốt mái tóc rối, giải thích: “Anh là người phạm, chỉ mở thiên nhãn được một lúc thôi, nếu không cơ thể không chịu nổi sẽ thành bệnh.”

“Ừm, thấy hay không cũng chẳng sao.” Lâm Phục nhìn sâu vào Tô Cùng, “Cả đời anh chỉ cần thấy em là được rồi... Em sẽ không về thiên đình đó chứ?”

Tô Cùng lắc đầu ngay, “Không đâu, em sẽ luôn ở cạnh anh.”

Lâm Phục gõ nhẹ ngón tay lên ngực cậu, hỏi nhỏ: “Em thế này có tính là động lòng phạm không?”

Tô Cùng đỏ mặt, “Có chứ.”

Lâm Phục rà lại mấy chuyện thần thoại từng nghe hồi nhỏ trong đầu, lòng thấp thỏm hỏi: “VẬY VƯƠNG MẪU NƯỞNG NƯỞNG CÓ BẮT EM VỀ KHÔNG?”

“A...” Tô Cùng thoáng vẻ âu lo, ngẫm nghĩ, ngửa mặt nhìn trời cân nhắc từng chữ như cố ý nói cho ai nghe: “Vương Mẫu Nương Nương tốt lắm, vừa đẹp, vừa... hiền hòa, dáng người cũng đẹp, mặc gì cũng đẹp, tốt bụng lại còn lộng lẫy, Vương Mẫu Nương Nương tốt như vậy sẽ không bắt em về đâu...” Lâm Phục sững ra một chốc rồi tỉnh ngộ, cười khẽ, “Bé con nịnh nọt.”

“Suyt...” Tô Cùng đưa một ngón tay lên ra sức suyt.

Hai người ở lại sân thượng âu yếm một lúc, Lâm Phục lấy di động ra gọi cho Tiểu Trương, bảo cậu ta lấy bộ thường phục bình dân trong phòng nghỉ mang lên sân thượng cho mình.

Hai phút sau, Tiểu Trương mang bộ Meters/bonwe lên.

Tây trang của Lâm Phục nát như cái bang, lạnh lùng nhận đồ vào văn phòng bỏ không trên tầng thượng đóng cửa thay đồ.

Tiểu Trương thả tay đứng ngoài cửa, sắc mặt bình thản, không chút cảm xúc.

Tô Cùng đứng cách vài bước cùng chờ Lâm Phục ra.

Tiểu Trương liếc nhìn cậu, rồi điềm tỉnh rời mắt.

A, miệng nói dừng mà dừng mà, tay thậm chí còn xé hồng cả quần áo của sếp, lấy cái chết uy hiếp, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Xem bản mặt hồng hào đặc ý của sếp Lâm kia, chắc chắn là chuyện gì cũng xảy ra hết rồi!

Một lúc sau, Lâm Phục mặc thường phục đơn giản ra, bảo Tiểu Trương: “Hủy hết lịch trình buổi chiều.”

Tiểu Trương: “Dạ, sếp Lâm.”

Chắc.

“Mua cho tôi cái giường mới.” Lâm Phục bình thản, “Nhớ phải rẻ, nhưng chắc chắn, chiều nay đưa đến nhà phụ nhân.”

Phụ nhân... Tô Cùng không kiềm được xoay mặt đi, ngọt ngào cười trộm.

Tiểu Trương ghi chú vào sổ tay, “Dạ được, sếp Lâm.”

A, giường cũ sụp rồi à.

“Bây giờ tôi đưa phụ nhân đi ăn trưa.” Lâm Phục nói.

“Dạ được, sếp Lâm.” Tiểu Trương cất sổ, “Tôi xuống lầu mang xe ra cho ngài.”

Lâm Phục gật đầu.

Thế là trợ lý tổng giám đốc đường đường vào gara xách chiếc xe đạp sườn ngang ra, kéo chuông reng reng đạp tới cửa chính công ty...

Chắc, không biết sếp Lâm định chơi tình-đầu-play bao lâu nữa.

16. Chương 16

Đây là bữa trưa đầu tiên sau khi hai người chính thức xác nhận quan hệ.

Thế là Lâm Phục quả quyết đạp xe chở Tô Cùng đến nhà hàng cao cấp giá phồng tay, chống xe ở chỗ sát tường, thuận thực lấy khóa xe đạp chừa khóa lại dưới ánh mắt hoang mang tốt độ của nhân viên bãi đỗ.

“Đi thôi, bé cưng, chúng ta đi ăn tiệc.” Lâm Phục dắt tay Tô Cùng, lưng thẳng tắp, vô cùng hào phóng, khí chất tao nhã trong từng động tác không hề bị ảnh hưởng.

Không sai, quý tộc chân chính có thể tao nhã ngay cả khi chạy xe đạp như vậy đó...

Tuy dùng đồ tốt sẽ hỏng, nhưng hình như ăn đồ ngon thì không vấn đề gì, thịt bò Kobe, trứng cá muối với pate gan ngỗng của nhà hàng này rất ngon.

“Ăn mừng nào.” Lâm Phục giơ ly rượu nho lên muốn cụng với Tô Cùng, ánh mắt đầy ý cười sáng lóa mà thật dịu dàng, “Thần nghèo bé của anh, từ hôm nay anh là tín đồ trung thành của em.”

Thân là thần nghèo lần đầu có tín đồ trong lịch sử, mắt Tô Cùng sáng lấp lánh vì kích động, hưng phấn cầm ly rượu lên.

Rồi một giây sau đó, ly thủy tinh trong tay Tô Cùng vỡ toang...

Rượu nho vang đầy bàn, vô cùng thê lương!

“Làm phiền đổi sang ly giấy dùng một lần.” Lâm Phục bình tĩnh nói với bồi bàn, hiển nhiên đã quen luôn rồi.

Tô Cùng luống cuống phụ bồi bàn còn lại dùng khăn giấy lau bàn, xù xù giải thích: “Em không biết cái ly này cũng đắt...”

“Không sao, anh cũng không để ý.” Lâm Phục yêu chiều khảy khảy mũi cậu, “Sau này em không cần phải áy náy vì mấy chuyện này, những thứ đó so với em chẳng đáng một xu. Đương nhiên, sau này anh sẽ chú ý đến đồ đạc cho em dùng.”

“Ừm...” Thần nghèo bé si mê nhìn tín đồ nhà mình, giọng mềm nhũn, “Anh tốt quá.”

“Thử thịt bò này đi.” Lâm Phục dụ giọng bảo.

Tô Cùng gật đầu, hạnh phúc cầm nĩa ăn lên.

Thế là chỉ chớp mắt nĩa ăn bằng bạc oxi hóa với tốc độ kinh người...

Tô Cùng giật thót, để nĩa xuống bàn, ngay khi cậu đặt xuống, bàn ăn bằng sứ rầm một tiếng, theo chân ly thủy tinh.

“Oa, sao cái nào cũng đắt hết vậy!” Tô Cùng sput sput để tay lên đùi, cẩn thận giải thích: “Em cứ tưởng nĩa ăn bằng sắt...”

Lâm Phục ngậy ra vài giây rồi cười phụt.

Tô Cùng rũ mắt, cười tự giễu, lầm bầm một mình: “Cho nên trước đây em rửa chén cũng không dám đến nhà hàng cao cấp, sợ làm hỏng đồ của người ta, lương không đủ đền.”

Lâm Phục lập tức lại đau lòng, bóp bóp cánh tay gầy gò trắng trẻo của Tô Cùng, nghiêm trang nói: “Anh sẽ không để em phải làm mấy chuyện đó nữa.”

Môi Tô Cùng cong cong, cười rất hạnh phúc.

Thế là cuối cùng bởi bàn đổi cho Tô Cùng bộ dụng cụ mang về, để Tô Cùng không ngại, Lâm Phục cũng đổi luôn đồ của mình, dao nhựa cắt vào miếng gan ngỗng to dày trong đĩa nhựa, ly giấy đựng rượu ngon lâu năm.

Tô Cùng ăn rất ngon miệng, cặp mắt to thỏa mãn híp lại, như con mèo con tham ăn.

Như thế này cũng không tệ lắm, Lâm Phục cười thầm trong lòng.

32

Lúc hai người ăn xong thì Tiểu Trương cũng mua được giường mới, cùng mang đến nhà Tô Cùng với người vận chuyển.

Lâm Phục dùng khăn giấy lau miệng, bảo: “Chúng ta về nhà rồi, giường mới đến rồi.”

“Ừm.” Mắt Tô Cùng xa xăm, miệng dính sốt cũng chẳng để ý, không biết đang nghĩ gì.

“Hôm nay anh không muốn làm gì hết.” Lâm Phục cầm khăn giấy lau sốt dính trên môi Tô Cùng, mỉm cười, “Anh chỉ muốn mau mau về nhà ôm em thôi.”

Tô Cùng nhìn ly giấy dùng một lần trên bàn, đáp khẽ: “Được.”

Thế là Lâm Phục chở Tô Cùng về nhà.

Qua một con đường nữa là đến nhà, khi rẽ vào Tô Cùng đột nhiên bảo: “Dừng lại đã.”

Lâm Phục dừng xe, Tô Cùng nhảy xuống từ sườn xe, chạy ngược về vài bước, sắp rẽ ra con đường ban nãy thì bỗng khựng lại, quay đầu, mặt cậu đỏ bừng.

“Sao vậy cục cưng?” Lâm Phục nhìn cậu vừa thắc mắc vừa thích thú.

“Em qua đây một chút, anh không được theo.” Tô Cùng quay mặt nhìn tường, không dám nhìn Lâm Phục.

Lâm Phục đáp ừ một tiếng qua loa không chút thành ý, rồi Tô Cùng mất hút sau ngã rẽ.

Sếp Lâm tính tình hết sức xấu xa chớp mắt quay đầu nhấn bàn đạp, xe trượt tới vài mét, vừa đủ thấy được cảnh tượng phía sau.

Lúc ấy, trên bức tường trước mặt Tô Cùng, là hộp bao cao su miễn phí, bên trên còn in hai hàng chữ đỏ chói “Phát triển khoa học kỹ thuật, xây dựng kế hoạch hóa gia đình”...

Bao cao su trong hộp này được lấy miễn phí, đóng thành hộp nhỏ, Tô Cùng đỏ mặt lấy một hộp, cho vào túi áo khoác, nghĩ nghĩ rồi lấy thêm hộp nữa, cho vào túi bên kia.

Kéo khóa cả bên túi, Tô Cùng bé bỏng cứ tưởng không ai hay biết ngẩng đầu lên, thấy ngay Lâm Phục trên xe đạp, một chân để trên bàn đạp một chân chống đất, nửa cười nửa không nhìn mình, còn huýt gió như mấy tên lưu manh.

“Anh... anh qua lúc nào vậy?” Tô Cùng đỏ từ mặt đến cổ.

“Mới vừa...” Lâm Phục ung dung đáp.

“Em đã nói anh không được theo mà...” Tô Cùng bé nhỏ sắp bốc khói.

“Anh không định theo đâu.” Lâm Phục giơ hai tay đầu hàng, rồi đặt lại lên ghi đông, bẻ qua bẻ lại, vừa làm vừa sưng sốt hô: “Sao chiếc xe này không nghe lời?”

Tô Cùng giận dữ nhìn anh: ...

“Nó chở anh qua đó.” Lâm Phục đánh lên ghi đông xe một cái như thật, “Bé cưng em dùng thiên nhãn nhìn xem có phải nó thành tinh rồi không?”

17. Chương 17

Tô Cùng bĩu môi, nghiêm mặt trả lời: “Nó không có thành tinh, là anh ấy.”

“Vậy là tại gió thổi rồi.” Lâm Phục mặt dày vỗ vỗ sườn trước, “Ngoan, không nói nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Tô Cùng đứng yên tại chỗ, không yên tâm hỏi lại: “Vừa rồi anh có thấy gì không?”

“Cái gì?” Lâm Phục bình thản lắc đầu, vô cùng thành khẩn: “Anh không thấy gì hết.”

Thần nghèo ngây thơ tin anh, thở phào, ngồi lên sườn xe.

Lâm Phục quay xe đạp về nhà, được một lúc đột nhiên hạ thấp người kề môi sát vào tai Tô Cùng, cười khê hỏi: “Bé cưng muốn về nhà thử giường mới với anh phải không?”

“Ồ... Không phải... Là...” Thần nghèo bé đáng thương bị chọc ghẹo choáng váng, ngồi trên sườn xe không trốn đi đâu được, hơn nữa cánh tay vòng quanh người cậu còn co chặt thêm, Tô Cùng đỏ mặt lắc đầu liên tục, lấp bắp mãi muốn giải thích mà chẳng nói được câu nào hoàn chỉnh.

Lâm Phục thấy cậu như thế sợ cậu sốt ruột, vội đạp nhanh về nhà, vỗ vỗ đầu Tô Cùng, nói bằng giọng nhẹ nhàng như chẳng có gì xảy ra: “Đến nhà rồi, chắc Tiểu Trương đang chờ trước cửa.”

“Vậy em lên mở cửa cho anh ấy trước.” Tô Cùng nhảy xuống xe rồi chạy trối chết lên lầu không một lần quay đầu.

Lâm Phục cười khóa xe, mang tâm trạng siêu tốt lên cầu thang.

Lúc Lâm Phục đến nhà thì giường đã được chuyển vào trong, hai nhân viên cửa hàng đang ráp.

Tiểu Trương đứng giám sát chặt chẽ: ...

A, quả nhiên cái giường cũ bị.làm.sụp.

Sức hông của sếp Lâm nhà chúng ta thiệt phi phàm.

Tô Cùng ngồi một mình trên ghế kê ở góc nhà, hai chân gác trên thanh ngang, để hộp bánh thiếc trên đầu gối, ngơ ngẩn nhìn hai nhân công lắp giường.

“Cho anh mượn xem chút đi.” Lâm Phục đi qua cầm lấy hộp từ tay Tô Cùng, đưa ngón tay cẩn thận lật xem mấy thứ bên trong. Tối qua quá bàng hoàng nên chưa kịp nhìn kĩ, trong hộp là mấy thứ đồ chơi Lâm Phục không thích rồi bỏ đi khi dọn nhà, nhưng bây giờ nhớ lại đã không còn là thích hay không thích nữa, mà tất cả đều là kỉ niệm thời thơ ấu.

Lâm Phục cầm thanh kiếm đồ chơi lên ước lượng thử, đáy mắt lóe sáng.

“Trước đây em cứ hay theo anh, mấy thứ này em nhặt được trong túi rác, tại anh không cần nữa...” Tô Cùng cuộn nắm tay, thấp thỏm nói: “Anh không giận em chứ?”

“Đương nhiên không.” Lâm Phục vén tóc Tô Cùng, hôn lên trán cậu, dịu dàng nói, “Thật ra em đã biết anh lâu lắm rồi đúng không? Kể cho anh nghe đi.”

“Lần đầu tiên em gặp anh...” Tô Cùng ngược mắt nhìn ra cửa sổ, ánh nắng bóng mây phản chiếu trong mắt cậu, khóe môi luôn nhếch cao cười rạng rỡ, “Lúc đó anh mới năm tuổi.”

Địa điểm ở một công viên.

Thời gian là hai mươi hai năm trước.

Thần nghèo bé lần đầu tiên hạ phạm ngồi trên ghế đá công viên, tò mò nhìn quanh, thấy mọi thứ dưới trần đều mới lạ.

Mỗi lần có người đi ngang, Tô Cùng sẽ nghiêm mặt lại, ngồi thẳng lưng ngay ngắn, người ta vừa đi mất là cậu tiếp tục hiếu kì nhìn đông nhìn tây.

Trong bồn cát cách Tô Cùng không xa có một cậu nhóc mặc quần yếm, đang cầm thùng với xẻng nhựa nghịch cát.

Bé con rất rất đáng yêu, mắt to tròn xoe, lông mi dài như cánh quạt, mũi miệng nhỏ nhắn nhưng rất đẹp, không nhìn quần áo cứ nghĩ là bé gái. Ba mẹ cậu bé ngồi trên ghế đá bên kia ngắm cậu chơi.

Cậu nhóc này chính là mục tiêu nhiệm vụ mà Tô Cùng hạ phạm, phiên bản nhi đồng của Lâm Phục, gọi tắt Lâm Tiểu Phục.

Tô Cùng chống cằm nhìn Lâm Tiểu Phục, mắt hơi mờ mịt.

Khiến cậu bé này bần cùng khổ khó cả đời có ý nghĩa gì chứ... Thần nghèo bé trần trở suy tư.

Không biết có phải do Tô Cùng nhìn chăm chú quá không, Lâm Tiểu Phục cũng nhìn sang phía này mãi.

Nhìn một lúc, Lâm Tiểu Phục lon ton chạy qua, quần yếm và áo sơ mi trắng thất nơ bướm đen dính đầy cát.

“A?” Tô Cùng tròn mắt nhìn Lâm Tiểu Phục chạy qua.

Lâm Tiểu Phục chống tay lên ghế đá, thoăn thoắt leo lên ngồi cạnh Tô Cùng, lạnh lạnh chào: “Chào chú.”

Tô Cùng xị mặt xoa xoa khuôn mặt chỉ đầu hai mươi của mình, sửa sai: “Gọi là anh.”

Lâm Phục đảo mắt, nghe lời: “Anh trai nhỏ.”

Tô Cùng cười, “Ngoan quá.”

Lâm Tiểu Phục mở túi xách gấu con đeo chéo trên vai, bên trong có hai que kẹo với một bình nước, Lâm Tiểu Phục lấy kẹo que ra đưa Tô Cùng một cây, tự cầm một cây, mắt sáng lấp lánh: “Anh trai nhỏ ăn kẹo.”

“Ồ, không cần đâu, em ăn đi.” Tô Cùng bối rối xua tay, cậu chưa từng ăn đồ của trần gian.

“Đừng khách sáo.” Lâm Tiểu Phục ép Tô Cùng cầm kẹo, cười hì hì, để lộ một cái răng cửa, bí bô nói: “Anh trai nhỏ đẹp quá đi.”

“... Cảm ơn...” Tô Cùng nhận kẹo, xé vỏ cho vào miệng, “Ngọt quá.”

Người ta mời mình ăn kẹo, mình lại sắp hại người ta phá sản... Thần nghèo bé ngậm kẹo ray rút nghĩ.

Lâm Tiểu Phục nhìn Tô Cùng không chớp mắt một lúc rồi đột nhiên ngậm kẹo nhảy xuống ghế, một tay đặt trên đầu gối Tô Cùng, một tay chống hông, chân phải đứng thẳng, chân trái vòng qua chân phải, chống mũi chân xuống đất, cảm thấy mình rất đẹp trai, chớp mắt nói với Tô Cùng: “Anh trai nhỏ, khi nào em lớn mình cưới nhau nha?”

Tô Cùng giật mình, trong lòng nghĩ sau này thằng bé lớn lên chắc chắn khó lường, bối rối lắc đầu, “Không được không được.” Lâm Tiểu Phục ủ rũ quay đi, ngồi trong bồn cát tự chơi một mình.

Tô Cùng áy náy nhìn bóng lưng nho nhỏ kia, đang nghĩ đến lúc phải đi rồi thì Lâm Tiểu Phục đột nhiên bưng thứ gì đó bước nhanh lại chỗ Tô Cùng.

“Anh trai nhỏ, đưa tay.” Lâm Tiểu Phục thần bí bảo.

Tô Cùng ngơ ngác xòe tay ra.

Lâm Tiểu Phục thả gì đó vào lòng bàn tay Tô Cùng, là cái khuôn màu hồng phấn, hình trái tim, Lâm Tiểu Phục nhấn nhấn lên rồi gỡ nhanh khuôn ra, để lại hình trái tim bằng cát trên tay Tô Cùng, cát ẩm nên giữ nguyên hình không rã ra.

“Cái này...” Tô Cùng ngẩn người.

“Tín vật dính ước.” Lâm Tiểu Phục cười xán lạn, khoe hàm răng sún.

Tô Cùng a khê một tiếng rồi không biết nói gì nữa.

“Cát không dính nên phải thêm chút nước tiểu.” Lâm Tiểu Phục nặng nề nói.

Tay Tô Cùng run run.

“Đùa anh thôi!” Lâm Tiểu Phục cười ha ha, lấy bình nước rỗng trong túi xách con gấu ra lắc lắc, “Em đổ nước vào, anh trai nhỏ sao anh đáng yêu quá vậy?”

Tô Cùng: ...

Đường đường thần linh một côi đã bị thằng nhóc con năm tuổi sún răng lừa như vậy đó.

18. Chương 18

“Mấy chuyện em kể anh còn nhớ không?” Tô Cùng chăm chú nhìn Lâm phục, vẻ mặt hơi mong chờ.

Nụ cười nở rộ trên mặt Lâm Phục, giọng như ngộ ra mọi chuyện, “Anh có ấn tượng, nhưng khuôn mặt người đó rất mơ hồ, không nhớ nữa... Thì ra chính là em, xem ra tín vật dính ước năm ấy hữu dụng lắm.”

Tô Cùng cười hạnh phúc, rồi lập tức xụ mắt oán trách: “Lúc đó anh mới năm tuổi, sao đã biết... biết... Không phải ra đường gặp ai anh cũng hẹn kết hôn với người ta đó chứ?”

Lâm Phục bật cười, “Sao vậy được.”

Về mặt Tô Cùng dịu lại.

Lâm Phục lại ngửa miệng nói: “Chỉ những ai đẹp đẹp anh mới đi cầu hôn thôi, học được từ tivi đó.”

Môi Tô Cùng rũ xuống, “... À.”

Lâm Phục bổ sung: “Nhưng bao nhiêu năm nay, anh chỉ gặp có mỗi một người đẹp đẹp thôi.”

Thần nghèo bé nghĩ nghĩ, vẫn không vui, “Vậy mà anh còn không nhớ được mặt em.”

“Anh rất muốn nhớ, nhưng trẻ con mau quên mà.” Lâm Phục nắm bờ vai gầy gầy của Tô Cùng lắc lắc như làm nũng, nhẹ giọng dỗ: “Đừng giận em được không, anh trai nhỏ?”

Tiếng anh trai nhỏ này vừa trầm vừa ấm, hoàn toàn khác giọng trẻ con lạnh lạnh hai mươi hai năm trước, nhưng vẫn như khi đó, trái tim Tô Cùng bỗng tan chảy.

Tô Cùng hoảng loạn ôm ngực, ngăn anh, “Đừng gọi em như vậy nữa...”

“Sao không được gọi em là anh trai nhỏ? “Lâm Phục đùa dai, ghé sát tai Tô Cùng kêu nhây: “Anh trai nhỏ, anh trai nhỏ, em thích anh, anh trai nhỏ đừng chạy mà.”

Tô Cùng xấu hổ bịt tai, chạy qua góc khác, đổi diện chỗ Lâm Phục theo đường chéo xa nhất.

Giường vừa ráp xong, Tiểu Trương nghiêm nghị nhìn chiếc giường, bình thần như không nghĩ gì, cả người là một chữ tĩnh to đùng.

Ai đồ ô~ A đồ ô ô ô ô

~“Sếp Lâm, giường ráp xong rồi.” Tiểu Trương FA bình tĩnh nhìn Lâm Phục.

Mau cho tôi rời khỏi cái chốn có hại cho dân FA này đi.

“Ừm.” Lâm Phục chớp mắt chuyển mode nghiêm túc, “Cậu về đi.”

Tiểu Trương bị ngược tới rỗng mạch máu: “Tạm biệt sếp.”

Trong nhà chỉ còn Lâm Phục và Tô Cùng, Lâm Phục lấy nút áo thời cấp ba của mình ra, bước tới chỗ Tô Cùng, “Được rồi... Không chọc em nữa... Cái nút này anh còn nhớ, hôm tốt nghiệp trung học anh treo áo trên khung thành để vào toilet, lúc ra thì thấy mất nút thứ hai, anh còn tưởng bạn gái nào bứt, thì ra là em.”

Thời Lâm Phục học cấp ba có thời gian một truyền thuyết cực kì thịnh hành, nút áo thứ hai trên đồng phục gần trái tim nhất, chủ nhân chiếc áo đưa nút này cho ai gnhĩa là người đó nằm trong tim mình, cho nên khi tốt nghiệp nút áo thứ hai của các học sinh được yêu thích thường bị người hâm mộ xin.

Còn lý do tại sao lời đồn từ Nhật Bản lại phổ biến trong trường của Lâm Phục đến thế là có lẽ vì đồng phục của trường anh lúc nào cũng có nút, nếu là kiểu áo thể thao suông thì đương nhiên không chơi được trò này.

“Ừm, cái nút này em nhận lúc anh không chú ý... trộm đi.” Tô Cùng nói, xấu hổ ôm kín khuôn mặt nhỏ nhắn, “Nhất định có rất nhiều người xin anh, em không muốn anh... anh cho người khác.”

“Vậy nghĩa là, từ lúc đó em đã bắt đầu yêu thầm anh rồi?” Lâm Phục cười khê, vuốt ve nút áo hỏi.

35

Đó là một buổi chiều lác đác tiếng ve.

Nhóm học sinh vừa thi cuối cấp ba xong nhàn nhã đợi đến lễ tốt nghiệp tổ chức trong hội trường chiều nay.

Trời rất nóng, Lâm Phục cởi áo ngoài bộ đồng phục bắt buộc mặc khi dự lễ khoác lên vai, một tay cầm nước suối ướp lạnh, vừa đi đến chỗ hàng cây sau sân thể dục vừa uống ừng ực.

Nam sinh mười tám tuổi chiều cao đã vượt trội rồi, vẫn còn chút gầy gò tuổi thiếu niên. Bắp tay dưới áo sơ mi cộc tay tuy gầy nhưng đã có đường cong cơ bắp, tuần tú mà không quá nữ tính, đang giữa độ có thể cứng là mỹ thiếu niên. Gió nóng cuối hè cuốn theo bụi cát thổi tới, Lâm Phục nheo mắt, thấp thoáng thấy một người đứng ngoài hàng rào của trường.

Để Lâm Phục không nhớ mặt, Tô Cùng đeo khẩu trang rất to, kéo vành nón lưỡi trai xuống rất thấp, chỉ lộ ra đôi mắt mong mỗi lần mừng rỡ nhìn Lâm Phục đang chạy về phía mình xuyên qua sân thể thao.

Tự ý nghịch chuyển số mệnh bắt đầu xuống dốc từ năm mười tuổi của Lâm Phục, lúc ấy Tô Cùng đã phải chịu thần lực bắn trả tám năm. Áo thun xanh giặt đến phai màu mặc trên cơ thể gầy gò chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi bay, tay xách bao tải đựng chai rỗng. Khu quanh trường học dễ nhặt vỏ chai, túi đã đầy phân nửa, nhìn qua góc túi đã mòn gần trong suốt đến có thể thấy được số chai bên trong.

Lâm Phục đi tới dưới tàng cây cách Tô Cùng vài bước, liếc mắt nhìn Tô Cùng và bao tải trong tay cậu.

Tô Cùng xấu hổ cực kì, hai gò má dưới khẩu trang nóng bừng, xoay người định đi.

“Khoan đã.” Lâm Phục lại chột lên tiếng gọi cậu, ngẩng lên, ừng ực uống cạn nửa chai nước còn lại, nhặt thêm chai coca không biết ai ném ở góc tường lên, đưa cả hai chai cho cậu qua khe hở trên hàng rào, rất thân thiện, “Cho cậu.”

“... Cảm ơn.” Tô Cùng cảm ơn nhối xịu, cầm lấy vỏ chai hồi hã cho vào túi như bị bỏng.

Lâm Phục cong một bên môi, cười hự hồng, không nói gì, quay lại tìm chỗ sạch sẽ dưới tàng cây ngồi, hóng gió, cúi đầu chơi điện thoại, chờ buổi lễ bắt đầu.

Tô Cùng vốn định đi bất động, đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn bóng nghiêng anh tuần của Lâm Phục.

Tim đột nhiên đập mạnh không kèm được.

Tám năm trước không ra tay được, bây giờ lại càng không, Tô Cùng nghĩ.

Cậu thích thấy Lâm Phục tuần tú, tự tin mà thiện lương như thế này, anh đi qua chỗ nào cũng để lại tia sáng.

Thế là, chiều hôm ấy, nút áo thứ hai của Lâm Phục mất tích.

Người ta cho mình vỏ chai, mình lại trộm nút áo người ta, mình xấu xa quá... Thần nghèo bé lần đầu tiên trộm đồ trong cả đời thần nắm chặt nút áo trốn sau gốc cây to sau sân thể dục, lồng ngực mông hơ hấp kịch liệt.

Có tật giật mình, cậu không dám nhìn chiếc nút áo, chần chờ một lúc rồi thò tay vào túi quần nâng niu lấy một cây kẹo que ra, xé vỏ bỏ vào miệng cho đỡ sợ.

Đến khi trên sân chẳng còn ai, tất cả đã tham dự lễ tốt nghiệp, Tô Cùng mới dè dặt mở lòng bàn tay xem tang vật đã nóng hổi, đặt lên vị trí trái tim trên ngực mình.

19. Chương 19

Nghe Tô Cùng kể lại xong, Lâm Phục cảm thấy mình cũng chẳng phải tốt lắm.

“Không ngờ... người đó cũng là em.” Lâm Phục mà trước giờ trên Tô Cùng chưa từng biến sắc đưa cánh tay lên che gò má hồng hồng, xấu hổ, “Anh còn nhặt vỏ chai dưới đất lên đưa em nữa.”

Hai tín vật định tình tổng giám đốc Lâm tặng người yêu, lần lượt là một đồng cát ướm và hai cái vỏ chai, sau này có combo điện thoại cùi bắp với tivi xài rồi, mở bài kết bài thật hoàn mỹ cho ba chữ nghèo kiệt xác...

“Anh đang ngại hả? Không cần đâu.” Tô Cùng vòng qua bên không bị cánh tay Lâm Phục che khuất, cười dịu dàng nhìn anh ngượng ngùng, thành khẩn nói: “Anh thân thiện với một người nhặt ve chai không quen biết như vậy, em cảm thấy anh rất tốt.”

Lâm Phục thở dài, tích tắc khôi phục trạng thái khốc soái cuồng bá duệ thường ngày, nhướn mày cười với Tô Cùng, “Kết quả là từ ngày hôm đó em đã thích anh nhiều hơn.”

Tô Cùng rũ mặt gật đầu thật khẽ, “Đúng vậy.”

Kẹo que.” Lâm Phục lẩn lẩn que kẹo trong hộp kho báu của Tô Cùng, “Đây là món trần gian đầu tiên em ăn, còn do anh mời nữa.”

“Cho nên em mới thích như vậy.” Tô Cùng nhẹ giọng thừa nhận.

Khi ăn miệng thật là ngọt.

Bây giờ tuy không ăn kẹo, nhưng cũng thấy ngọt quá... Thần nghèo bé nghĩ, mắt hơi thối mắt.

Lâm Phục không nhịn được véo véo bầu má trông rất thích tay của Tô Cùng, vui vẻ nói: “Thành thật khai báo, em còn nhìn lên anh ở đâu nữa?”

“Nhiều lắm...” Tô Cùng xòe tay đếm, mắt hấp háy chợt dạ, “Nấp trước cửa trường xem anh đi học tan trường, xem anh học thêm, xem anh chơi bóng rổ, xem anh dắt chó đi dạo gần nhà...”

Lâm Phục không khỏi bắt đầu hồi tưởng, gắng sức tìm tòi bóng hình trông giống Tô Cùng, nhưng đương nhiên vô ích.

Tô Cùng càng nói càng xiu dần, lo lắng dùng cả hai tay ôm mặt, giọng mềm nhũn như thỏ con hỏi khe khẽ: “Em làm vậy, có phải là ‘biến thái’ trong truyền thuyết không...”

Lâm Phục bị moe sắp thành biến thái thật, thế là quả quyết nói: “Phải.”

Tô Cùng suy sụp, mặt viết đầy “Quả nhiên là thế”, “A...”

Lâm Phục liếc liếc hai bên túi áo khoác của Tô Cùng, cười ái muội, “Vậy em không mau bồi thường cho anh đi, thử giường mới với anh?”

“Hửm...” Tô Cùng cũng đâu có ngốc, chớp chớp mắt nghi hoặc: “Thật ra đâu biến thái lắm đúng không?”

Lâm Phục bật cười, quyết đoán bẻ ngang Tô Cùng lên.

Chấn nệm trên giường đã trải sẵn, trời đất quay một vòng rồi Tô Cùng bị đè nặng trên giường, không trốn đi đâu được.

Lâm Phục cúi đầu bắt lấy đôi môi cậu, nụ hôn không chút dục vọng, nhấn nạy mà dịu dàng, lưỡi anh trượt nhẹ trong vòm miệng cậu, quanh quẩn thăm dò, đến khi cơ thể cứng đờ của Tô Cùng thả lỏng dần, Lâm Phục mới hôn sâu hơn, tiếng nước nhỏ khê khiến nhiệt độ trong phòng tăng cao.

Hôn một lúc, Lâm Phục kéo khóa áo khoác của Tô cùng, lấy một hộp bao cao su ra mở nắp, là loại rẻ nhất, có lẽ suy xét đến trường hợp làm được một nửa thì rách...

Lâm Phục thò hai ngón tay gấp một cái, lắc lắc trước mặt Tô Cùng, cười tàn ác, “Hôm nay mình dùng hết cả hai hộp đi.”

“Cũng, cũng được...” Tô Cùng xấu hổ đến không suy nghĩ được nữa rồi, mắt dán chặt vào tường, bất trạng thái Lâm Phục nói gì nghe đó.

“Bé con.” Lâm Phục yêu chiều hôn trán cậu, bắt đầu lột đồ, “Hai hộp mười hai cái, em muốn ông xã mệt chết à.”

“À... Mười hai...” Tô Cùng ngu ngơ bị Lâm Phục cởi áo khoác với áo lông, giờ đang tiếp tục cởi thắt lưng, đầu đặc sệt, không hiểu nổi mười hai là cái gì nữa rồi.

Khi chỉ còn một lớp vải cuối cùng, Tô Cùng chui tuột vào chăn, chỉ để lại khuôn mặt đỏ đến chiên được trắng với hai bàn tay nắm chặt chăn.

Lâm Phục cười nhẹ nhàng, chuyển sang tự cởi đồ, thường ngày anh rất chú ý rèn luyện bảo dưỡng cơ thể, vòng eo rắn thon cùng đôi chân dài khi mặc áo vẫn còn chút cảm giác dạt dào sức sống tuổi thiếu niên, cởi đồ ra lại đầy bắp cơ vừa đẹp mắt, không chút mỡ thừa, hai đường cơ từ bụng tiến vào trong lớp vải đen bên dưới, làm người ta không sao rời mắt được.

Lâm Phục lật chăn, luồn vào, hai người gần như trần trụi áp sát vào nhau, Tô Cùng hoảng ra mặt, mỗi giây nhìn một hướng, Lâm Phục thâm tình chăm chú nhìn cậu, bàn tay trong chăn không biết hư hỏng chạy vào đâu mà làm Tô Cùng kêu khê.

“Gọi ông xã.” Tay Lâm Phục liên tục không ngừng.

Tô Cùng thở dốc, giãy giụa như con cá văng khỏi nước, năn nỉ: “Chờ đã... Khoan sờ chỗ, chỗ đó đã... Để em làm quen chút đã...”

“Được.” Lâm Phục tâm trạng siêu tốt thông thả thưởng thức vẻ ngại ngùng của Tô Cùng, ghé sát tai cậu hạ giọng nói: “Gọi ông xã đi, rồi anh sẽ từ tốn.”

Tô Cùng liếm môi, gọi nhỏ như mèo kêu: “Ông xã...”

Sếp Lâm siêu siêu siêu xấu xa ngoáy tai, ung dung: “Hửm...?”

Tô Cùng đành phải rướn người lên, kề sát tai Lâm Phục, tăng âm lượng lên một chút, lắp bắp: “Ông, ông xã...”

“... Ngoan.” Lời hứa của Lâm Phục nháy mắt bị xé toang thành mảnh vụn, đè Tô Cùng xuống vồ như sói, thân nghèo be bé vừa ngây ngô vừa ngại ngùng, làm Lâm Phục luôn giữ mình trong sạch cũng không khồng chế được dục vọng như phun trào, không-thể-miêu-tả người ta hết lần này đến lần khác.

Hạt mầm ngây ngô ấy, vượt qua lớp lớp bụi trần và năm tháng, được số mệnh dẫn đường tách đất mọc lên, cuối cùng đã được gặp lại người gieo trồng, nặng trĩu những đóa hoa nở rộ.

20. Chương 20

Hoàng hôn, căn phòng như một chiếc ly thủy tinh sáng bừng dưới ánh chiều tà.

Cạnh giường rải rác quần áo bị Lâm Phục tiện tay ném và mấy cái bao cao su dùng rồi, điều hòa chỉnh nhiệt rất ấm, khiến bầu không khí trong không gian nhỏ hẹp ái muội rõ rệt hơn hẳn.

Tô Cùng nằm nghiêng trong lòng Lâm Phục, bị dày vò đến kiệt sức thiếp ngủ, cần cổ, vai và xương đòn trắng nõn đầy dấu hôn đậm đậm nhạt nhạt. Vốn phải là cảnh tượng đầy sắc dục, nhưng khuôn mặt say ngủ ngây thơ đáng yêu của Tô Cùng và ánh mắt dịu dàng ngậm ý cười của Lâm Phục khiến tất cả chỉ còn là ấm áp.

Lâm Phục cúi đầu hôn nhẹ lên trán Tô Cùng.

Tô Cùng mơ màng mở mắt, vẫn chưa tỉnh hẳn, nhìn ra hoàng hôn ngoài cửa sổ, lơ mơ hỏi: “Mặt trời còn kìa... Em ngủ bao lâu rồi?”

Lâm Phục bình tĩnh đáp: “Hai mươi bốn tiếng.”

Tô Cùng tròn mắt, “Lâu vậy sao?”

“Bé ngốc.” Lâm Phục bật cười, “Thật ra mới mười phút thôi.”

Tô Cùng ngu ngơ gãi đầu, tỉnh táo hơn nhiều.

Như sợ vừa rồi chỉ là một giấc mơ, cậu nhấc chần lên nhìn nhìn vào trong, thấy rõ cảnh tượng trong chăn rồi thì mặt đỏ bừng, vùi đầu vào ngực Lâm Phục, hạnh phúc thầm thì: “Chúng ta thật sự đã... ấy rồi.”

“Có phải tưởng tượng rất nhiều lần rồi không?” Ngón tay Lâm Phục quẩn lấy lọn tóc Tô Cùng, vừa nghịch vừa trêu.

Tô Cùng hừ hừ mấy tiếng, không trả lời.

Lâm Phục nhất định không tha, “Hửm?”

“Phải...” Tô Cùng đành phải thật thà thừa nhận, “Tưởng tượng rất nhiều lần rồi...”

Lâm Phục hít sâu, nuốt chút lại cứng, nhưng sợ Tô Cùng không chịu nổi, Lâm Phục tức tốc kiềm chế thú tính bên trong, xoa xoa sau eo Tô Cùng, ân cần hỏi: “Đau lắm không?”

Tô Cùng thành thật lắc đầu, “Không đau... Hơi mỏi chút thôi, thể chất của em khác nhân loại, không cần lo cho em.”

... Tắm rửa kiểm gì bỏ bụng rồi tối làm tiếp, sếp Lâm sục sôi nghĩ.

Hứng nước ấm vào bồn tắm cao su, Lâm Phục bế Tô Cùng trần trụi ra khỏi chăn trong tiếng kháng nghị của cậu, thả vào bồn, rồi lập tức vào theo, bồn tắm đột nhiên phải chứa hai người lớn, nước đổ rào rào ra ngoài gần nửa bồn, thấy mặt Lâm Phục kì lạ thấy rõ Tô Cùng cũng không nhịn được cười.

Phòng tắm hơi nước lượn lờ, không khí ấm áp, hai người cầm ngậm nước, âu âu yếm yếm tâm tình.

“Anh muốn hỏi em một chuyện...” Lâm Phục vuốt mái tóc ướt ra sau, hàng mi và lông mày thấp nước đen hơn cả bình thường, khiến anh cũng anh tuấn hơn nhiều.

Tô Cùng mắt sáng quắc nhìn gương mặt mà thấy bao nhiêu lần cũng không chán, như con chó con mừng rỡ bảo: “Anh hỏi đi.”

Lâm Phục cười cười như không để ý lắm, hắng giọng hỏi nhỏ: “Em là thần tiên bất tử bất lão... Vậy sau này anh già rồi, em sẽ làm sao?”

Tô Cùng đáp rất nhanh, như đã tập trước trong lòng vô số lần, giọng nhẹ nhàng mà kiên định: “Em không có cách nào khiến anh bất lão, nhưng... em sẽ già đi với anh.”

Thần tiên có thể khống chế xác thịt của mình trong một mức độ nhất định, cải lão hoàn đồng, hoặc đi ngược thời gian, nhưng người phàm thì không sao làm được.

Trái tim Lâm Phục bỗng chốc như được ánh mắt của Tô Cùng thanh tẩy sạch sẽ, mềm mại sáng trong.

“Chắc anh còn định hỏi...” Tô Cùng hỏi thay Lâm Phục câu còn lại, “nếu anh chết, em sẽ làm sao, đúng không?”

“... Ừm.” Lâm Phục gật đầu thật nhẹ, gần như không thấy được.

Tô Cùng rướn tới ghé vào tai Lâm Phục, áp tay trên tai anh, thì thầm như trẻ con bàn chuyện hư hỏng: “Len lén nói cho anh biết, em có người quen bên dưới.”

Mày Lâm Phục giật giật: ...

Tô Cùng hơi đắc ý, còn cười xấu xa, “Khi nào anh xuống đó đến cầu Nại Hà thì nói với Mạnh Bà là quen em, vậy thì không cần phải uống canh, sẽ nhớ hết được mọi chuyện của đời này.”

“... Thật sao?” Lâm Phục vẫn không dám tin những truyền thuyết mình nghe khi còn nhỏ đều là thật.

“Đương nhiên thật rồi.” Tô Cùng lo lắng, “Vậy nên anh đừng suy nghĩ mấy chuyện này, anh đầu thai, em vẫn sẽ tìm anh.”

“... Ừm.” Lâm Phục để tay sau cổ Tô Cùng, kéo cậu lại gần mình, hôn nhẹ lên môi cậu, rồi bắt đầu tưởng tượng đủ thứ chuyện như nói đùa: “Vậy trước khi chết, anh quyền tặng một nửa tài sản, nửa còn lại đổi thành vàng, kiếm chỗ chôn, đời sau mình đào lên xài.”

Tô Cùng sững sốt, khen: “Anh thông minh quá...”

Lâm Phục buồn cười xoa đầu cậu, “Đương nhiên, ông xā em trẻ tuổi thế này đã là tổng giám đốc, còn chẳng phải nhờ...”

Tô Cùng nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái.

Lâm Phục xa xôi nói: “Nhờ ba anh là chủ tịch à.”

Tô Cùng cười phụt.

“Một lý do nữa là... vì em.” Lâm Phục đỡ má Tô Cùng lên,蹭trán vào trán cậu, “Vì em đã chịu thay mọi vận rủi của anh rồi.”

Tô Cùng mím môi, vuốt vuốt mặt Lâm Phục, nhẹ giọng nói: “Chúng ta hứa với nhau, kiếp sau em lại đi tìm anh, đến lúc đó, em biến nhỏ lại cùng anh, chúng ta cùng đi nhà trẻ, cùng lên tiểu học, cùng lên cấp hai, cùng lên cấp ba...”

“Ừm.” Lâm Phục thuận thế nắm chặt tay cậu, kéo đến bên môi cọ cọ, “Đời sau chúng ta bắt đầu yêu đương từ nhà trẻ.”

Tô Cùng gật đầu thật mạnh, “Ừm!”

Thì ra chuyện lãng mạn nhất trên thế giới này, ngoài cùng nhau già đi, còn là cùng nhau nhỏ lại.

21. Chương 21

Hai người ngâm mình trong nước nóng say sưa hôn nhau.

Phòng tắm lặng thinh, cả tiếng tim đập cũng trở nên rõ ràng, bị hơi nước trắng mờ cuốn đi, bay bổng.

Rồi, trong thời khắc ngọt ngào nồng dướt ấy, bồn tắm kêu phụt một tiếng rồi ỉu xuống như sắp chảy.

Nước nóng tràn đầy sàn, con chuột to dùng ướt đẫm giặt mình, miệng cắn mảnh nhựa từng thuộc về bồn tắm, kêu chít chít chạy trốn chết men chân tường.

Mặt Lâm Phục xanh lè.

“Á! Lại là nó nữa!” Tô Cùng vội nhảy ra khỏi bồn tắm xì nước, quen tay cầm chiếc dép lê lên, con chuột to kia đã chạy mất dạng rồi, Tô Cùng đành phải hậm hực bỏ chiếc dép xuống bĩu môi nói: “Nó thích cắn đồ trong nhà, chiếc ghế ba chân của em là nhờ nó cắn ra đấy.”

Lâm Phục định thần lại nói: “Đừng sợ, mai anh bảo Tiểu Trương cho người diệt chuột chuyên nghiệp tới, sẵn tiện thanh lý mấy thứ côn trùng gây hại khác luôn.”

Tô Cùng cười hài lòng, “Ừ được... Vừa rồi có làm anh giặt mình không?”

Lâm Phục bật cười, vuốt tóc đầy khí phách, “Sao có thể chứ.”

“Vậy thì tốt.” Tô Cùng đưa tay kéo Lâm Phục vẫn đang cảnh giác nhìn quanh trên phần còn lại của bồn tắm nhựa lên, “Đứng lên đi, mình dùng vòi sen xối lại.”

Dùng vòi sen xối hết muối tắm trên người, cả hai lau khô, mặc áo ngủ đôi vào.

Lâm Phục trải khăn lông khô trên chân ngồi bên mép giường, Tô Cùng ngoan ngoãn gối lên chân anh, để anh hong tóc cho mình, mặt hồng hồng, không biết có phải do mới tắm nước nóng không.

“Anh muốn làm thế này lâu rồi.” Lâm Phục lăm bằm một mình, năm ngón tay dài đánh bông tóc Tô Cùng, tay kia cầm máy sấy, ánh mắt thật dịu dàng.

Chợt, có tiếng sột soạt dưới gầm giường.

Tô Cùng bé nhỏ kinh nghiệm dày dặn lập tức đẩy Lâm Phục ra, nhìn xuống...

Một con chuột to tha que kẹo lao vút qua gầm giường như điện xẹt, còn chạy theo hình chữ S.

“Không được đụng vào kẹo que của tao!” Thần nghèo bé bị đâm trúng chỗ hiểm, tức cực kì, tiện tay chụp lấy chiếc dép bên cạnh ném, con chuột lao đảo, càng gắng sức chạy, thoát cái đã biến mất.

“Đây là con còn lại, chuyên trộm đồ ăn của em...” Tô Cùng đáng thương giải thích, “Cả củ tỏi nó cũng không tha.”

Hiển nhiên thần nghèo nhà ta đã bị dằn vặt lâu ngày, không chỉ phân biệt được mấy con chuột trong chưa đến ba giây mà còn nắm được cả thói quen ăn uống của chúng nó...

Tô Cùng nói xong quay lại thì thấy Lâm Phục đã đứng trên giường từ bao giờ, một tay máy sấy một tay xách khăn, nhẹ giọng an ủi: “Bé đừng sợ, con chuột thôi mà.”

“Em không sợ, anh đứng lên giường chi vậy... A xin lỗi, dép của anh bị em cầm đánh chuột!” Cho nên mới đứng lên giường... Tô Cùng xấu hổ chạy đi nhặt chiếc dép vừa ném, “Em chà cho anh.”

Tô Cùng đang đắm chìm trong bể tình khiến chỉ số thông minh tụt dốc cầm bàn chải nhỏ vừa ngân nga hát vừa chà dép cho Lâm Phục bằng nước sát trùng với cà phòng, không hề ý thức được trước khi con chuột xuất hiện Lâm Phục còn xỏ chân trong dép giẫm giẫm dưới sàn...

Cách một lớp cửa, trong phòng ngủ, Lâm Phục đứng trên giường, giận dữ găm rỗng vào điện thoại như một vị quốc vương cao quý: “Tôi biết bây giờ trễ lắm rồi! Trả bọn họ gấp đôi! Bảo bọn họ tới ngay!”

Tiểu Trương đầu dây bên kia ưu sầu thở dài, bắt đầu tìm số điện thoại của chuyên gia diệt chuột.

Uầy, nhất định tại tiểu bạch hoa thấy chuột sợ đến hoa dung thất sắc rồi thút thút chui vào lòng sếp Lâm nhà mình.

“Alô, chào anh, xin hỏi có phải công ty diệt trừ sinh vật gây hại xx không...” Tiểu Trương bấm điện thoại.

Chắc, nếu đêm nay các anh không diệt sạch đám chuột trong phòng, sếp Lâm của chúng tôi sẽ bắt tất cả các anh chôn cùng đó!

22. Chương 22

Chuyên gia diệt chuột tiến hành công tác diệt trừ tẩy trùng suốt đêm, không có gì ngoài dự đoán xảy ra thì sau này các loại côn trùng có hại sẽ tuyệt tích khỏi chỗ này. Sau hôm đó, Lâm Phục còn dành hẳn hai ngày

để dọn dẹp lại nhà của Tô Cùng, bổ sung đầy đủ những thứ còn thiếu. Tường dán giấy đơn giản tao nhã, đổi rèm cửa, trải thảm... Tuy đều là đồ rẻ nhưng bỏ công sắp xếp nên căn hộ nhỏ vốn đơn sơ trông vừa ấm áp vừa dễ chịu.

Những ngày chung sống của hai người chính thức bắt đầu.

Lâm Phục chưa từng ngại công khai quan hệ của mình và Tô Cùng trước mặt người khác, hai người ngọt ngào vô cùng, người khác còn đỡ, Tiểu Trương thân là trợ lý thân cận ngày nào cũng bị ép nuốt trọng mấy ký đồ ăn cho chó, bị ngược tới không làm nổi nữa.

Giờ nghỉ trưa, trong văn phòng tổng giám đốc, trước mặt Lâm Phục và Tô Cùng chất cả loạt đồ ăn bỏ hộp, cả căn phòng thơm nức, hiển nhiên hai vị đang ăn trưa.

Lâm Phục gấp miếng tôm bọc phô mai âu yếm bảo: “Bé cưng, a...”

Tô Cùng ngoan ngoãn há miệng chờ đút, “A...”

Lâm Phục đút tôm cho cậu, ánh mắt dịu dàng đến chảy nước, “Ăn nhiều một chút, buổi sáng vất vả rồi.”

“Nhưng em chỉ ngồi chơi cạnh anh thôi mà, đâu có làm gì...” Tô Cùng nói nhỏ, nắm ngón tay Lâm Phục.

“Sao lại bảo là không làm gì được?” Lâm Phục cưng yêu véo mũi cậu, “Em là linh vật của anh.”

Dùng thần nghèo là linh vật, công ty của Lâm Phục nhất định là chốn độc nhất vô nhị trên thế giới...

Tô Cùng mím môi, cười ngọt ngào với Lâm Phục, hai mắt sáng long lanh như nước.

Lâm Phục cũng mỉm cười đáp lại, “Anh yêu em lắm.”

Tô Cùng nhẹ giọng trả lời: “Em cũng vậy.”

Cửa văn phòng chỉ khép hờ, Tiểu Trương ôm giấy tờ đứng ngoài cửa suýt chút cầm đầu xuống đất: ...

Chết tiệt, mình bắt đầu khao khát yêu thương rồi.

Lâm Phục liếc thấy Tiểu Trương đang khó xử đứng ngoài cửa, khuôn mặt mới giây trước còn tình nồng ý đượm thoát cái nghiêm lại, “Có chuyện gì?”

Tiểu Trương thở phào, “Sếp Lâm, đây là hồ sơ dùng cho cuộc họp chiều nay.”

Lâm Phục tỏa mùi tinh anh, “Ok, mang qua đây cho tôi xem.”

Tiểu Trương lẳng lặng để giấy tờ xuống, bước nhanh ra ngoài.

Lâm Phục lật xem soạt soạt, áy náy nói: “Cực cưng, chiều nay anh phải họp, nhưng ngày mai có thể rảnh cả ngày, anh dẫn em đến trại ngựa chơi nha?”

“Được.” Tô Cùng cười cong cả mắt.

Vì Tô Cùng đang chịu gấp nhiều lần số nghèo lẽ ra sẽ ứng vào Lâm Phục, cho nên trước khi Lâm Phục sống hết tuổi thọ kiếp này, Tô Cùng vẫn sẽ bị thần lực ảnh hưởng.

Vì chuyện này, để thần nghèo bé xinh nhà mình ngày nào cũng được vui vẻ, Lâm Phục vắt óc khai phá đủ loại hoạt động vui chơi Tô Cùng có thể tham gia, chẳng hạn như cưỡi ngựa, đi bơi, triển lãm tranh, biểu diễn ca nhạc, quần vợt, câu cá... Ngoài ra, Lâm Phục lo lắng sợ hôm nào đó nhà lại có chuột dùng “anh không có nhà em sẽ cô đơn” làm lý do mua cho Tô Cùng con mèo Ragdoll siêu xinh đẹp, tuy là con mèo được đặt tên Bé Phú Quý này kén ăn kinh hoàng, căn bản không biết bắt chuột, nhưng tâm hồn sếp Lâm cũng được an ủi phần nào...

Lâm Phục cúi đầu đọc văn kiện một lúc rồi tựa ra ghế vươn vai, bỗng anh ngồi thẳng lên, đá mắt với Tô Cùng, giọng sắc mùi âm mưu: “Bé cưng, anh vất vả cả buổi sáng, chiều còn phải họp, vất vả lắm.”

“Ừm... Anh vất vả quá.” Tô Cùng gật đầu.

“Cho nên...” Lâm Phục cúi người xuống, hôn nhanh lên môi Tô Phục, “Em có nên chiêu đãi ông xã một chút không?”

Tô Cùng xấu hổ cúi đầu, đứng lên khỏi chiếc ghế nhựa, nhón chân chạy ra khóa cửa, khóa xong ngoan ngoãn đứng cạnh Lâm Phục, “Ồ đầu...”

Lâm Phục đứng lên, vỗ vỗ ghế giám đốc của mình, “Ồ đây.”

Ghế tựa da thật loại cao cấp, lưng ghế có chức năng mát xa, có thể thả lỏng ra... Ghế này, cũng hơi đắt.

Nhưng sếp Lâm đang sôi sục sắc dục hoàn toàn không rảnh nghĩ tới mấy chuyện đó, đầu anh bây giờ toàn là bé ngoan Tô Cùng khỏa thân nằm trên ghế, hai cẳng chân trắng trẻo nhỏ nhắn gác trên tay ghế, cảnh đẹp bên dưới lộ rõ trước mắt, rõ ràng đã bị ăn hiếp đến nước mắt lưng tròng nhưng lại sợ người bên ngoài nghe thấy mà không dám lên tiếng, chỉ biết đỏ mặt cắn môi chịu đựng...

“Cởi quần ra, bé cưng.” Lâm Phục nóng bừng cả người, giật cà vạt, cổ họng nuốt ừng ực, hai mắt nóng bỏng, “Rồi tự nằm lên đi.”

Tô Cùng ngoan ngoãn nằm lên theo lời Lâm Phục, để sếp Lâm muốn gì làm nấy một hồi.

Làm xong, Tô Cùng then thùng mặc đồ tử tế, vuốt vuốt tóc, về nhà cho Bé Phú Quý ăn đồ hộp.

Bé Phú Quý ăn giỏi lắm, trông màu mỡ vô cùng, không hề làm mất mặt cái tên Phú Quý...

Phim heo trong đầu thành hiện thực hoàn mỹ, Lâm Phục no nê hôn gió với bóng lưng của Tô cùng rồi tươi roi rói ngồi xuống ghế, ngả lưng...

Có tiếng rắc rắc, chiếc ghế giám đốc bị thần nghèo nằm gần một tiếng lão hòa bằng tốc độ ma kinh quỷ khiếp, thời khắc này nó đã đi đến tận cùng sinh mệnh, cả phần lưng dựa gãy ngang, ngã ngửa ra sau cùng sếp Lâm tội nghiệp...

Ầm!!!

“A...!”

Hết

23. Chương 23: Ngoại Truyện Đi Nhà Trẻ

Rất nhiều rất nhiều năm sau...

Địa điểm là nhà trẻ Hoa Hướng Dương.

Thời gian hoạt động tự do của các bạn nhỏ.

Các bạn nhỏ lớp Lá trong nhà trẻ vui vẻ chơi đùa, Lâm Tiểu Phục vừa lên lớp Lá đang chơi đu dây với thần tiên be bé Tô Tiểu Cùng phần lão hoàn đồng về năm năm tuổi để cùng lớn lên với mình.

Qua cầu Nại Hà không uống canh nên Lâm Tiểu Phục bây giờ vẫn giữ được toàn bộ ký ức kiếp trước.

Ngày ngày phải chơi chung với một đám nhóc con thò lò mũi xanh thật vô cùng mệt mỏi...

Nhưng làm thần đồng nhất định sẽ còn mệt hơn, cho nên Lâm Tiểu Phục đành phải cắn răng giả nai, để che giấu vẻ trưởng thành nghiêm túc thì thoáng lộ ra, Lâm Tiểu Phục rất mưu mô cách ít lâu lại làm chuyện ngu xuẩn.

Tô Tiểu Cùng ngồi trên xích đu, Lâm Tiểu Phục đứng sau lưng, mỗi lần Tô Tiểu Cùng đánh tới, Lâm Tiểu Phục lại đẩy mạnh, để xích đu của Tô Tiểu Cùng bay thật cao.

Tô Tiểu Cùng bay tới bay lui, rút que kẹo đã ngậm sạch ra khỏi miệng.

Lâm Tiểu Phục thấy vậy, một tay cầm lấy que trong tay Tô Cùng, một tay mở ba lô gấu con đeo trên lưng, trong ba lô đẩy các loại kẹo que, Lâm Tiểu Phục bí bô hỏi: “Cục cưng muốn ăn vị gì?”

Tô Tiểu Cùng cũng bi bô đáp: “Dâu tây.”

Lâm Tiểu Phục lấy que kẹo vị dâu ra, xé giấy gói đút cho Tô Tiểu Cùng, vẫn như kiếp trước, yêu thương bảo: “Cục cưng, a...”

Tô Tiểu Cùng cũng ngoan ngoãn há miệng chờ đút hết như kiếp trước, “A...”

Lâm Tiểu Phục cười hài lòng, khoe hàm răng sún, đút kẹo cho Tô Tiểu Cùng rồi lại đẩy đu, yêu chiều vô cùng.

Lâm Tiểu Phục kiếp này, cũng như Lâm Tiểu Phục kiếp trước, là một cậu bé con dễ thương không chịu nổi.

Đôi mắt vừa to vừa đen, lông mi thật dày thật cong, mặt tròn xoe xinh xắn, nhìn biết ngay sau này sẽ rất đẹp trai.

Dù sao thì cục trưởng Cục Luân Hồi cũng không dám lộn xộn với họ nhà thần nghèo...

Thời đại bây giờ người ta càng lúc càng không tin có âm tào địa phủ, tiền giấy được đốt cũng ít dần, người mới chết không đóng nổi phí quản lý, địa phủ gặp nguy cơ tài chính. Trên có Diêm Vương Phán Quân Hắc Bạch Vô Thường, dưới có tiểu quỷ đốt lò cho địa ngục, ai cũng sống khó khăn, vô cùng thảm.

Nếu còn bị thần nghèo báo oán thì thật sự không sống nổi nữa...

Nhưng Lâm Tiểu Phục có xinh mấy cũng không bằng Tô Tiểu Cùng.

Dù sao cũng là thần tiên, đời trước dung mạo hai mươi tuổi mới gặp đã mê hoặc sếp Lâm, biến về thời shota càng moe đến không còn thiên lý, xinh xắn đáng yêu như búp bê, biệt danh sát thủ cô nuôi dạy trẻ trường mầm non Hoa Hướng Dương, ai cũng muốn nựng.

Đương nhiên cũng rất được các bạn nhỏ yêu thích.

Đặc biệt là bạn nam...

Nhưng Lâm Tiểu Phục canh Tô Tiểu Cùng kĩ lắm, bé trai nào muốn chơi với Tô Tiểu Cùng phải được Lâm Tiểu Phục đồng ý, nhưng Lâm Tiểu Phục chưa từng đồng ý, cho nên trong lớp không ai dám chọc ghẹo Tô Tiểu Cùng.

Hiện tại, một bé con mới chuyển lớp hôm qua to gan cần bông bồ công anh chạy đến chỗ xích đu, then thùng tặng Tô Tiểu Cùng: “Tô Tiểu Cùng, tặng cậu này.”

Hiển nhiên nhóc con chưa biết sự lợi hại của Lâm Tiểu Phục...

Lâm Tiểu Phục:???

Ồ hay? Thằng nhóc con này dám câu vợ mình ngay trước mặt mình à?

Thế là Tô Tiểu Cùng còn chưa kịp nói gì, Lâm Tiểu Phục đã sải chân chạy qua, cầm lấy bông bồ công anh trong tay cậu nhóc, phồng má thổi phù.

Bồ công anh rơi rụng theo gió.

Cậu nhóc tức giận, “Tớ cho Tô Tiểu Cùng mà!”

Lâm Tiểu Phục kéo Tô Tiểu Cùng xuống khỏi xích đu, rồi dùng bàn tay béo mồm kabe-don (1) Tô Tiểu Cùng, bàn tay mồm mím còn lại nhắc cằm Tô Tiểu Cùng để cậu ngẩng lên, rồi hôn chụt lên môi Tô Tiểu Cùng. Tâm hồn cậu nhóc lập tức gặp phải cú sốc chưa từng có.

Lâm Tiểu Phục liếc cậu nhóc, bi bô uy hiếp: “Đây là người của tôi, cậu dám đến gần tôi cho cậu biết tay.”

Cậu nhóc đỏ mắt, gào lên: “Các cậu yêu nhau! Tớ nói với cô!”

Lâm Tiểu Phục khí phách khoanh tay, bi bô hỏi lại: “Hử? Cậu cũng muốn yêu nhau với cậu ấy đó thôi?”

Cậu nhóc đỏ mặt, lắp bắp: “Tớ... tớ...”

Lâm Tiểu Phục hừ lạnh, bi bô: “Hừ, nhóc con, trưởng thành sớm quá đấy.”

Nhóc con miệng méu xệch, khóc oa oa chạy mất.

Rốt cuộc ai mới là người trưởng thành sớm chứ hu hu hu hu!

Chắc tại kích động quá, cậu nhóc chạy được mấy bước liền té ịch, khi tới được chỗ cô giáo thì đã có được thành tựu chạy đất bằng té liên tiếp bảy cú hoàn mỹ, thảm thương khôn tả.

Tô Tiểu Cùng kéo tay áo Lâm Tiểu Phục, trách: “Là trẻ con thôi mà, lần sau anh đừng dữ như vậy.”

“Anh mặt kệ.” Lâm Tiểu Phục nheo mắt, bi bô: “Em là của một mình anh, không ai được tơ tưởng linh tinh.”

Tô Tiểu Cùng bị Lâm Tiểu Phục bầu bình tròn xoe nhưng cố ra vẻ tổng tài bá đạo làm bật cười, vừa cười vừa gật đầu, “Ừm, em biết rồi.”

Lâm Tiểu Phục cong môi, khuôn mặt tròn như bánh bao ghé sát vào má Tô Tiểu Cùng, hạ giọng: “Vừa rồi cảm giác thế nào?”

Tô Tiểu Cùng hoang mang, “Cảm giác cái gì?”

“... Anh hôn em một cái đó.” Lâm Tiểu Phục ê chề, “Không thấy tê rần cả người à?”

“Có, có chứ.” Tô Tiểu Cùng vội nói dối.

Lâm Tiểu Phục đưa cánh tay béo ú ôm eo Tô Tiểu Cùng, hôn cái nữa, nước miếng dính đầy má Tô Tiểu Cùng.

Hôn xong, Lâm Tiểu Phục dục cầu bắt mẫn chắc một tiếng, bi bô: “Nghĩ tới còn phải chờ mười năm nữa mới được làm em anh lại sốt ruột chết được...”

Tô Tiểu Cùng cuối cùng cũng hết không chế nổi, cười ra tiếng.

Lâm Tiểu Phục: “... Em chờ đó cho anh.”

Tô Tiểu Cùng vẫn cười.

Lâm Tiểu Phục quay đầu chạy mất.

Như rất nhiều năm trước, chạy vào hố cát, lấy chai nước trong ba lô con gấu ra hòa với cát.

Tô Tiểu Cùng cũng chạy theo cùng nặn cát với Lâm Tiểu Phục, bốn bàn tay trắng trắng tròn tròn đắp cát thành hình trái tim.

“Cho em.” Lâm Tiểu Phục cẩn thận nhấc trái tim lên, để vào tay Tô Tiểu Cùng, cười xán lạn, lộ răng sún, “Tín vật định tình của kiếp này.”

Kiếp trước, kiếp này, kiếp sau... Đến khi địa cầu không còn nước, chẳng còn cát.

Tô Tiểu Cùng nâng niu trái tim cát, cọ cọ má vào, đôi mắt đen trong vắt phản chiếu hình bóng trẻ con của Lâm Tiểu Phục.

Sinh lão bệnh tử.

Đời đời kiếp kiếp.

(1) Dồn ai đó vào sát tường rồi chống tay lên tường giữ lại.

Hết truyện

24. Chương 24: Chương Đặc Biệt: Những Trích Đoạn Lượm Mót

Trích từ “Tiểu trợ lý”, sếp Lâm đạp xe chở vợ đi lên khu du lịch suối nước nóng trên núi, nhân viên công ty đã có mặt đầy đủ từ kiếp nào, giờ hai vị mới hì hục đạp tới. (Trương Cẩn Ngôn là trợ lý Trương, Trương Dư Xuyên chính là sếp Trương chủ nhà hàng)

Chiều, sếp Lâm và phu nhân đến khu du lịch suối nước nóng.

Khi hai người đến, Trương Cẩn Ngôn với các đồng nghiệp đã tắm một chập ăn một bữa no.

Trương Cẩn Ngôn cầm thẻ phòng của Lâm Phục, cùng giám đốc phu nhân áy náy ra mặt dìu sếp Lâm đạp xe đến xụi chân vào phòng tổng thống VIP chí tôn.

Chắc, sếp nhà mình vì chơi tình-đầu-play mà liều mạng luôn.

...

Trương Dư Xuyên ngược lên nhìn Lâm Phục trong phòng, khuôn mặt anh tuần lạnh lùng không cảm xúc, đứng cạnh Trương Cẩn Ngôn cứ như hai cái núi băng một cao một thấp.

“Cậu xây cái chỗ quỷ này xa vậy làm gì hả?” Lâm Phục tu ừng ực hết nửa chai tăng lực, xem như sống lại, cười chào hỏi, vỗ vỗ lên vai Trương Dư Xuyên.

Trương Dư Xuyên bình thản nói: “Để cậu đạp xa một chút.”

Lâm Phục: ...

Trương Cẩn Ngôn: ...

Trích từ “Tiểu trợ lý”, sếp Lâm và phu nhân ngược FA.

Ba phút trước có một đồng nghiệp phòng tiêu thụ chụp lên tấm ảnh Lâm Phục và Tô Cùng tay nắm tay cho chim ăn post vào hội, Lâm Phục anh tuần hào hoa, Tô Cùng ngây thơ đáng yêu. Tô Cùng xòe tay cho chim ăn, cặp mắt to hưng phấn sáng lấp lánh, Lâm Phục dịu dàng nhìn cậu, khép mắt cười, vén tóc lại cho cậu.

Hai vị tỏ rõ muốn chọc mù mắt toàn công ty.

Trích từ “Tiểu trợ lý”, lúc đi chơi về.

Lúc Trương Dư Xuyên đi ngang chiếc sườn ngang của Lâm Phục còn nghiêm mặt như đang nói chuyện làm ăn: “Đồ đặc đắt tiền bị hỏng trong phòng tôi đã ghi vào hóa đơn của cậu hết rồi.”

“Phắc, cậu keo kiệt vừa thôi chứ?” Sếp Lâm phẫn nộ kéo chuông xe kêu reng reng, “Có cái giường thôi mà?”

Trương Dư Xuyên liếc anh, lạnh lẽo nói: “Cả căn phòng gần như thành đồng gạch vụn rồi.”

Mặt Tô Cùng đỏ phừng, xấu hổ nhìn nhìn Trương Dư Xuyên, “Xin lỗi...”

“Không sao đâu cục cưng.” Lâm Phục xoa mặt cậu, dịu giọng bảo: “Mấy hôm nay chơi vui đúng không? Đáng mà.”

Trương Dư Xuyên cất tiếng cười lạnh ngắt độc quyền: “Ha ha.”

Trích từ “Tiểu trợ lý”, sếp Trương đến đòi sếp Lâm nhượng Tiểu Trương lại cho mình, còn đòi giao người trong 3 ngày, sếp Lâm đang cố giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng.

“Ba ngày không được?” Trương Dư Xuyên hỏi.

“Không được.” Lâm Phục khoanh tay, dự định giữ gìn tôn nghiêm của tổng tài bá đạo.

Trợ lý không phải cậu muốn bắt là bắt được đâu.

Trương Dư Xuyên ngẫm nghĩ một lúc, nhìn về phía Tô Cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên ghế không nói tiếng nào, âm u kể: “Lâm Phục, hồi năm hai trung học, có lần cậu ăn bậy bị Tào Tháo rượt, trong tiết toán...”

Lâm Phục đen mặt, “Cậu cam ngay.”

Trương Dư Xuyên móc điện thoại ra, nhanh tay vuốt vuốt vài cái, nói: “Năm ba học quân sự, tóc cậu dài đến cổ không chịu cắt, bị huấn luyện cạo trọc, tôi còn giữ ảnh đây...”

Lâm Phục đập bàn cái rầm, “Trọc con khỉ, rõ ràng còn dài 2 mm!”

“Cậu Tô muốn xem không?” Trương Dư Xuyên bình thản chìa điện thoại về phía Tô Cùng.

Tô Cùng cười thẹn thùng, “Tôi cảm thấy anh ấy như vậy cũng rất đẹp trai.”

Mặt Lâm Phục đỏ bừng, đứng lên giật điện thoại của Trương Dư Xuyên, cảm phẫn nói: “Ba ngày thì ba ngày.”

Trích từ “Tiểu trợ lý”, Tiểu Trương tới nhà sếp Trương thăm mèo, gặp con mèo Phú Quý nhà sếp Lâm ở đó, sẵn nhắc chuyện sếp Lâm với phu nhân. Trương Dư Xuyên bổ sung một câu khó hiểu thâm ý: “Cậu ta dẫn cậu Tô đi du lịch bụi bằng xe đạp trên Tây Tạng.”

Trương Cẩn Ngôn ngẩn ra, suýt chút cười thành tiếng: ...

Sếp Lâm ngài mắc nợ chiếc xe đạp hay sao vậy sếp Lâm!?

Rồi ngay lập tức cậu nhớ đến bộ ảnh rất nổi tiếng trên mạng: Thay đổi không thể tin được của trai xinh gái đẹp sau chuyến du lịch xe đạp lên cao nguyên Tây Tạng.

Nghĩ tới dáng vẻ trắng trẻo xinh xắn không chịu nổi gió to của Tô Cùng, Trương Cẩn Ngôn không khỏi toát mồ hôi thay cậu:...

Trích từ “Tiểu phượng hoàng”, công thụ trong truyện này là thần thú, chim sẻ tinh công Liên Phong với phượng hoàng thụ Sao Chổi Nhỏ, lần đầu gặp nhau nhờ cùng đến ăn gạo ở bệ cửa sổ nhà Tô Cùng, đoạn này cả hai con về thăm chốn cũ.

Bệ cửa sổ quen thuộc ấy vẫn bày một hàng bình không đựng thóc lúa, cửa sổ mở, không kéo rèm, nhìn qua màn lụa mỏng có thể thấy được cảnh tượng bên trong, bây giờ trong nhà trông khác hẳn cảnh bốn bức tường rách ngày trước, tuy đồ đạc không thể nói là xa hoa nhưng rất ấm áp dễ chịu, người chủ mấy năm trước vẫn còn đó, vẫn là cậu thiếu niên xinh đẹp dịu dàng, dung mạo gần như không thay đổi, đang nằm trên giường đọc sách.

Sao Chổi Nhỏ thì thầm với Liên Phong: “Chíp chíp.” Thật ra cậu ấy là thần tiên đó, thần nghèo.

Liên Phong gật đầu: “...”

Thật ra mấy năm nay tu vi tiến bộ, anh có thể thấy được tiên khí lượn lờ quanh người cậu ấy rồi.

Tô Cùng lật sách, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ.

Một con phượng hoàng với một con chim sẻ tinh đang đậu trên cửa sổ tò mò nhìn mình.

Tô Cùng cười ôn hòa với chúng nó, đôi mắt sáng trong hấp háy ý cười như sóng gợn, rồi lại cúi đầu đọc sách.

Không lâu sau, Lâm Phục đi làm về.

Vì không thể ở nhà to, nên hai người vẫn ở trong căn hộ cũ, nhưng đã tân trang lại, sống rất thoải mái.

“Anh về rồi.” Tô Cùng bỏ sách xuống, đi qua ôm chầm lấy anh, rồi ra kéo màn cửa sổ.

Sao Chổi Nhỏ rất thân thiện: “Chíp, chíp.” Cậu còn nhớ tới không, tôi tên Sao Chổi Nhỏ.

Liên Phong: ...

“Đương nhiên là nhớ, lâu rồi cậu không đến.” Tô Cùng cười xoa đầu nó, rồi ngẩng mặt lên huyết sáo.

Tiếng vừa dứt thì một chấm sáng xuất hiện cuối chân trời.

Chấm sáng tức tốc bay tới gần Tô Cùng, càng lúc càng chói mắt, như mặt trời nhỏ giáng trần, hiển nhiên cũng là loài chim lửa cháy khắp người.

Sao Chổi Nhỏ phản ứng như siêu mẫu quốc tế gặp ngôi sao Hollywood, chớp mắt đã vào thế khoe dáng độ sắc, khinh thường “Chíp chíp”. Hừ, quạ ba chân.

Hình tượng lửa cháy quanh thân của quạ ba chân khá giống phượng hoàng, nhưng hình thể to lớn oai phong hơi phượng hoàng một chút, không thon dài tao nhã như phượng hoàng, lửa của phượng hoàng thuộc dạng rực rỡ, màu sắc phong phú, quạ ba chân thì chỉ thuần một màu vàng, tuy đơn giản nhưng độ chói mắt thì hơn hẳn, ai cũng có vẻ đẹp riêng, luôn khó phân cao thấp trong “Bảng xếp hạng nhan sắc” của giới thần điêu.

Tô Cùng vẫy tay với quạ ba chân, “Bên này.”

Quạ ba chân bay vọt vào nhà, vũng vàng đáp xuống.

“Đói rồi đúng không, ăn cơm đi.” Tô Cùng lấy thịt bò cắt sẵn trong ngăn đá tủ lạnh ra đút cho quạ ba chân, nó ăn rất hăng say, Tô Cùng đưa đĩa thịt cho Lâm Phục bảo: “Anh cũng đút nó đi, bồi đắp tình cảm với nó.”

Lâm Phục nhận lấy, cầm thịt đút nó, vừa đút vừa mơ đến tương lai tươi sáng, “Ăn nhiều một chút, lớn rồi phải ngoan ngoãn cho bọn tôi cười, biết chưa?”

Quạ ba chân rất hào phóng: “Chíp!” Đương nhiên!

Lâm Phục ngơ ngác hỏi Tô Cùng: “Nó nói gì vậy?”

Tô Cùng phiên dịch: “Nó nói đương nhiên.”

Lâm Phục cảm động nước mắt đầm đìa, “Cuối cùng cũng thoát được kiếp đạp xe rồi...”

Tô Cùng mỉm môi cười, nhân lúc Lâm Phục tập trung cho chim ăn, nhón lên hôn chụt lên má anh một cái thật nhanh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-ngheo-phu-ho>